Andrea De Carlo

Esir Kuşlar

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Genel Yayın: 1321

DÜNYA EDEBİYATI

ANDREA DE CARLO

ESİR KUŞLAR

ÖZGÜN ADI

UCCELLI DA GABBIA E DA VOLIERA

İTALYANCA ASLINDAN ÇEVİREN

KÖPRÜ GRUBU

(Deniz Kocaoğlu, Gülnur Kurap, Zeren Önsel, Meltem Özyurt, Gülçin Tuna)

DANIŞMAN EDİTÖR

FABIO L. GRASSI

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2007

EDİTÖR

ALİ ALKAN İNAL

GÖRSEL YÖNETMEN

BİROL BAYRAM

GRAFİK TASARIM UYGULAMA

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

I. BASKI: 1000 ADET, EKİM 2007, İSTANBUL

ISBN 978-9944-88-191-3

BASKI

SENA OFSET

(0212) 613 38 46

LİTROS YOLU 2. MATBAACILAR SİTESİ B BLOK 6. KAT NO: 4NB7-9-11

TOPKAPI 34010 İSTANBUL

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

İSTİKLAL CADDESİ, NO: 144/4 BEYOĞLU 34430 İSTANBUL

Tel. (0212) 252 39 91

Fax. (0212) 252 39 95

www.iskultur.com.tr

Roman

esir kuşlar

ANDREA DE CARLO

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

ÖNSÖZ

Andrea De Carlo en tanınmış İtalyan romancılarından biridir. Özellikle gençler tarafından sevilir. Romanlarının başkahramanları hemen hemen daima tedirgin ve/veya sıra dışı gençlerdir. Bu bakımdan, *Esir Kuşlar* da bir istisna oluşturmaz. Fakat bazı yönleri bu eseri Andrea De Carlo'nun diğer romanlarından ayırmakta ve ona özel bir anlam kazandırmaktadır.

Esir Kuşlar 1982 yılında basılmış bir romandır. Konusu kafesler ve kaçışlardır. Ve bunlar, 80'li yılların İtalyan edebiyat ve sinematografisinde sıklıkla, hatta neredeyse bir takıntı boyutunda görülen temalardır. 70'li yılların büyük trajedileri, ama aynı zamanda büyük umutlarından sonra, 80'li yıllar İtalyan toplumunu iyi yönde değiştirmek isteyenler için kabus dolu yıllar oldu. Herhangi bir şey değiştirmek imkânsız görünüyordu. Bu yıllar tüketim çağının en kaba şekillerinin yaygınlık kazandığı zamanlardı. Yozlaşma ve çıkarcılık giderek daha yüzsüz bir hal alıyordu.

Dolayısıyla dönemin İtalyan film ve romanlarının pek çoğunda karakterlerin bir kaçış içinde olduğu görülür: İtalya'dan, gündelik hayatlarından, kendilerinden kaçmaktadırlar. Ya da bazen kendi şehirlerinden. İtalya'nın "manevi başkenti" ve 70'lerden 80'lere geçişin en sarsıcı ve görünür olduğu Milano'da doğmuş olan Andrea De Carlo, romanlarının çoğunda, bunda da olduğu gibi, Milano'ya karşı –anlaşıla bi-

leceği üzere ihanete uğramış bir aşkın sonucu olan– yakıcı bir nefreti dile getirir. Başkahramanların isimlerinin İtalyan ismi olmaması da De Carlo'nun karşı tutumunun bir göstergesidir.

Bununla birlikte, De Carlo asla umutsuz bir yazar değildir. Bu roman da dahil olmak üzere, en ünlü romanlarının hepsi mutlu sonla biter: Masalsı bir son değil; tuhaf, ironik bir şekilde, ama günün sonunda yine de mutlu.

Ayrıca De Carlo tecrübeli bir fotoğrafçıdır. Ve üslubu sinematografik değil, açıkça fotografiktir. Anlatımı, sıklıkla bir seri birbirinden kopuk fotoğraf karesi üzerinden akar. Böylece okuyucuyu jestler, hareketler, ifadeler üzerinde durmaya yöneltir. Beden dili De Carlo için çok önemlidir. Buluş yapmayı seven ve tekrarlardan korkmayan özel ve cüretkâr bir stili vardır.

De Carlo fotoğraftan başka, metaforları da sever. Bu yüzden tuhaf ve anlaşılması zor ifadeler Türk okuyucuyu şaşırtmamalıdır; nitekim De Carlo'nun İtalyancası yeni ve hayal dolu söz oyunlarınca zengindir: gerçi çevirmen aynı zamanda bir haindir* ama bazı cümleleri normalleştirmek ve basitleştirmek ortalamanın üzerinde bir ihanet olurdu.

Çeviriye İlişkin Bir Not

Benim yönetimimdeki genç çevirmenlerin oluşturdukları "Köprü" grubunun bu çevirisine önemli katkıda bulunan değerli Nilüfer Baran ve Ferhunde Yener'e teşekkür ederiz.

İstanbul, 1 Eylül 2007
Fabio L. Grassi

* İtalyanca kelime oyunu, "*traduttore traditore*" hain çevirmen anlamına gelir)

Alessandra G. R.*'ye*

1

Öğleden sonra üçte beyaz MG'mi Goldfinch Caddesi'nden tepelere doğru sürüyorum, teypte Rolling Stones'un kaseti sonuna kadar açık ve bu arada bir dur işaretini atladığımı fark etmiyorum. Bana sağdan yaklaşan açık yeşil bir Chevette görüyorum, dalgaların altındaki küçük bir balina gibi bana doğru geliyor. Fren yapmaya ya da direksiyonu kırmaya yeltenmiyorum bile. Ayağımı gazdan kaldırmadan, yaklaşan açık yeşile bakıyorum.

Büyük, olağanüstü bir gürültü kopuyor: Normal olarak farklı yönlere dağılması gereken notaların üst üste binmesiyle oluşan heybetli bir PTRAK. İçinde birçok ses barındıran bir gürültü bu, aynı anda notaların nüansları hem zayıflıyor hem güçleniyor.

MG'nin ön kapağı yerinden çıkmış ve bacaklarım için de artık yer yok, kendi ekseni etrafında hızlıca dönüyor. Geldiğim yöne göre ters dönmüş bir perspektifle, kavşağı aynı anda birçok açıdan görüyorum.

Bu görüntüler hayalimde ayra ayrı değil, hepsi bir dizi gibi birbirine bağlı, çeyrek saniyelik bir zamana sığıyor. Ya üzerimdeki baskının etkisiyle ya da baskıyı olanaklı kılabilmek için her kare kendi görüntüsünü kaybederek eriyor ve kendinden önceki ya da sonraki kareye karışıyor.

MG tamamen duruyor artık: Kareler dizisi gibi, çarpma anındaki sesler gibi ezilmiş bir halde.

Bacaklarımı yavaşça dışarı çıkarıyorum. Asfaltta ayaktayım, bükülmüş direksiyona, büzülmüş motor kapağına bakıyorum.

Çok garip ama kendimi kesinlikle kötü hissetmiyorum. Belki söylememem gerekirdi ama böyle. Kafamda bir mekanik olaylar kargaşası var: Çarpma, dönme ve beni önce ön cama doğru fırlatan, sonra da gerisingeri koltuğa çarpan ani duruş. Acı duymuyorum, hiçbir kırığım yok.

Dönüyorum ve kavşağın ortasında Chevette'i görüyorum: İki lastiği sönmüş olduğundan dengesizce bir yana eğilmiş. Hızlı adımlarla yaklaşıyorum ve şoför koltuğuna bakıyorum. Direksiyonda dışarı çıkmayı bile denemeyen şişman bir kadın var. Kafası arkaya eğiliyor. "Aman Tanrım." diye düşünüyorum.

Kapının kolunu çekiyorum, açılmıyor ama kollarımda da pek güç yokmuş gibi geliyor zaten. Küçük pencereden içeri doğru bakıyorum: Kan veya herhangi başka bir iğrençlik yok. Şişman kadın kafasını öne eğiyor ve sonra tekrar arkaya yaslıyor. Etrafıma bakınıyorum: İki ya da üç kişi uzakta, kaldırımda öylece durmuş olanları izliyorlar. Hiçbir ses yok, hiç araba geçmiyor ve hava da durgun. Tekrar kapıyı açmayı deniyorum, işe yaramıyor.

Yaşlı biri elleri belinde yaklaşıyor. "Evimin bahçesinden her şeyi gördüm." diyor. Kavşağın köşesindeki bahçeyi işaret ediyor. "O kahrolası spor arabalarınızla hepiniz serserilerden farksızsınız." diye de ekliyor.

Şimdi ses tonu beni kaygılandırıyor, durum iki saniye öncekinden çok daha vahim görünüyor. Tekrar Chevette'in içine bakıyorum. Kadın ağır yara almamış gibi, hatta hiç yara almamış görünüyor. Camı tıklatıyorum ama o kafasını çevirmiyor.

Yaşlı adama, "Üzgünüm, dur levhasını göremedim." diyorum.

"Hepinizi hapse atmaları gerekir." diyor. O kadar tekdüze ve aldırışsız bir ses tonu var ki. Herhangi bir şeyi açıklamam hiçbir şeyi değiştirmez.

Ona, "Siz ne halt etmeye karışıyorsunuz? Bir bok gördüğünüzü mü düşünüyorsunuz?" diyorum.

Adam bir adım geriliyor, "Benimle bu şekilde konuşmaya devam ederseniz sizi dava ederim." diyor. Gri, çirkin bir gömleği var, şu yakaları sivri ve düğmeli olanlardan. Konuşma tarzı da çirkin: Dudaklarını hafif aralık bırakıyor ve göz-kapaklarını kırpıştırıyor. Bu adam kesinlikle çarpışmadan çok daha kötü.

Bir polis arabası ve hemen arkasından da bir ambulans yaklaşıyor. Bir polis ve iki sağlık görevlisi öğlenin yoğun ışığında araçtan iniyorlar, Chevette'e doğru ilerliyorlar, kapıyı açmaya uğraşıyorlar. Öteki polis bana doğru geliyor ve MG'nin benim olup olmadığını soruyor. Benim olduğunu söylüyorum. Gri gömlekli yaşlı adam yakında duruyor, olan biteni şüpheyle gözlüyor. Polis bana belgelerimi soruyor. Bana, "Buradan ayrılmayın." diyor. Telsizle bilgilerimi kontrol etmeye gidiyor.

Eski, beyaz MG'min arkasındaki palmiyeler ve kaktüslere bakıyorum. Bir dizim ağrıyor, ama çok değil. Pantolonumda küçük bir yırtık var, altındaki deri sıyrılmış. Sağ bacağımı silkiyorum.

Sağlık görevlileri ve polis pencereden kadınla konuşuyorlar, "Sakin olun hanımefendi." diyorlar. Bir sağlık görevlisi diğer yönden kapıyı açıyor, yamulmuş arabanın içine eğilip bükülerek sokuluyor. İkinci sağlık görevlisi ve polis de diğer tarafa geçerek yardım ediyorlar. Kadını dışarı çekiyorlar, koltukaltlarından ve belinden kavrıyorlar. O taşınmaya bırakıyor kendini, ayakları yerde sürükleniyor. Sonra yüklerini yavaşça yolun kenarına bırakıyorlar, kadın da görevlilerin onların kollarının arasından kayarak kaldırımın kenarına çöküyor. Parlak akrilik dokulu pembe pantolonu ve ceketi, tokalı bir çift beyaz ayakkabısı var. Pelikanımsı hareketlerle başını öne arkaya oynatmaya devam ediyor. Bir ara sağlık görevlilerinden birine, "Burnum kanıyor." diyor. Sağlık görevlisi ona yukarıdan, elleri belinde, kafasını eğerek bakıyor. "Hayır, bana hiç de öyle gelmiyor." diye cevap veriyor. Kadın kafasını doğrultuyor, ellerini dizlerine dayıyor, boşluğa bakıyor.

Sağlık görevlilerinden biri ötekine hızlı hızlı, "Belki beyin travması ya da benzer bir şey geçiriyordur." diyor. Öteki şüpheyle başını sallıyor. Polis durumu daha iyi değerlendirebilmek için kadının yanına çömeliyor.

Kadının yanına gidiyorum ve "Çok özür dilerim." diyorum.

O birden başını bana çeviriyor, "Sersem, yavaşlamadın bile." diye bağırıyor.

Telsiz başında belgelerimi kontrol eden polis, arabasından uzanarak, "Size olduğunuz yerden ayrılmamanızı söylemiştim." diye sesleniyor.

"Tamam, tamam." diyorum. Olduğum yere dönüyorum.

İki sağlık görevlisi kadının kalkmasına yardım ediyor ve onu ambulansa yatırıyorlar. İşi biten polis, telsizdeki polise bilgilerimi okutuyor, söylenenleri ince uzun bir tutanak kağıdına geçiriyor, tutanağı sağlık görevlilerinden birine teslim ediyor. Kavşağın ortasına gidiyor, dört bir yanı dikkatle süzdükten sonra ambulansa yol veriyor. Mavi lambasını yakan ambulans, siren çalmadan hareket ediyor. Bisikletlerinden inmiş beş altı genç, olayı izlemek için bahçelerinden çıkmış yaşlıların ve ev kadınlarının arasına karışmış.

Polis arabadan çıkarak elinde belgelerimle ağır ağır bana doğru yaklaşıyor. "Sigortanız yok mu?" diye soruyor.

"Hayır." diyorum. Ona bakıyorum, kolunda dirseğine doğru fazlaca itilmiş metal bir halka var.

"Başınız *büyük* belada." diyor. Elindeki kâğıtlara şöyle bir göz atıyor. "Bu işin sonunda en az elli bin dolar ödemeniz gerekecek." diyor. Bana birkaç kâğıt imzalatıyor, şimdilik gidebileceğimi söylüyor.

Maggie elinde bir Harold Robbins romanıyla, güneşlenmek için evin önünde beyaz ve pembe çizgili şezlonga uzanmış. Bronzlaşmış bir göbeği, bronzlaşmış kolları, tokayla tutturulmuş sarı saçları, alnında ve burnunda güneş kremi var. Beni görür görmez, "Fiodor, salon masasında senin için bir telgraf var." diyor. Bunu söylemek için başını hafifçe kaldırıyor, boynunu ve sırtını bir santimetre bile çevirmiyor. Bacak-

larını uzun gösteren ve kalçalarını sergileyen mavi, kısa bir giysi var üstünde.

Eve girip telgrafı masadan alıyorum, okumak için pencerenin kenarına gidiyorum. Kosta Rika, San Jose'den geliyor. Açıyorum. "*Seni görmem gerek. Baban.*" yazılı. Kağıdı buruşturuyorum, tortop olana dek avucumda yuvarlıyorum ve odanın bir köşesine atıyorum. Dışarı çıkıyorum. Maggie'ye kazayı anlatıyorum. Dinliyor ve sonra, "Hay aksi!" diyor. Kitabı çimenlere fırlatıyor ve yavaşça dönerek bana bakıyor. Dirseğinin üzerinde doğruluyor, sorumsuz biri olduğumu, müzikten kazandığım parayla zararı asla karşılayamayacağımı, sonumun büyük ihtimalle hapiste biteceğini, bana yardım etmeye ne niyeti ne de imkânı olduğunu söylüyor. "Sana kaç kere böyle araba kullanma demiştim." diyor. Kamaşmasın diye ve bu arada söylediklerinin etkisini artırmak için gözlerini iyice kısıyor.

Çimenlerin üstünde beş dakika onu dinliyorum, ses tonu beni o kadar şaşırtıyor ki, ne verecek uygun bir cevap bulabiliyorum ne de uygun bir ifade takınabiliyorum.

Sonra eve giriyorum, öfkem birden tepeme vuruyor, Maggie'ye cehennemin dibine gitmesini söylemek, kapıyı çarpmak, sonra açıp ikinci kez daha da sert çarpmak için hemen bahçeye yöneliyorum. Salondan geçerken, pencere kenarında mavi vazodaki brovalya bitkisiyle oynuyorum.

Söylemem gerekir ki, genellikle herhangi bir durumun dinamiklerine karşı oldukça dikkatli davranırım, bu dinamiklerin nasıl zaman zaman yoğunlaştığını, dengelerini kaybettiğini ve durumu tersine çevirdiğini, kendi kendilerine nasıl yeni bir yol açtığını bilirim. Oturup bir şeyler olmasını beklemem, bir şeyler olurken de sadece seyretmem, yalnızca dikkat ederim. Bir durumun dengesinin tehlikeli bir biçimde bozulduğunu gördüğümde ağırlığımı bir taraftan ötekine kaydırıp dengeyi tekrar sağlamaya çalışmam. Tam tersine çabucak atlayıp kurtulmak bana daha doğru gelir.

Eline tekrar Harold Robbins'i almış olan şezlongdaki Maggie'ye bakıyorum pencereden, bana fazla dalgın ve sakin gibi geliyor.

Bunun üzerine bahçeye çıkıyorum ve Maggie'ye çekip gideceğimi söylüyorum. Eşyaları, televizyonu, kitapları ve dergileri ona bıraktığımı söylüyorum. Stratocaster'ımı ve hoparlörleri ve nota defterlerimi ve CD'lerimi ve diskçalarımı ve ses kaydedicimi ve haritalarımı ve kuş besleme elkitabımı da istemediğimi söylüyorum.

Başını çevirmiş, çizgili şezlongta kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Tek laf etmiyor.

İçeri dönüyorum, üst kata koşuyor, plastik bir çöp torbası alıyor, içine artık ilgimi çekmeyen giysileri dolduruyor, torbayı bir köşeye fırlatıyorum. Sevdiğim giysileri yabandomuzu derisinden, bir ağustos fırtınasında yıpranmış valizime tıkıp, merdivenlerden aşağı sürüklüyorum. Havaalanına gitmek için bir taksi çağırıyorum.

Maggie mutfakta ya da başka bir yerlerde olmalı, çünkü dışarı çıktığımda sadece çimenlerdeki boş şezlongu görüyorum.

Santa Barbara'dan Los Angeles'a uçuyorum.

Sonra da Los Angeles'tan Kosta Rika, San Jose'ye.

2

San Jose'den babama bir telgraf çekiyorum, birbirimize her zaman yolladığımız telgraflar gibi bu da sade ve kısa. Canas'a giden ilk uçağa biniyorum, Canas'ta da Tualsin'e giden ilk uçağa biniyorum. Elden düşmeye benzeyen eski bir Fokker'le yarım daire şeklinde bir yol izliyoruz. Aşağıda ormanlık alanlara, açık renkli parçalara ya da koyu kırmızı, ağaçsız alanlara, yükseklerdeki kakao tarlalarına bakıyorum. Her türbülansta pilot kabininin kapısı çarpıyor, pilotun genç ve dikkatsiz olduğunu seziyorum.

Sonunda çitlerin içinden geçen bir yolu andıran piste, Tualsin'e iniyoruz. Babamın beni alması için sarı bir ciple yolladığı Mario Sotas çıkışta bekliyor. Nerdeyse hiç konuşmuyor, hızlı kullanıyor. Babamın evine varmak için bir saat kadar ormanın içindeki dar yolu izliyoruz. Mario Sotas duruyor, valizimle iniyor ve giriş kapısına bırakıyor. Evin içinden geçip arka bahçeye, kuş kümeslerinin de olduğu yere çıkıyorum.

İç içe girmiş yapraklarıyla bir filtre gibi ışığı perdeleyen iki yakaranda ağacının gölgesinde ilerliyorum. On beş çeşit kolibri var, her biri tercih ettiği bitki ve çiçeklerin arasında değerlerinden ince tel örgülerle ayrılmış. Ağın arkasında kuşların elmas, yakut ve topaz renkli hareketlerini seyretmek için duruyorum: Kuşların renkli kanat çırpışları neredeyse algılanamayacak bir hızla şeffaf yaprakların arasından akıyor. Daha ilerde cennet kuşları var, sık bitkilerle dolu büyük kafes-

lerde. Yavaşça yürüyorum, gözlerimle yapraklardan süzülen güneş ışığını takip ediyorum, ışık yere ulaşınca kırılıyor. Yer değiştiriyorum. En ufak açı değişikliğiyle bir saksağanın görüntüsü siyah, kırmızımsı, yeşil, elmas ve altın renkli ışık huzmelerine bölünüveriyor. Daha ilerde, daha ucuz kaplamalı kümeslerde çeşitli papağanlar var.

Babam yolun ilerisinde, parlayan bir tel örgünün önünde duruyorum. Bir an bana bakmak için dönüyor, eliyle sessiz olmam için işaret ediyor.

Yakınına gidiyorum, "Merhaba" diyorum.

Beni bir işaretiyle susturuyor, kafeslerin ağlarını gösteriyor. Arkamdaki papağanların çığlıklarıyla karşılaştırıldığında sesimin nasıl bir zarar verebileceğini anlamıyorum.

Ben de tel örgülere bakıyorum: Turuncu, yuvarlak meyvecikleri olan gür ipekakuana çalılığı, horoz büyüklüğünde bir çift kuş, başlarını eğmiş bizi seyrediyorlar. Babama, "Bunlar takaheler mi?" diye soruyorum. Kır saçlarına bakıyorum, yandan ayrılarak taranmış, mavi gözlerindeki gölgeye bakıyorum.

Bana doğru dönmeden, evet anlamına gelen bir işaret yapıyor.

"Nerden aldın?" diye soruyorum. Gerçekten bilmek istediğimden değil, öylesine soruyorum.

"Ha?" diyor. Sırtını dönüyor, iki kuetzalın cart kırmızı ve bronzlaşmış yeşil renklerde izler bıraktığı başka bir kümese doğru birkaç adım atıyor.

Ona, "Ama takahelerin soyu tükendi, nerdeyse hiç örneği kalmadı." diyorum.

Birkaç dakika için kuetzalları izliyor, gözleriyle daldan dala hareketlerini takip ediyor. "En azından daha iki tane var gördüğün gibi." diyor. Kuşları rahatsız etmemek için kısık sesle konuşuyor.

Kafeslerin arasında onu takip ediyorum, beraber eve giriyoruz. Salon geniş ve alçak tavanlı, ışık Venedik tarzı panjurların arasından içeri sızıyor. Pencerenin yakınında kuyruklu bir Steinway var, duvarlara etajerler ve kitap rafları dayalı, yerler renkli hasırlarla kaplı.

Babam buzdolabını açıp iki şişe bira alıyor, birini bana uzatıyor. Bardakları nerden almam gerektiğini gösteriyor. Sallanan eski bir Thonet'e oturuyor, ayaklarıyla kendini arkaya doğru itiyor. Karşısına oturuyorum, bardağıma bira dolduruyorum: Çok köpüklü.

Babam birkaç yudum içiyor, bardağı ışığa tutup inceliyor. "Sonunda müzik de ilgini çekmedi değil mi?" diyor.

Uygun bir cevap arıyorum, o sırada ağzımdan, "Hayır." çıkıyor.

"Asıl mesele şu ki, artık kendime neyin seni ilgilendirdiğini sormaya başladım." diyor. İngilizcesi o kadar kişiliksiz ve kontrollü ki, basit bir oyuna olumsuz tepki bile vermeye gönül indirmeyen bir tiyatro eleştirmeni tavrıyla konuşuyor. "Yirmi bir yaşındaki biri için kuşku uyandıran bir durum gibi geliyor bana." diyor.

"Neyin ilgimi çektiğini anlamaya çalışıyorum." diyorum. Aslında şu dakika sadece gömleğine bakmakla meşgulüm: Kollarının nasıl kıvrıldığına, yakasının itinalı ütüsüne.

Birkaç yudum bira içiyor, sallanan iskemleyi durdurmak için ayaklarını yere basıyor. Kır saçları uzun ve dalgalı. Bana dimdik bakıyor, gözlerinin parladığını hissediyorum. İtalyanca olarak, "Fiodor, bundan daha fazlasını anlayabileceğine inanmıyorum." diyor. Başka diller konuştuğunda hiç fark edilmeyen, iyi ailelerin kullandığı, kusursuz, yumuşak r'lerle dolu Milano vurgusuna hemen geçiverme yeteneği beni şaşırtıyor. Bakışlarını benden pencereye çeviriyor.

Dışardan turako, milvulo, tavus kuşu, tukan, flütçü karga sesleri duyuluyor: Farklı ötüşler birbirlerine karışıyor. Hava nemli ama neyse ki, çok sıcak değil.

Babama, "Yarın sabah gidiyorum." diyorum.

Bana bakıyor, "Yarın sabaha kadar New York'taki ağabeyini arayıp ondan iş teklifi beklediğini söylememen durumunda, senden bir daha karşıma çıkmama nezaketini göstermeni beklediğimi bil." diyor.

Sesindeki tonun, panjurlardan sızan tukan, skisor ve tüydilin çığlıklarıyla karşılaştırıldığında ne kadar farklı olduğu-

nu düşünmek için birkaç saniye duraklıyorum. Ayağa kalkıyorum, "Yarın sabahı beklememiz gereksiz, çünkü Leo için çalışmaya gitmeyeceğim." diyorum.

Babam ayağa kalkıyor, bira bardağını küçük buzdolabının üstüne koyuyor. "Kararımın ne kadar kesin olduğunu iyice anlamanı istiyorum." diyor.

"Peki." diyorum. Elimi uzatıyorum ama o arkasını dönüyor, odadan çıkıyor.

Valizimi almaya gidiyorum.

Mario Sotas, beni sarı cipinde oturmuş, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle evin önünde bekliyor. Toprak yolda çabucak uzaklaşıyoruz.

3

New York'ta gümrüğü geçiyorum, bekleme salonlarından birinde oturuyorum. Bir kolonun iki tarafında mavi pleksiglas bölmelere yerleştirilmiş iki telefon var, orada belki yarım saat oyalanıyorum, ellerim cebimde, ayaklarım domuz derisi valizimin üzerinde. Birkaç kez kalkıyorum, ajandamda L harfini açıyorum, tekrar oturuyorum. Ağabeyime söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama bulamıyorum. Ona söyleyecek bir şeyim olmadığına inanamıyorum.

Sonunda aniden kalkıp telefona doğru gidiyorum, ahizeyi kaldırıp kimsenin açmamasını ümit ederek hızla tuşlara basıyorum. Bir sekreter cevap veriyor. Ona Leo ile konuşmak istediğimi söylüyorum. Kim olduğumu soruyor, sanki ağabeyimle konuşabilme olasılığım çok azmış gibi, nesi olduğumu söylüyorum. Bana, "Toplantıda ama kendisine hemen haber vermeye çalışacağım." diyor. Benden altı metre uzaktaki valizime bakıyorum.

Leo telefona gelip, "Alo" diyor. Bu arada yanındaki birine de hızlı hızlı cevap yetiştiriyor, "Fiodor," diyor. "Pardon ama şu an yapılacak çok işim var." Ahizeyi bir eliyle kapatarak sorulara tekrar aceleyle cevap verip bir kez daha, "Özür dilerim." diyor. "Neyse, nasılsın? Babam geleceğini söylemişti."

"Geleceğimi nereden biliyordu?" diye soruyorum ona.

"Ne?" diye soruyor. Sesi, öfke tınıları barındırıyor gibi. Elindeki ahizeyi pek önemsemediğini, bedeninin daha çok yanındaki iş arkadaşına dönük durduğunu tahmin ediyorum. "Özür dilerim, seni duyamadım." diyor.

"Önemli değil." diye cevap veriyorum.

"Mükemmel, o zaman bir taksi tut, buraya gel, bir şeyler yemeye gidelim birlikte." diyor. Arkadaki uğultu artıyor, son sözleri siliniyor.

"Şu an geldim, en azından bir duş almak istiyorum." diyorum ona.

"Çok iyi, çok iyi... Burada alabilirsin ben işimi bitirirken, birazdan görüşürüz." diyor ve kapatıyor.

Oturmak için dönüyorum, altı yıllık New York macerasından sonra Leo'nun Oxford İngilizcesinin kibrinden hiçbir şey kaybetmeden nasıl t'leri ve r'leri yuvarlayan mükemmel bir Amerikan aksanına dönüşmüş olduğunu düşünüyorum bir an, havaalanından çıkıp taksiye biniyorum.

Kırk İkinci Cadde ile Beşinci Cadde'nin köşesinde iniyorum. Yukarıdaki MultiCo Enterprises binasına, daha doğrusu yolun öteki tarafını yansıtan camlarına bakıyorum. Öyle dondurucu bir rüzgar var ki, pamuklu giysilerimi delip geçiyor. Girişe yöneliyorum. Bankonun arkasında oturan kapı görevlisine Leo Barna ile bir randevum olduğunu söylüyorum. Gözlerini kısarak tepeden tırnağa beni süzüyor. "İsmini zi öğrenebilir miyim?" diyor. Fiodor Barna olduğumu söylüyorum. Bu dakikada burada olmayı da, Leo'yu görme zahmetine katlanmayı da hiç istemiyorum.

Kapı görevlisi yüz ifadesini değiştirmeden başını eğiyor, iki günlük sakalıma, rüzgardan dağılmış saçlarıma, gömleğime ve pamuklu pantolonuma bakıyor. Diyafonun bir düğmesine basıyor. "Bay Fiodor Barna geldi." diyor kuşkulu bir ses tonuyla. Diyafonun öbür ucundaki sekreter bilgiyi iletiyor. Kapıcı, memnun bir gülümsemeyle önüne bakıyor. Kapalı devrenin ekranına göz atmak için bankonun üzerinden uzanmam onu sinirlendiriyor. Elini içinde silah bulunan bir çekmeceye ya da alarm düğmesine uzatmış gibi geliyor bana. Diyafondaki sekreter, "Tamam." diyor.

Kapı görevlisi rahatlıyor, eliyle asansörleri göstererek, "Özür dilerim ama her zaman kontrol etmeliyiz." diyor çok da umursamadan. Asansöre biniyorum.

Yirmi birinci katın kapısında beni bekleyen genç bir sekreter var. "Günaydın Bay Barna." diyor bana. Koridor boyunca rehberlik ediyor, bir kapı açıyor, karşıma büyük bir yatak ve bir divanıyla otel odasına benzer bir oda çıkıyor. Eliyle odayı işaret ederek, "Sizi rahat ettirmem için Bay Barna beni görevlendirdi." diyor. "Yarım saat içinde kendisi de burada olacak." Beni selamlayıp kapıyı kapatıyor. Kapıyı kilitliyorum. Yatağın üzerinde gri kaşmirden bir takım elbise var, devetüyü bir palto ve takımla aynı renk bir atkı. Üzerine el yazısıyla yazılmış bir not iliştirilmiş, "*Olur da New York'ta olduğunu unutursan*." yazıyor.

On beş dakikada duş alıp tıraş oluyorum, gri takım elbiseyi giyiyorum. Pencereye gidip beyaz güneşliği açıyorum ve aşağı bakıyorum: Kaldırım boyunca yürüyen insanlar, taksi trafiği, otobüsler ve siyah limuzinler... Dondurucu rüzgar çift camın ötesinde duruyor, sadece klimanın titreşimi duyuluyor. Hafiften kulaklarım çınlıyor, çenemde küçük bir jilet kesiği var, açım. Havluyu almaya dönüyorum, saçlarımı ovuşturuyorum, yola bakıyorum.

Kapıya vuruluyor, açmaya gidiyorum, koyu mavi takımıyla Leo karşımda. Bana elini uzatıyor, sol eliyle omzumu sıvazlıyor. Hatırladığımdan daha beyaz dişleri var, gerçek bir gülümseme izlenimi vermeden dişlerini gösteren yeni bir dudaklarını gevşetme biçimi edinmiş. Odaya giriyor, etrafımda dolaşarak bana bakıyor. "Elbiselerim çok yakışmış sana." diyor.

"Çok teşekkürler." diyorum. Bana çok yakışmış oldukları doğru değil, omuzları çok sıkı, paçaları ve kolları da uzun.

Etrafımda dönmeye devam ediyor. "Babam iyi olduğunu söylemişti ya, doğrusu bu kadar iyi olduğunu düşünmüyordum." İki üç adım daha atıyor, aceleyle odaya bakıyor. "Halbuki zavallı ağabeyine bak nasıl da stresten harap!" diyor.

Ona bakıyorum ama bana hiç harap olmuş gibi gelmiyor. Esnek, enerji dolu görünüyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, koluma vurarak, "Sersem sersem burada durmak yerine, neden bir şeyler yemeye gitmiyoruz?" diyor. Onu koridor boyunca izliyorum. Yarı yolda genç sekreter bir odadan çıkıyor, Leo'ya yaklaşıp peş peşe sorular yöneltiyor, cevapları spiralli bir ajandaya kaydediyor. Üçümüz asansöre biniyoruz. Ben ve Leo aynanın önünde yan tarafta duruyoruz. Leo kaçamak bir göz atıyor, bakışlarını asansör düğmelerine çeviriyor. Neye benzediğini görmek için aynaya bakması gerekenlerden değil o. Benzerliklerimizi bulmaya çalışıyorum. Bana çok benzemiyor. Kaşların şeklinde bir şeyler var, elmacık kemiklerinin biçiminde de olabilir. Ama Leo'nun saçları açık renk, gözleri mavi, benden yedi yaş büyük, duruşunda ve kafasını sallayışında bir farklılık var. Bizi yan yana gören kimsenin kardeş olduğumuzu anlayacağını sanmıyorum, ama hiç olmazsa şimdi aynı tarzda giyinmiş durumdayız. Kendimi bu devetüyü palto içinde gülünç, hareketlerimi kısıtlanmış hissediyorum. Sekretere, "Size benziyormuşuz gibi geliyor mu?" diye soruyorum. Kendimi ve Leo'yu aynada gösteriyorum.

İsteksizce gülüyor, gözlerini bir an Leo'ya çeviriyor, onun görüntüsünü benimki ile karşılaştırmaya hiç niyeti yok. Gergin, seri bir hareketle alnındaki saç tutamını yana itiyor, "Herhalde." diyor. Asansör kapısı açılıyor, özel garaja çıkıyoruz. Bronz renkli bir Corniche Cabriolet'nin kapısı açılıyor. Arabası, benim eski MG'den iki buçuk kat daha uzun. Sekretere öne geçmesini işaret ediyorum ama o hemen arkaya geçiyor bana fazla seçenek bırakmadan. Leo yola koyuluyor. "Ne zaman aldın bunu?" diye soruyorum. "Bir süredir var." diyor. Sorularıma cevap vermeme, bakışlarını çevirme, iki üç kelimeyle geçiştirme gibi huyları oldum olası vardı Leo'nun. Bir rampadan Kırk İkinci Cadde'ye çıkıyoruz. Arabadaki sıcaklık MultiCo binasındaki gibi, gri atkıyı ve devetüyü paltoyu gereksiz hale getiriyor. Burada da yalnız havalandırmanın titreşimleri duyuluyor ama daha hafif. Leo arabayı sü-

rüyor, trafiğe bakıyor. Taşıtların arasından akıyoruz sessiz bir filmdeki gibi. Birden, "Sana hiçbir zaman büyük bir rock gitaristi olamayacağını söylemiştim." diyor. Tepkimi görmek için altmış saniyelik aralıklarla iki üç kere dönüp bakıyor. Hiç cevap vermiyorum. İfadesiz gözlerle trafiği izleyen sekretere dönüyorum.

Leo gülüyor, "Tanrım, bir parça espri anlayışının kalmış olduğunu sanıyordum." diyor. Camdan dışarı bakıyorum, Tedro's salonunda bizim için ayırılmış bir masa var, beş dakikada servis yapıyorlar. İki büyük parça ızgara et ve iki kase salata yiyoruz, sekreter yuvarlak mantarlar ve ananas küpleriyle süslenmiş bir dana eti dilimini didikliyor. Garsonlar her hareketimize çok dikkat ediyorlar. Bir ara Leo bana bakıyor ve "Ne yapmaya niyetlisin?" diyor.

"Hiçbir niyetim yok." diyorum.

Etten güzel, üçgen bir parça kesiyor, eğer onu çatalın ucunda ağzına götürse, özenle çiğneyecek. "New York'a geldiğine göre herhalde bir şeyler düşünüyor olmalısın." Peçeteyi dudaklarına değdiriyor ve bana dikkatle bakıyor.

"Tam olarak bilmiyorum neden geldiğimi." diyorum.

Sekretere doğru dönüyor ve "Bugün öğleden sonra Tillson size iki üç öneri bildirecek." diyor. "Dün küçük bir araştırma yapmasını söyledim, iyi bir başlangıç noktası bulmak için. Siz kontrol edin, çünkü Tillson kafasızın tekidir." Sekreter bu bilgileri kaydediyor, kafasıyla onaylıyor. Leo iki parmağını kaldırıyor, kahve sipariş ediyor. Kahvesini içer içmez kalkıyoruz. Bir garson paltolarımızı almaya koşuyor. Şef garson merdivenlerde eğiliyor, biz çabucak garaja iniyoruz.

Trafikte ilerlerken, "Özür dilerim ama hemen dönmeliyim, çok geç oldu zaten." diyor Leo. Bileğini kaldırıyor, kolundaki incecik saate bakıyor. "Sen benim eve git ve dinlen, yarın konuşuruz." diye ekliyor. Park Avenue'de kaldırıma yanaşıyor, beni indirip gidiyor. Son kata çıkıyorum, kapıyı çalıyorum.

Filipinli olduğunu sandığım bir hizmetkâr açıyor kapıyı, paltomu alıyor, beni oturma odasına götürüyor ve çekiliyor.

Oturma odasında ışık var, cam bir bölmeden terasa geçiliyor. Koltuk ve mobilyalar İtalyan stili, duvarda birkaç Warhol ve Liechtenstein, uzun bir rafta yayınlanma sırasına göre dizilmiş son dört yılın çok satan kitapları, kristal camlı bir sehpanın üzerinde beş altı tane manzara fotoğrafı kitabı var. Hepsi yüzde yüz temiz, kapağı açılmamış. Duvardan duvara uzanan halından hafif bir deterjan kokusu yükseliyor. Cam bölmeden geçiyorum, terasa çıkıyorum, yola bakıyorum donuncaya kadar. New York'a gelmek, Leo'nun terasında durup aşağı bakmak gülünç geliyor bana. İçeri dönüyorum, evin geri kalan kısmını dolaşıyorum. Oturma odasının yanında jimnastik odası var, kürek çekme aleti, ağırlıklar, sünger şilteler, kondisyon bisikleti ve benzeri.

Evde jogging yapmak için koşu bantı da var. Ceketimi çıkartıyorum. Bir iki düğmeye basıp koşmaya başlıyorum. New York'ta ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Bantın hızını artırıyorum ve becerebildiğim kadar hızlı koşuyorum. Jimnastik odasından çarpıntılı bir kalp, soluk soluğa kalmış akciğerlerle çıkıyorum. Mutfağa gidiyorum, aşırı sıcak geliyor bana. Camı açmaya çalışıyorum ama açılmıyor. Hizmetkâr, kapıdan kafasını uzatarak bir şey isteyip istemediğimi soruyor. "Çikolatalı frappe." diyorum. Hemen sütü, Hollanda kakaosunu ve şekeri alıyor, hepsini miksere koyuyor. "Leo burada yalnız mı yaşıyor, yoksa bir kız arkadaşı var mı?" diye soruyorum.

Şaşkınlıkla gülüyor, duvara, sonra süt kutusuna bakıyor. "Bilmiyorum efendim." diyor. Kapağı yerine oturtup mikseri çalıştırıyor. Şimdi yorgunluktan bakışım bulanıklaşıyor, kulaklarım çınlıyor, taburede oturup frappe içiyorum, hizmetkârın odamı göstermesini istiyorum. Raftan "*Arizona'dan Büyük Manzaralar*" adlı bir kitap alıyorum. Ayakkabılarımı çıkartıyorum, yatağa oturuyorum, renkli sayfaları çeviriyorum. Aslında fotoğraflara bakmıyorum. Gözlerimi sayfanın parlaklığında gezdiriyorum, elimde kitapla yana devriliyorum, sonra sırt üstü yatıyorum, uyuyorum.

Sabahın yedisinde kalkıyorum, giyiniyorum. Mutfağa gidip bir fincan süt ısıtıyorum, oturma odasında içiyorum. Duvarın öte yanından koşu bantının sesi geliyor, titreşimi tıpkı bir çamaşır makinesi santrifüjü gibi. Durur durmaz, fincanımı bırakıp jimnastik odasına gidiyorum.

Leo eğilme hareketleri yapıyor, bir an duruyor bana bakmak için, sonra hemen devam ediyor. Beyaz havludan bir şortu var, alnında da beyaz havludan bir bant.

"Ne haber, nasılsın?" diyorum.

Kafasını çevirmeden ya da hareketlerini yavaşlatmadan gövdesini eğmeye, kollarını sallamaya devam ediyor,. Bu egzersizler sayesinde son gördüğümden daha fazla güçlenmiş, göğsü, kolları, bacakları daha gergin olmuş. Halbuki gözleri daha dar, bu da belki ilgi alanlarının daralmasının sonucu. Az sayıda detaya net bir şekilde odaklanmak için, bir atmaca gibi teleskopik bir görüş geliştirmiş olması lazım. Şimdi duruyor, bir havlu alıyor, göğsünü ve sırtını kuruluyor, kürek çekme aletine oturuyor, geriye doğru kürek çekiyor. Bana, "Dün akşam iyi bir Fransız yemeği kaçırdın." diyor. Kesik kesik konuşuyor, gövdesiyle öne gelirken soluyor ve kürekleri çekiyor.

"Üzgünüm, on altı saat uyumuş olmalıyım." diyorum.

Birkaç dakika konuşmadan kürek çekiyor, bakışları sabit, kaslar sıkı ve yüzü terlemiş. "Bir kız arkadaşımın arkadaşı da vardı, çok tatlı, modellik yapıyor." diyor.

Yine, "Üzgünüm." diyorum. Oysa bu doğru değil. Leo'nun kız arkadaşlarının nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum.

Leo kürek çekme aletinden kalkıyor. Biraz kas gevşetme, biraz da ayakları bükme hareketi yapıyor, beş kiloluk iki ağırlık alıp kol kaslarını çalıştırıyor. "Dün akşam Tillson'la konuştum." diyor. "İki olasılık var." Dikkatini kaslarına vermişken, boynundaki damarlar şişerken dimdik bakıyor. "Henüz hiçbir şey bilmediğine göre bir süreliğine staj yapmalısın. Sana hemen sorumluluk isteyen gerçek bir görev veremeyiz değil mi?" Şu an inanıyorum ki, kol kaslarını

çalıştırmaya devam etmesinin tek nedeni ne kadar güçlü olduğunu bana göstermek: Güçlükle soluyor, ağırlıkları öne arkaya götürüyor. Ritmini yavaşlatmamaya çalışıyor ama artık durmak zorunda, duruyor. Ağırlıkları sünger şiltenin üzerine bırakıp kollarını sallıyor ve birkaç adımlık bir tur atıyor. Odadan çıkıyor, boyuna ince mavi çizgileri olan beyaz bir bornoz giyiyor.

Bana doğru dönüp, "Tillson'la birlikte ben de seni izleyeceğim, burada çalışabilirsin ya da Milano'ya, Bob Lowell'in yanına gidebilirsin." diyor. Çılgın el hareketleriyle saçlarını kuruluyor. Kapıya doğru iki adım atıyor.

"Milano'ya gidiyorum." diyorum.

Fark ettirmeden bana bakıyor. "İyi, nasıl istersen." diyor. Çabucak koridora çıkıyor.

4

Bilmem bir kış günü Milano üzerinden uçtunuz mu hiç? Şehrin yayıldığı ovanın üzerinde gri bir kubbe var sanki. Üzerini örttüğü şehirle aynı maddeden oluşmuş bir kubbe. Dipte ne varsa onu göstermeyecek kadar yoğun ve birbiri üstüne yığılmış gri katmanlardan oluşmuş sonu olmayan bir kalınlığı var.

Saat dörtte iniyoruz. Öteki yolcuların içtiği sigaraların dumanıyla dolu bir salonda yirmi dakika valizimi bekliyorum. Gümrükten geçiyorum, kapıdaki jandarmaları geçiyorum, bekleme bantından geçiyorum. Bekleyenlerin arasında uzun boylu, gürbüz biri elinde MultiCo yazılı bir karton tutuyor. Ona gidip, "Ben Fiodor Barna'yım." diyorum. "Oo! İyi." diyor. Elimi sıkıp, "Memnun oldum, ben Bob Lowell." diyor. Fazla güleç.

Çıkışa doğru yürüyoruz, elimden valizimi almak istiyor. Almaması için valizi sağ elimden soluma geçiriyorum ama ısrar ediyor, sapına yapışıyor, ben de bırakıyorum, alsın. Zaten ağır değil.

Meydana çıkıyoruz. Şehirle ilgili ve en az gri kubbenin katmanları kadar yoğun olan bütün duygularım geri dönüyor. Bu kadar uzun bir süre zayıflayıp yine de belleğimde şekillerini kaybetmeden korunabilmiş olmaları garip. Havanın kokusu, toz zerrecikleri arasından süzülen ışık, ıslak tarlaların buharı ve sanayi dumanları geri dönüyor. Leo, buraya geleceğimi söylediğimde şaşırmış olmalıydı. Artık ben de yeterince şaşkınım.

Lowell'in Volvo'suna biniyorum. Parktan çıkıyoruz. Hızla bir ara yoldan geçiyoruz. Lowell kilometre sayacını işaret ediyor, "Eskisi gibi değil." diyor. Sürekli bir tıraş losyonu kokusu, boynuna kadar kapalı kum rengi bir paltosu var. "Zırh taktırdığımdan beri fazla ağır. Altı kişi daha var sanki." diyor başparmağıyla arka koltuğu işaret ederek.

"Niçin zırh taktırdınız ki?" diye soruyorum. Yolun kıyısındaki kara kara arsalara, düz ve uzun fabrikalara bakıyorum.

Bir an başını bana doğru çeviriyor. "Dikkatli olmak gerek. Bu ülkeyi biliyorsunuz." diyor. Mahcup mahcup gülüyor.

"Pek bilmiyorum." diyorum ben. "Buraya en son geldiğimde on bir yaşındaydım, ayrıca oldukça dikkatsiz bir çocuktum."

Lowell yeniden gülüyor. Göstergelere bakıyor. Kırklı yaşlarda olmalı: Yüzü düz ve pembe, yuvarlak kesimli saçları alnını kaplıyor. Üniversitede beyzbol oynadığı, koştuğu, düzensiz yemek yediği zamanlar, kısacası evlenmeden ve Multi-Co'nun İtalya şubesini yönetmeye başlamadan önce çok sağlam yapılı bir adam olmalıymış. Çelik kaplama Volvo'ya zar zor sığan gerdanı, göbeği ve belindeki yağ tabakasının altında eski yapısı hâlâ görülüyor, ancak eski refleksleri bu geniş gövdenin içinde kaybolmuş gibi sanki. Halbuki zihinsel tepkileri yerinde gibi, her ne kadar bakışları fazla sulu ve bulanık görünse de.

Kamyonlarla dolu otoyolda gaza basarken, "Buraya gelmiş olman harika. Kendini çok iyi hissedeceğinden eminim." diyor. Sanıyorum Leo'yu düşünüyor, kibar olmak için elinden geleni yapıyor. "Karım yarın akşam bize yemeğe gelmeni söylememi istedi." diyor.

Milano'ya varıyoruz, gürültülü trafiğin tıkadığı bulvarı geçiyoruz. Adım adım ilerliyoruz, duruyoruz, bir metre ilerliyoruz, duruyoruz, sarı ışığın son anında geçmek için gaza basıyoruz. Lowell, yolları ya da binaların birkaçını hatırlayıp hatırlamadığımı soruyor. "Hayır" diyorum.

Lowell, merkezi bir otelin önünde duruyor, arabayı iki tekerleği kaldırımın üstünde kalacak şekilde park ediyor. Ce-

binden bir zarf çıkartıp bana uzatıyor, "İlk harcamaların için." diyor. İçinde adıma çıkartılmış iki kredi kartı ve yüz bin liretlik gıcır gıcır banknotlar var. Lowell, "Herhangi bir sorunun olursa istediğin saatte beni ara." diyor. MultiCo'nun olduğu yeri ve otelden nasıl ulaşılacağını anlatıyor. "Yarın görüşürüz." diyor. Elimi sıkıyor, ben inerken, arabanın kapısını kapatırken ve otele girerken gözleriyle beni izliyor.

Bir otel müşterisi gibi giyinmek, böyle bir otele yerleşmek garibime gidiyor. Pasaportu bankonun üzerine koyuşumdaki, anahtarı alışımdaki ve başını eğip gülümseyen kapıcıya gülümseyişimdeki tikler bana tuhaf geliyor.

Odamda aynaya bakıyorum, üstümdeki giysiyi görmek beni etkiliyor. Yatılı okula gittiğimden beri bu şekilde giyinmemiştim. Aynanın önünde birkaç hareket yapıyorum, ceket ve pantolonumun kesiminin yüz ifadem üzerindeki etkisini merak ediyorum, kumaş ve dikişlerin etkisi boğazıma kadar yükselip yüz kaslarıma ulaşıyor.

Duş alıp kot pantolonumu ve kalın kazağımı giyiyorum. Televizyonu açıyorum, sadece iki üç yıl öncesinin Amerikan dizileri, bir Vatikan Müzeleri belgeseli, saçma bir ödüllü yarışma var. Ceketimi giyip dolaşmaya çıkıyorum.

Dışarıda hava çoktan kararmış. New York'taki gibi bir soğuk var, yalnızca daha nemli. Soğuk, nem ve sis, havayı o kadar yoğunlaştırmış ki, ciğerlere ulaşması için kuvvetli bir şekilde içine çekmek gerekiyor.

Yavaş yavaş yürürken, sabit bakışlar ve hızlı adımlarla kaldırım boyunca akın akın gelen insan seli tarafından sağa sola savruluyorum. Sergilenen eşyalara, trafik lambalarında gürültülü kuyruklar oluşturan arabaların yansımalarına bakmak için birkaç vitrinin önünde duruyorum.

Duomo Meydanı'na geliyorum. Sokak lambalarının ışığı, su damlaları tarafından öylesine süzülüp emilmiş ki, hava ve binalar aynı yoğunlukta. Kilise duvarlarının, anıtın ve kiliselerin merdivenlerinden geçen insanların etrafında boşluk yok. Hiçbir renk, hiçbir zıtlık yok. Grinin birçok tonu bile yok, iki ya da üç tonu var. Şimdi babamın bunun gibi bir yerde doğ-

muş ve büyümüş olduğu, burada kişiliğinin ilk tohumlarını n oluşmaya başladığı düşüncesi beni gerçekten etkiliyor.

Sarı ve sıcak ışıklarla yıkanan galeride yürüyorum. Çikolata, şeker ve bisküvi kutularıyla süslenmiş vitrinler, dore rengi kurdeleler, pembe ve mor ve yanık kahverengi fiyonklar var.

Galerinin iki kolunun kesiştiği sekizgende birbirlerine çok yakın duran ve el kol hareketleriyle konuşan paltolu, şapkalı yaşlılar var. Konuşmalardan uzak duran ve gelip gidenleri izleyen tasmalı köpek sahipleri var. Bazıları burnunu siliyor.

Bir bara girip cappuccino ısmarlıyorum. Uzun ve ince kadehlerde aperatif içen, özenle giyinmiş iki üç çift var. Parlak sivri burunlu ayakkabılı, ayakkabının büyük bir kısmını örten pantolonlu, bele ve omuzlara oturan paltolu, tezgâhın yanında ayakta duran kırka yakın yaşlarda değişik tipler var.

Bir şeyler içiyorlar, sonra aniden bardağı bırakıyorlar, ellerinde cüzdan, kasaya ilerleyip parayı ödüyorlar, dışarıya çıkıp eve dönen insan selinin aynı endişeli adımlarıyla yürümeye koyuluyorlar.

Cappuccino'mu içiyorum, cama doğru bakıyorum. Açık havada çok zaman geçirilecek bir şehir gibi gelmiyor burası bana. Çıkıp otele doğru yola koyuluyorum.

Scala Meydanı'nda mavi tulumlu işçi grupları ışıklarının çoğu sönük bir binaya doğru slogan atıyor. Kimi elindeki zilleri sallıyor, kimi kırmızı harflerle yazılmış beyaz bez afişler açıyor. Yazılar, sloganlar ve zil sesleri gecenin yoğun karanlığı tarafından emiliyor. Bazı işçiler birbirine dirsek vurup kendi aralarında gülseler de pek keyifli bir sahne sayılmaz. Görüntünün geri kalan kısmı da hiç eğlenceli değil, şimdi ben de hızlıca yürüyorum.

Otele dönüyorum, içeriye girdiğimde durum daha iyi. Işıklar sıcak, hava sıcak, kapıcı ve bankonun arkasındaki tip beni selamlıyor. Odaya çıkıyorum, yemek yemeden yatıyorum.

5

Sabahleyin Lowell, MultiCo'nun koridorlarında bana rehberlik yapıyor. Ara sıra bir kapıyı tıklatıyor, açıyor ve eliyle beni işaret ederek, "Doktor Barna." diyor. İtalyanca telaffuzu kötü olmasına rağmen derdini çok iyi anlatabiliyor. Tanıştırdığı tipler kalkıyor, elimi sıkıyor, biz koridora dönene kadar ne diyeceklerini bilemeden bana bakmaya devam ediyorlar. Ben de ne diyeceğimi bilmiyorum, Lowell'in rehberliğinde gezmekten başka bir şey yapmıyorum, ellerini sıkıp elimden geldiği kadar gülüyorum.

En sonunda Lowell, büyük yazı masası ve iki tane farklı renkli telefonu olan büyük pencereli bir oda gösteriyor, içeride özel sekreterim için bir masa ve daktilo da var. "Şimdilik burada çalışabilirsin." diyor. Bir sekreter gelip ona imzalaması gereken birkaç kâğıt uzatıyor. İmzalıyor. Bana, "Oda hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Eh işte" diyorum. Tavana bakıyorum, yazı masasının üstündeki telefonlara bakıyorum.

İşimin şimdilik dünyanın çeşitli yerlerinden gelen bir dizi raporu incelemek, Milano'daki mevcut verilerle karşılaştırmak ve New York'a göndermek üzere bir özet yazmaktan ibaret olduğunu anlatıyor.

"Önemli bir iş gibi görünmüyor." diyorum. Bu sırada gömleğinin manşetlerinden gözlerimi ayırmıyorum.

Mahcup gözlerle bana bakıyor. "Doğru değil. Önemli aslında." diyor. Kapıya dönüp oradan dikkatini çekmeye çalışan sekretere eliyle beklemesini işaret ediyor. "Gerçekten, Fiodor." diye ekliyor. Onu telefonun başında Leo'dan son derece ayrıntılı talimatlar aldığı sırada hayal ediyorum.

Bana maaşımın ne kadar olacağını söylüyor ve bu beni oldukça etkiliyor, çünkü Santa Barbara'da müzikten kazandığımdan yirmi kat daha fazla. Bazı belgeler getirtiyor, onlara pencerenin önünde kısaca göz atıyor, yazı masasına yayıyor, büyük bir özenle içindekileri bana anlatıyor. Sonra, "İyi çalışmalar." deyip gidiyor.

Birinci telefonun ahizesini kaldırıyorum, ikincisinin de. Oturuyorum, koltuğun ayarlanabilir arkalığını deniyorum, arkaya uzanıyorum. Koltuğu sağa sola döndürüyorum. Sekreter masasına gidiyor, daktiloyu açıyor, sadece tıktık sesini duymak için bazı tuşlara basıyorum. Pencereye yaklaşıp dışarıya bakıyorum. İçimden gülmek geliyor, gülüyorum.

Durum bana komik geliyor, sanki bir komedi dizisinin bir bölümü gibi, bir saniye sonra sıkıntı kaplıyor içimi. Bu mekânla ne gibi bir ilgim olduğu hakkında en küçük bir fikrim bile yok, özellikle de bu mobilyalar ve bu kıyafetlerle. Odada daireler çiziyorum, yürüyenin ben değil de, hiç hoşlanmadan dışarıdan izlediğim bir kişi olduğu izlenimine kapılıyorum birden.

Her sabah MultiCo'ya gittiğimde masamda dosyalar buluyorum. İşle ilgili beni şaşırtan şeyler hakkında kendisiyle her konuştuğumda mahcup bir ifadeyle beni dinleyen, çıkık kemikli ve küçük yüzlü Lina adında bir özel sekreterim var. Raporlarımı çok kısa bir sürede yazıya geçiriyor, bu da işimin iyice gereksiz olduğuna daha da inandırıyor beni.

Leo soracağı hiçbir şey olmadığı halde üç günde bir arıyor beni. "Nasılsın?" diye soruyor. "Şöyle böyle" diyorum. O da, "Harika. Pardon ama kapatmalıyım. Eğer bir sorunun olursa Lowell'le görüş." diyor.

İki defa Lowell'in akşam yemeğine gidiyorum. Pek eğlenceli geçmiyor. Karısı Sue beklediğimden daha şirin ve zarif, ama lisan zorlukları ve kendi telaşından dolayı bu şehirde bir kazazede hayatı sürüyor. Lowell, sadece MultiCo'dan, İtalya'nın iç politikasından ya da dünyada enerji sektörünün geleceğinden konuşabiliyor. Üçümüz de oturma odasında aptal aptal oturuyoruz. Konu yokluğundan kurtulmak için sırayla beş yaşındaki kızlarına yöneliyoruz. İkinci kez yemekten eve döndüğümde saat on biri on geçiyor ve kendimi orada gereğinden fazla kalmış gibi hissediyorum.

İhtiyacımdan on kat daha büyük, merkezi, geniş, ferah, ısınması iyi, açılması zor pencereli ve mutfağında her şeyi bulunan bir daire kiralıyorum. Santa Barbara'da sahip olduğum gibi bir Stratocaster ve yüz wattlık bir amplifikatör satın alıp boş odalardan birinin tam ortasına yerleştiriyorum. Çok ağır bir cihaz. Elliye yakın da plak satın alıyorum. Komşuları rahatsız edeceğini bile bile akşamları geç saatlerde plak ve gitar çalıyorum. Bir şoför tarafından kullanılan, neredeyse yeni, mavi ve kocaman bir Fiat alıyorum. Harika bir araba değil ama en azından bana eski, beyaz MG'mi hatırlatmıyor. Bu iki otomobil birbirine tamamıyla zıt.

6

Cumartesi öğleden sonra şehir merkezinde geziyorum. Vitrinlere ve vitrinleri süzerek önümden cumartesi gününe uygun giysileriyle nehir gibi akıp giden insanlara bakıyorum. Kemerler altındaki kestane satıcılarına, hem çocuklara hem de büyüklere boyuna gülümseyerek el çırpan oyuncak satıcılarına, geçenlerin dikkatini çekmek için zillerini sallayarak piyango bileti satan kör satıcılara bakıyorum. Bir camekânın arkasında bir tartufo mantarı satıcısı var, kuvvetli kokusu geçenlerin arasında yayılarak bir süreliğine peşlerini bırakmıyor. Kaldırım kenarlarında, ellerinde hafif makineli tüfek olan ve çelik yelek giymiş jandarmalar var. Köşe ve kavşaklarda tank gibi kamyonlar, yayaları ve araç trafiğini kontrol etmek için kamyonların üstündeki deliklerden uzanan polisler var.

Ellerimi kürklü ceketimin ceplerinde tutuyor, donmasın diye parmaklarımı hareket ettiriyorum, zaman zaman burnumu çekiyorum. Soğuk, ayağımı, kulaklarımı, burnumun ucunu ısırıyor. New York'tan aldığım küçük, lacivert yün şapkam var, hiç olmazsa başımı sıcak tutuyor. Bir kitapçıda durup bazı müzik dergilerine bakıyorum, ancak içindeki haberler üç beş ay öncesinden, makaleler çok zaman önce okuduğum Amerikan dergilerinden özetlenmişler veya hatalı çevrilmişler. Dışarıya dönüp soğukta çabuk adımlarla yürüyorum.

Üzerinde "*Sanat ve İletişim: Karşı Çıkış Sonrası*" yazan kırmızı bir pankart asılı sarımtırak bir binanın önünden geçiyorum. Binanın önünde tam da siyah üniformalı iki bekçinin beklediği dar pasajda insanlar toplanmış. Köşeye kadar gidip geri dönüyorum, içeri giriyorum. Alçak basamaklı bir merdiven boyunca diğer ziyaretçilerin arkasından yürüyorum.

Üst katta elinde broşür, rulo yapılmış pankart, eldiven, şapka taşıyan, sıkış tıkış durup yüksek sesle konuşan pek çok kişi var. Gri ve kahverenginin çeşitli tonlarında giyinmiş aile grupları, aynı tip gözlük takan ve bıyıkları birbirine benzeyen gruplar, soluk benizli, ince yapılı çiftler, tilki kürkleri ve kırmızımtırak çizmeler giyen gürültülü kadınlar, yeşil palto ve pilisiz gri pantolon giyen otuz beşlikler, duvarlara dayanan ya da geçidin ortasında bulut gibi bir araya toplanmış suskun gençler var.

Hareket etmeye çalışıyorum, omzumla insanları hafifçe iterek kendime bir yol açıyorum. Nemli keçe, nemli tütün, lale, tıraş losyonu, nemli sakız, nemli talaş kokusu var. Beş dakika sonra biri, "Başlıyor!" diyor. Hepsi hareket ediyor, oflu-yor, öksürüyor, kuyruk oluşturuyor, omuzlarla, tekmelerle içerideki bir salona doğru birbirlerini itiyorlar. İtilmeye razı oluyorum.

İçerideki salonun sonunda dört spotun aydınlattığı beyaz bir masa var. Gri giysili şişman bir adam, sesini yükselten ve anlaşılmaz şekilde yayan bir mikrofonla konuşuyor. Halk yavaş yavaş salonu işgal ediyor, o kadar sıkışmışlar ki, en uzak duvardan beyaz masaya birkaç santimetre kalana kadar ortalık baş ve omuzlardan oluşan bir örtüyle kaplı sanki. Birkaç dakika içinde hepsi susuyor, ayak uçlarına basarak yükseliyor, görmek için çenelerini kaldırıyor, fakat boğuk konuşma anlaşılmaz olmaya devam ediyor. Anlamsız sesler duvarlara ve tavana yansıyor, geri dönüyor, dinleyicilerin nemli paltoları ve nemli kürkleri ve nemli saçları tarafından emiliyor.

Şişko, bir balerinin adımlarını taklit ederek mikrofondan uzaklaşıyor. Bazıları alkışlıyor, zorla mı, yoksa alay mı olduğunu anlamıyorum. Ötekine göre daha zayıf, gözlüğü ve bıyığı maske gibi yüzüne yapışmış duran bir başkası, beyaz

masaya yaklaşıp belirsiz hareketlerle mikrofonu alıyor. Konuşmaya başlıyor ama üst üste binmiş, belirsiz ve birbirinden ayırt edilemeyecek kadar iç içe geçmiş, net tonlardan yoksun sesler üretiyor. Ayakta sallanıyor, mekanik bir şekilde sol kolunu hareket ettiriyor, gözlüğünün camı spotlar altında parlıyor. Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlayamıyorum. On dakika sonra susup başı eğik ayrılıyor. Bir spotun kablosuna takılıp dengesini kaybediyor ama üniformalı bir bekçi sayesinde düşmekten kurtuluyor.

Yanımdaki bir ses, "Şimdi Canestrelli'nin başlaması lazım." diyor. Seyrek saçlı ve sakallı bir tip, spotların altında yerini alıyor, beyaz masaya eski bir radyo ve içinde birkaç japonbalığının yüzdüğü bir akvaryum koyuyor. İlerliyorum ve ön sıradakilerin arasına sıkışıyorum. Bir şövaleye dayanan gür saçlı bir kız sağımdaki kameranın önünden çekilmemi işaret ediyor.

Sola gidiyorum, dirseğimle kırışık yüzlü, beyaz saçlı birine çarpıyorum. O dönüp bir kaplumbağa edasıyla bana bakıyor. Özür diliyorum. Masanın arkasındakini işaret ederek, "Bu Canestrelli mi?" diye soruyorum. "Susun lütfen!" diyor. "Size Canestrelli olup olmadığını sordum." diyorum. O, "Tabii, kim olacak?" diyor. İki üç kişiyi itekleyerek sol tarafa doğru uzaklaşıyor, adamlar alçak sesle şikayet ediyor, yeniden yerlerine geçiyorlar. Arkadaki sıralardan oflamalar, fısıldamalar, öksürükler geliyor. Şimdi solumda gri-siyah pötikare paltolu, yüzü köşeli, asimetrik, uzun boylu ve genç biri var.

Canestrelli, masadaki radyoyu açıyor. İçinde bir kasetçalar olsa gerek, çünkü hemen, "Sana söylüyorum. Sana söylüyorum. Sana söylüyorum." diyen bir ses yükseliyor. Canestrelli oldukça sinirli görünüyor: Alnı daha da parlak. Radyoyu alıp temkinli hareketlerle tavana döndürüyor.

Herkes susmuş, sadece ara sıra bir iki öksürük. Şimdi spotlar, kaloriferler ve sıkışmış yüzlerce kişinin nefesi yüzünden ortalık çok sıcak. Ondan önceki iki konuşmacı ön sıranın solundaki duvara dayanıyor, konuşma yapmaktan yüzleri hâlâ kıpkırmızı. Yanındakilere gülümseyerek etraflarına bakınıyorlar.

Canestrelli japonbalıklı kavanozu ellerinin arasında tutup yukarıya, başının üzerine kaldırıyor. Gür saçlı kız el kol hareketiyle ona kameraların görüş alanından çıkmaması için ellerini indirmesini söylüyor, kolları titrerken, kavanozu yaklaşık on santimetre alçaltıyor. Kavanozun üstüne sarı kalemle IN/FORMAZIONE – DE/PRESSIONE* yazılmış. Canestrelli kavanozu beş dakika yüksekte öylece tutuyor. Su, radyonun üzerine dökülmeye başlıyor, hoparlörü koruyan muhafazayı ıslatıyor. Muhafaza, suyun etkisiyle koyu kahverengine dönüyor. Ses, "Sana haber veriyorum. Sana haber veriyorum. Sana haber veriyorum." diyor. Canestrelli sert bir hareketle kavanozu ters çeviriyor: Su şelale gibi dökülüyor radyoya, radyodan masaya, masadan yere dökülerek japonbalıklarını da beraberinde sürüklüyor. Radyo cızırdıyor, susuyor. Halk alkışlıyor, spotlara en yakın olanlar daha da coşkulu. Canestrelli'den önce konuşan iki kişi el çırpıyor, baş hareketleriyle onaylıyor, gülümsüyor. Canestrelli eğiliyor, sanki oldukça mahcup.

Alkışlar devam ederken, birdenbire solumdaki uzun boylu ve asimetrik tip öne çıkıp, "Şerefsizler, iğrençsiniz!" diye bağırıyor. Sesi o kadar yüksek ki, her şey bir an donuyor.

Herkes dönerek, şaşkın yüzlerle ona bakıyorlar, kameraya yaslanmış gür saçlı kız ona bakıyor. Adama çok yakın olan Canestrelli'nin de şaşkınlıktan gözleri kısılmış, öylece bakıyor. Önce konuşan maskeli tip, pek anlaşılır olmayan şeyler söylüyor. Canestrelli, "Hayır, hayır, harika. Tamam, tamam." diyor. Ama sesinin boğukluğundan ve yüzünün aldığı şekilden, durumun pek o kadar da hoşuna gitmediği seziliyor.

Genç asimetrik tip eğiliyor, ıslak, gri zemine çömeliyor. "Şerefsizler... Gebermek üzere bunlar!" diyor. Can çekişen ve kuyruğunu yere vuran japonbalıklarına bakıyor. Ayağa kalkıyor ve etrafını süzüyor, öfkeyle, "Bari bir şey yapın! Hiç olmazsa gidin, su getirin!" diyor. Kimse hareket etmiyor, kimse konuşmuyor. Canestrelli elleri belinde, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle ona bakıyor. Japonbalıkları solungaçlarını açıp kapıyorlar.

* Kelime oyunu: İN/FORMASYON – DEPRESYON/BASINÇ.

Asimetrik tip çok telaşlanıyor, kavanozu alıp salonun karşı tarafına gidiyor. O yürürken insanlar yol veriyorlar, geçebilsin diye iki yana açılıyorlar. Açılan aralık boyunca koşuyor, takılıyor, düşüyor, kavanoz elinden uçuyor ve iki metre ileride yere düşüyor, sıkışmış halkın ayaklarının arasında paramparça oluyor. Tip kalkıyor, bir eli belinde, etrafa saçılmış cam parçalarına bakıyor. İnsanlar etrafından çekilip, oyunun bir parçası olup olmadığını anlamadan ona bakıyorlar.

Genç adam çırpınan can çekişen japonbalıklarının yanına gidiyor. Üçünü yerden alıyor, "Hepsini toplamama yardım edin." diyor. Kimse yerinden kımıldamıyor, terlemiş, yüzü kızarmış Canestrelli ellerini göğsünde kavuşturuyor. Eğilip, kalan iki balığı alıyorum. Delikanlı, "Çabuk, gidelim." diyor. Kalabalık içinde koridor boyunca koşuyoruz.

Merdivenden iniyor, dışarıya koşuyoruz, bir köşeyi dönüp bir bara giriyoruz. Barmene, "Hemen bize bir kova su ver!" diye bağırıyor. Barmen bir adım geri çekiliyor. Tip, tezgâhın arkasına sarkıyor, balıkları lavaboya fırlatıyor, suyun dolması için musluğu açıyor. Balıklar hareket etmiyor. Elimdekiler de ölmüş, artık kaygan değiller.

Ben ve asimetrik tip birbirimize bakıyoruz. "Allahım, ne yazık!" diyor. Gözlerinin renkleri farklı: Biri mavi, biri fındık rengi.

"Benim adım Fiodor Barna." diyorum.

"Benimki de Mario Oltena." diyor.

Japonbalıklarını bir sepete atıyorum, iki kâğıt peçete alarak ellerimi temizliyorum. Kasiyer bana düşmanca gözlerle bakıyor. Barmen, "Ne yapıyorsunuz?" diyor.

Mario Oltena, "İki kahve istiyoruz" diyor. Elini alnında gezdiriyor, bana dönüp gülüyor. Dirseğimle tezgâha dayanırken ben de gülüyorum. "Görmeye gitmemeliydim, aslında başıma gelecekleri biliyordum. Beni çıldırtacağını bile bile gene de gidiyorum, hastalıklı bir tutku gibi." Başını sallıyor, gülüyor.

Barmen kahveyi hazırlıyor. Japonbalıklarını lavabodan buz maşasıyla birer birer alıp çöp kutusuna atıyor. Bize kötü

kötü bakıyor, alçak sesle söyleniyor. Kahvemizi içiyoruz. Hesabı ödüyorum, barmene bahşiş bırakıyorum, yine de bakışı hiç değişmiyor.

Çıkıyoruz, soğuk, karanlık, neredeyse felç olmuş trafiğin keşmekeşi içinde yürüyoruz. Mario Oltena'nın adımları neredeyse profili kadar asimetrik. Bana diyor ki: "Japonbalıkları beni bu kadar ilgilendirmiyor. Üzüldüm ama ne yapalım? Beni kusturan şey genel hava: Eleştirmenler Canestrelli'ye amma da yağ çekiyorlar, ona her şekilde güven veriyorlar, iğrenç bir şantaj havası yaratıyorlar, bu yüzden herkes kilisedeymiş gibi sessizce izleyip dinliyor, çıkışta aptal durumuna düşmek ve olan biteni anlamamış görünmek korkusuyla ilginç olduğunu söylüyorlar."

O kadar yüksek sesle, o kadar telaşlı ve anormal konuşuyor ki, kaldırım boyunca rastladığımız insanlar, biz uzaklaşana kadar dönüp arkamızdan bakıyor. Elini kolunu sallaya sallaya konuşuyor, üzerime doğru yürüyor, beni sağımdaki vitrinlere itiyor, dolayısıyla düz yürüyebilmek için sürekli ona karşı koymak zorunda kalıyorum. Çabuk adımlarla yürüyoruz, ellerimiz ceplerimizde ve başımızı omuzlarımıza gömmüşüz.

Arabalarla dolu bir kavşaktan geçerken, "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum.

Bir an bakıyor, "Ressamım" diyor. Gardını alıyor gibi, adımlarını yavaşlatıyor, başını eğiyor, gözlerini çabuk çabuk kırpıyor.

"Ne tür ressam?" diye soruyorum. Bir şarküterinin çok aydınlanmış vitrinin önünden geçiyoruz, gümüş kurdeleler ve küçük altın yıldızlarla süslemeli jambonlar sergilenmiş.

"Nasıl anlatayım, bilmiyorum." diyor. Anlamsız birkaç el hareketi yapıyor, vitrinin en dip köşesine bakıyor, bir mayonez tabağı ve şekillendirilmiş tereyağı üstünde bir ıstakoz var. "Resimlerimi görmek için evime gelir misin?" diyor.

"Olur" diyorum. Kolunu uzatarak yönü gösteriyor. Bu sırada yürümekte olduğumuz yolda birçok dükkân peş peşe kapanıyor. Ara sokaklardan, kestirmeden gidiyoruz, tıka ba-

sa dolu otobüslerin dolaştığı bulvarlardan geçiyoruz, vahşi korna sesleri çıkaran otomobillerin kenarındaki dar kaldırımları izliyoruz.

Eski, sarı bir eve giriyor, loş merdivenlerden beş kat çıkıyoruz. Son katta nefes nefese kalıp duruyoruz. Alttaki katlardan taze çorba, haşlanmış karnabahar kokuları sızıyor, televizyon sesleri de. Mario bir kapı açıyor, önden giriyor. Beklediğimden daha temiz ve geniş bir odaya giriyoruz. Açık renk kumaşla kaplı iki divan, adımlarımızla titreyen ince döşemeyi kısmen örten hindistancevizi renkli bir halı. Bir duvara dayalı üç beş tuval. Küçük bir masanın üstünde bir sürü boya tüpü ve kavanozu, içi fırça dolu bardaklar, küçük şişeler, bezler ve eski gazeteler var.

Bir tuvalin önünde durup çabucak bir göz atıyorum.

Mario pencereye doğru dönüp, "Anladım, mideni bulandırdı." diyor.

"Daha görmedim bile." diye cevaplıyorum. Resimleri yakından görmek için çömeliyorum. Duvarın arkasından org sesi geliyor: Basılan tuşlar tereddütlü, havada asılı kalmış bir melodi çınlıyor.

Mario bir lambayı yakıyor, ben resimleri görmek için yerimi değiştirirken, o teker teker resimleri aydınlatıyor. Garip düz ve yuvarlak çizgilerden oluşmuşlar, öyle yerleştirilmiş ki, iki metre mesafeden içerdikleri figürlerden bağımsız okunabilen renkli bir doku oluşturuyorlar.

"Kötü değiller." diyorum.

Mario Oltena, elinde lambayla bana bakıyor. "Öyle mi?" diyor.

"Gerçekten." diyorum. Tam olarak görmek için iki üç adım geriye atıyorum, ayrıntıları incelemek için yeniden yaklaşıyorum. Bu oda soğuk.

Mario Oltena bir divana oturuyor, yeniden kalkıyor, divanın etrafında dönüyor, sinirli parmak hareketleriyle divanın arkasını didikliyor. "Evet, sağ ol." diyor. Divanın arkasını didikliyor. "Allahım, kalbim deli gibi atıyor. Bu da benim hastalığım, herkese resimlerim hakkında ne düşündüğünü sora-

rım. Eğer onlardan hoşlanmasaydın, olabilecekleri kestirebiliyor musun?" diye ekliyor. Bir elini alnında gezdiriyor.

"Yandaki odada org çalan kim?" diye soruyorum. Havada asılı melodi somutlaşıp sonsuzlaşıyor, çok dağınık yollar takip ediyor, sağa sola yayılıyor, dağılıyor.

"Kız kardeşim herhalde." diyor. Büyük bir çekmece açıp sanatçılara yakışır bir dosya alıyor, yere indiriyor, açıyor, ondan yirmi kadar sulu boya resim çıkartıyor, büyük oyun kartları gibi zemine yayıyor. "Bunlara bak." diyor.

Yerdeki resimlere bakarken, bir kulağım org sesinde, hatta bir kulağımdan da fazlası. Çalış tarzı oldukça sıra dışı, melodi oldukça sıra dışı, insanı bu dünyadan uzaklaştırıyor. Ara sıra parmakları tuşların üzerinde kayarak müziğin gidişatını değiştiriyor ve melodinin kaybolmasına neden olan uyumsuz bir nota üretiyor.

Mario Oltena'nın suluboya resimlerindeki tok örtüye, güçlükle rastlanır küçük figürlerin karışımına bakıyorum. "Bunları incelemek için bir mercek gerekir." diyorum.

"Belki de" diyor. Resimlerin etrafında daireler çizerek dolaşıyor, onlara bakarken yüzümün ifadesini yorumlamaya çalışıyor. Onları göstermekten çok tedirgin oluyor, gerçekten.

Bir parça kâğıt alıp yapısını inceleyerek ilgimi göstermek için işaretparmağımla başparmağımın arasında ovalıyorum. Elimde kâğıtlarla kalkıyorum, org sesinin sızdığı kapıya yöneliyorum. "Bu renklerden çok hoşlandım." diyorum. Mario, "Öyle mi?" diyor.

Kağıdı kanepelerin birinin koluna koyup iki üç adım geri atıyorum. Gözlerimi kısıyor, duvara daha fazla yaklaşıyorum. Sırtım kapıda, elimi kapının koluna koyuyorum. Sesler yükselip hafifliyor, az önceki gibi dağılmıyorlar ama. En bas sesler çıkarken hoparlör titreyip bazı pencerelerin camlarını sarsıyor. En tiz sesler kulaklarımı yırtıyor. Topuklarımın üzerinde dönüp kapıyı açıyor, öteki odaya başımı uzatıyorum.

Kareli bir tavan var. İki üç sandalye ve tabure, açık renkli tahta bir masa, duvara dayalı bir hoparlör, bir org. Orgun önünde oturan kız o kadar güzel ki, gözlerim kamaşıyor.

Eğer onu tasvir etmek için sıfatlar aramaya başlasaydım, o sıfatları belirsiz ve fazla yüklü bir görüntü oluşturacak şekilde üst üste bindirir ve anlaşılamaz bir hayali ortaya çıkarabilirdim. Belki de "belirsizlik" onu tasvir etmek için uygun olurdu, çünkü bu, onu gördüğümde gözümün nasıl kardığını anlatabilirdi, ama "fazla yüklülük" tahammül edemediğim bir şey.

Mükemmel bir ışığı var. Bu ışık gözlerinin akından doğuyor ve alnına yayılıyor, burnunun hatlarını kat ediyor, dudaklarının üstünde duraksıyor, çenesinin şeklini güzelleştiriyor ve açık renkli ama ne sarı ne de kahverengi olan saçlarında kaybolana dek şakaklarına tırmanıyor. Saçları, biçimli omuzlarına, orgun arkasında nazikçe oturan bedenine küçük dalgalar halinde düşüyor.

Kelime seçimim, kelimeleri birleştirdiğimde oluşan görüntü ne olursa olsun, bunlar kapıya doğru döndüğümde, ona doğru baktığımda beliren görüntüsünü aynı hızla tasvir etmeye yetmiyor. Farklı duyulara hitap eden onlarca anlamı eş zamanlı olarak barındırabilecek denli zengin tek bir kelimeye ihtiyaç duyuyorum. Bu kelime istediğim gibi okunabilseydi, bir TAK ya da ona benzer bir ses çıkartırdı sanırım.

Her neyse, kapının kenarına dayanmış ayaktayım ve odanın öbür ucunda duran kıza konuşmadan bakıyorum. Ağzım açık ve yüzümde pek de zekice olmayan bir ifadeyle ona doğru bir iki adım atıyorum. O, içimi delip geçen ve kanımın akış yönünü değiştiren bir ifade taşıyan gri gözleriyle bana bakıyor. Doğru düzgün yürüyecek durumda olmadığım için, kollarım iki yanımda, hareketsiz duruyorum.

Mario Oltena odaya giriyor, düşüncelerimden bin kat daha hızlı, bin kat daha gürültülü hareketlerle karşıdaki köşeye gidiyor. O, kıza yaklaşırken bir an kasılıyorum, donuyorum, sonra kan doğru istikamette dolaşmaya yeniden başlıyor.

Mario beni işaret edip, "Onunla çağdaş sanat müzesinde karşılaştım. Adı Fiodor Barma."

"*Barna*." diyorum güçsüz bir sesle. İleriye yürüyor, orga çok yaklaşıyorum. Kız bana doğru eğiliyor, uzanarak elimi

tutuyor. Parmaklarını ellerimin arasında sıkıyorum, gözlerine bakıyor ve bir kez daha kendimden geçiyorum.

Kız, "Malaidina" diyor.

Mario Oltena, "Kız kardeşim Malaidina" diyor.

Ben, "Ah" diyorum.

Kareli tavanlı odada üçümüz susup hareketsiz duruyoruz.

En sonunda Malaidina'ya, "Çalış tarzın olağanüstü." diyorum. Şaşkın halim yüzünden söylediklerim ironik veya abartılı bir iltifat gibi çalınıyor kulaklara. Gerçekten sesimin tonunu kontrol edemiyorum, sözlerim dudaklarımdan kendiliğinden dökülüyor.

Malaidina bakışını kardeşine çeviriyor. "Beni dinlemiyordunuz umarım." diyor. Garip, korkulu, tereddütlü gülümsüyor.

Ona, "Ne harikaydı ama." diyorum. Cümlenin sesi yine yanlış. Sözcükler düz ve cansız çıkıyor ve ben onlara aptalca tutunuyorum. "Gerçekten." diyorum.

Yeniden kardeşine bakıp, "Saat kaç?" diye soruyor. Farklı herhangi bir şey sormasını isterdim. Kardeşi bilmediğini söylüyor.

Malaidina bana dönüyor. Gözleri benimkilerin üzerinde durmadan önce bileğimi kaldırıyorum. "Saat sekiz." diyorum.

Tabureden kalkıp, "Gitmem lazım." diyor.

Ona bakıyorum, en azından birkaç dakika daha kalması için söyleyecek bir cümle, bir kelime arıyorum, ama bulamıyorum. Mario'ya bakıyorum, kız kardeşini durdurma niyetinin olmadığı görülüyor. Kız gerçekdışı bir hafiflik ve hızla odayı boydan boya geçiyor. Öteki köşeye geliyor, dönüp, "Hoşça kalın" diyor. Çıkmadan önce selam vermek için dönüyor ama kapı hafif hareketini kısmen gözlerden saklıyor.

Ortadan kaybolduğu noktaya bakmaya devam ediyorum, nefes almadan. Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığı için Mario'ya öfkeyle bakıyorum.

O, orgun düğmelerini döndürüyor. Bana, "Malaidina'dan hoşlandın mı?" diyor.

"Sana pek benzemiyor doğrusu." diyorum.

"Çok teşekkürler." diyor. Gülüyor. "Tam olarak kız kardeşim değil, annemin ikinci kocasından." diyor. Parmaklarını orgun tuşlarına vuruyor, davul gibi bir akort çıkarıyor. Bana, "Yemeği burda yemek ister misin?" diye soruyor. "Evet." diyorum.

Mutfak da evin her tarafı kadar soğuk. Mario kuru bir ısı yayan sobayı yakıyor. "Havayı fazla kuruttuğu için çok ender kullanıyorum." diyor. "Kapat o zaman." diyorum. Kapatıyor. Buzdolabından yumurtalar, mozzarella ve bir avokado çıkarıyor. Avokadoyu ikiye kesip bir kaşıkla içini çıkarıyor, mozzarellayı dilimliyor, yumurtaları bir kasede çırpıyor. Açayım diye şarap şişesini bana veriyor, bardakların olduğu yeri gösteriyor.

Şarabı koyuyorum, bardağını ona uzatıyorum, yumurtaları çırpmayı bırakmadan sol eliyle bardağı alıyor. Malaidina ile ilgili bir şeyler sormak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum. En azından onun da burada oturup oturmadığını öğrenmeyi isterdim doğrusu. Onun yerine, "Şarap güzelmiş." diyorum.

"Yeterince." diyor. Çırpılmış yumurtaları bir tavaya boşaltıyor, üstüne mozzarella dilimlerini ve avokadonun içini yayıyor.

"Malaidina burada mı oturuyor?" diye soruyorum. Sesim titriyor, kelimelerim birbirine giriyor.

"Nasıl?" diyor. Bu arada bir hindistancevizini küçük bir rendede, kendinden emin ve çabuk hareketlerle rendeliyor.

"Malaidina?" dıyorum ben.

"Hayır." diyor o. "Kendi evi var. Attilio Ata adında bir rejisörle beraber oturuyor." Ateşi kısıyor, yemeği tahta bir kaşıkla karıştırıyor.

"Allahım!" diye düşünüyorum. Bardağı başıma dikip bitiriyorum. "Ama buraya sık sık geliyor herhalde Malaidina?" diyorum. Bardağı masaya koyuyorum.

"Ara sıra." diyor. Bir tutam tuz gezdirip ocağı kapatıyor. İki tabak alıp masaya götürüyor, her birine avokadolu yumurtaların yarısını koyuyor.

Oturuyor, iştahla yemeğimizi yiyoruz. "Nefis olmuş!" diyorum. Bu kadar güzel bir yemeği böylesine çabucak ve önemsemeksizin yapıvermiş olması beni şaşırtıyor.

"Aslında pek de iyi olmamış. Fazla mozzarella koydum galiba." diyor. Buna rağmen zevkle yiyor, tabağı boşaltıyor, bir parça ekmekle sıyırıyor. "Senin aksanından nereli olduğunu anlayamıyorum. Garip." diyor.

"Bilmem." diyorum. "Fikrim yok. Arada böyle konuşuyorum." Aksanımı tartışmak istemiyorum, konu beni ilgilendirmiyor.

Bardağıma şarap koyuyor, kendi bardağını dolduruyor, iki yudumda yarısını içiyor. Bana, "İtalyan mısın, değil misin?" diye soruyor.

"Yarı İtalyanım" diyorum. "Annem Bostonlu, babam Milano'da doğdu. Sadece çocukken İtalya'da yaşadım, babam Roma'da çalıştığı sırada." Bir yudum şarap daha içiyor, etrafa bakıyorum.

Mario, "Peki, ne iş yapıyorsun?" diye soruyor. O da etrafa bakıyor, bana rahatsız edici sorular soruyormuş gibi görünmek istemiyor sanırım.

Ona diyorum ki: "Saçma sapan bir işim var. Ağabeyimin şirketinde çalışıyorum. İşim, raporlar yazıp elime geçen bazı belgeleri özetlemekten ibaret. Önemli bir iş değil." Bu aksan meselesi doğru, şimdi ben de garip olduğunu düşünüyorum. Gerçek şu ki, kendime güvenmediğim zamanlarda, söylediklerimde bu yanlış vurgu alıp başını gidiyor ve içimikelimelerin kenarlarından anlamlarına kadar sızan bir tereddüt kaplıyor. Dolayısıyla seslerin tınısı gerektiğinden farklı oldukça anlamlarının ortasında kayboluyorum. İngilizce veya İspanyolca konuştuğum zaman da aynı şey oluyor. Bilmiyorum.

Mario bana bakıyor, dirseğiyle sandalyenin arkasına dayanıyor.

"Aslında gitar çalıyorum. Beni ilgilendiren tek şey bu." diyorum. Bu arada içimden bunun da pek o kadar doğru sayılmayacağını düşünüyorum.

O şimdi daha hoşnut görünüyor, şarabını bitiriyor. "O zaman bazen beraber çalabiliriz!" diyor.

Masayı boşaltıyoruz. Mario tabakları yıkarken birkaç ay önce yaptığı bir Peru gezisinden bahsediyor. Müzeden çıkar çıkmaz yolda yürürken kullandığı aynı heyecanlı ses tonuyla, takip edilmesi zor bir hızla yerler, kişiler, durumlardan bahsediyor. Kelimeleri arka arkaya sıralıyor, sesini yükseltiyor, her iki saniyede bir dönüp ıslak ve sabunlu ellerle havada çizgiler çiziyor, yüz ifadesini değiştiriyor, çeşitli mimikler yapıyor. Geçinmek için yaptığı işten bahsediyor: Zenginlerin evinde akşam yemeği ve ziyafetler düzenlemek. Aşçılığın aynı zamanda dekoratörlük işi olduğunu, bu yüzden gerçek ilgi alanından uzak olmadığını savunuyor. Bazı yemeklerin hazırlanışını ve onları sofrada en iyi etkiyi uyandıracak şekilde sunmayı anlatıyor. Değişik konukları, ev sahiplerini ve evleri anlatıyor.

Mutfakta sıkılınca orgun olduğu odaya gidiyoruz. Havada hâlâ hafif bir parfümün izi var sanki, fakat emin değilim. Ben de konuşuyorum, Mario'nun hareketlerini değilse de, ritmini, kelimeleri seçme tarzını taklit etmeye çalışıyorum. Bazen orga bakıyorum ve söyleyeceğim sözler aklımdan gidiyor. İki saat sohbet ediyoruz, bir konunun üzerinde dönüp dolaşıyoruz, karanlıkta kalan noktalar bitene dek her açıdan ele alıyoruz. İkinci bir şişe şarap bitiriyoruz.

Mario, orgun taburesine oturup baslar üzerinde vurgulu, tizlerde hızlı ve Malaidina'nın melodilerinden ışık yılı uzaklıkta fakat yine de sevimsiz olmayan *funky* bir tarzla çalıyor. Bir koltuğa oturmuş onu dinliyorum. Parmaklarının tuşların üzerinde uçar gibi gidip gelmesine, tuştan tuşa hoplamalarına, Malaidina'nın çıkardığı belirsiz notalara asla yaklaşmayan akortları denemesine hayret ediyorum. Sanki başka bir çalgı dinliyor gibiyim.

Saat bir civarında eve dönüyorum. Sisin içinden hızla geçen bazı arabalar dışında, yolda kimse yok. Etrafıma bakmadan çabuk adımlarla yürüyorum. Uzaktan bir iki siren sesi duyuluyor. Nemli ve donmuş havada fabrika bacalarından yayılan kötü kokular var..

Eve geliyorum. Asansördeki aynada kendimi inceliyorum, odada Malaidina'yı gördüğüm zamanki bakışı tekrarlamaya çalışıyorum. Fazlasıyla aptalca görünüyor gözüme. Yüz ifademi değiştiriyorum, daha dengeli ve uyanık bir görünüşe sahip oluyorum, bu yeni görünüş Malaidina'da bıraktığım izlenimi değiştirebilirmiş gibi. Bir elimle saçımı dağıtıyorum, suratımı buruşturuyorum, nefes alırken, "Tanrım!" diyorum.

7

MultiCo'nun birkaç toplantısına katılıyorum. Yerim, uzun bir masanın en başında oturan Lowell'in yanında. Bir sekreter alçak sesle konuşulanları kaçırmamak için küçük bir mikrofon uzatıp her söyleneni kayda alıyor.

Bazen Lowell bana dönüp konuyla ilgili görüşümü soruyor. Konuyu bile anlayamadığımdan, "Fikrim yok." diyorum. Buna karşın o bana bakmaya, böylelikle oturanların sabit bakışlarının da bana yönelmesine sebep olmaya devam ediyor. Bu davranışına Leo'nun talimatının neden olduğunu düşünüyorum, böyle davranarak beni de MultiCo'nun düzenine katmaya çalışıyor. Halbuki bir şey öğrendiğim filan yok, çünkü bütün raporlarımı mekanik bir şekilde yazıyor, anlamadan bana getirilen verileri birleştiriyor, sadece konuşanların el kol hareketleri ve konuşma şekillerine odaklandığım toplantılara katılıyorum.

Leo telefon edip, "Çok iyi çalıştığını duydum." diyor.

"Kimden?" diyorum. Durumum bana artık iyice sıkıntılı geliyor.

"Herkesten." diyor. "Herkes sana hayran. Bu sabah babamla konuştum, senden çok memnun olduğunu iletmemi söyledi."

"Çok teşekkürler." diyorum.

Leo kısık sesle biriyle konuşuyor, belki de başka bir hatta. "Evet, evet, bir saniye. Fiodor, beni duyuyor musun?"

"Tabii ki duyuyorum." diyorum.

"Fiodor, eğer biraz daha sabır gösterebilirsen ileride ilgini daha çok çeken işler yapacağına eminim. Eminim." diyor.

Onun sesini dinlerken aklıma Park Avenue'deki jimnastik odasındaki koşu bantı geliyor. "Leo, neden bazen koşmaya *dışarı* gitmiyorsun?" diye soruyorum.

"Ne? Pardon ama şimdi kapatmalıyım, herhangi bir sorunun olursa Lowell'e danışabilirsin. Hoşça kal." deyip kapatıyor.

Telefona ve bana bakan sekretere bakıyorum. "Lütfen bana öyle dik dik bakmayın." diyorum.

Hemen gözlerini çeviriyor, duvara bakıyor.

Ona, "Özür dilerim." diyorum.

Her öğlen Mario Oltena'yı arıyorum, akşam ne yapacağımıza karar veriyoruz. Genellikle onun arkadaşlarıyla bir yerlere yemek yemeye, daha sonra da bana bir şeyler içmeye veya sinemaya ya da herhangi birimizin evine CD dinlemeye gidiyoruz. Mario'nun üç dört müzisyen arkadaşı var, biri Afrika'da belgesel çekiyor, iki arkadaşı ise balerin, biri ressam, biri şiir yazıyor, biri aktris, biri de televizyonda çalışıyor. Yaratıcı faaliyette bulunduğunu söyleyen birçok arkadaşı var, bence hiçbirinin bu tür faaliyeti yok. Evden eve, evden bara, bardan sinemaya, sinemadan eve gidip gelerek, durmadan sigara içerek yaşıyorlar. Duvarlara yaslanıp dünya hakkındaki soyut düşünceler ileri sürmek dışında, hiçbir şey yapmıyorlar. Enerjilerinin büyük bir kısmını ses tonlarından yürüme şekillerine kadar homojen bir kişilik oluşturmaya adayan ve bu küçük detaylarda kendini kaybeden birçok arkadaşı var.

Her akşam onlarca insan görüyorum ama hiçbir zaman aralarında Malaidina olmuyor. Dinliyor, konuşmalardan az da olsa anladıklarıma katılıyor, sigara ve içki içiyor, bütün herkes uyuklayana, yarı kapalı gözlerle ve ellerinde araba anahtarlarıyla sürüklenerek uzaklaşana kadar aralarında oluyorum.

Sabah uyandırma servisi telefonumu çaldırıyor, kalkıp tıraş oluyorum, mekanik bir şekilde giyiniyorum. MultiCo'ya vardığımda fazla uyanık olmuyorum.

Bir pazar sabahı Mario Oltena'yla dışarı dolaşmaya çıkıyorum. Pastaneler ve birkaç büfe dışında, bütün dükkânlar kapalı, trafik yok denecek kadar az, genellikle caddeleri dolduran gürültüden eser yok, sanki sahne arkasına saklanmışlar. Kaskatı kıyafetlerin kısıtladığı hareketlerle kaldırımlarda yürüyen çiftler ve küçük aileler var. Birçok zil yarım saat arayla çalıp havada uzun titreşimlerle yankılanıyor. Sforza Kalesi'nin avlusunda, sonra da arkasındaki parkta yürüyoruz, kısık sesle ve grip salgınından dolayı tıknefes konuşuyoruz. Solgun yüzlü çocuklarının peşinden onları bıktırarak koşan, azarlar ve komutlarla ezen, onları asılsız korkularla yoran üzüntülü yüzlü anne ve babaları seyrediyoruz.

Mario Oltena diyor ki, "Her pazar günü evden yürüyüş yapmak için çıktığımda öylesine üzülüyorum ki, evden çıktığıma pişman oluyorum. Bu boktan şehir, dünyanın en üzücü yeri. Gerçekten. Ama sarsıcı, korkutucu, hatta dramatik bir his bile uyandıramıyor yine de. Atomlaşmış, havada asılı kalan, binalar tarafından emilen bir hüzün şekli." Fazla kımıldamıyor, hava ellerini oynatmak için fazla soğuk, sadece mimiklerle yetiniyor.

Ona, "Neden burada yaşıyorsun?" diye soruyorum.

Bana bakıyor, gözlerini yaklaşık yirmi santimetre derinliğindeki uzun bir göletin kıyısına çeviriyor. Diyor ki, "Bu ülkede başka şehir hemen hemen yok. Roma var ama şehirden çok bir bataklığa benziyor. Sık sık Milano'dan uzaklaşıyorum. Para biriktirdikçe uzun seyahatler yapıyorum." Yeniden bana bakıyor. Diyor ki, "Bilmiyorum. Burada birçok sanat galerisi ve arkadaşım var. Bütün arkadaşlarım da mümkün olunca uzun seyahatlere çıkıyor. Bir veya iki senelik ufak tefek işler yapıyorlar. Daha sonra üç veya dört aylık gezilere çıkıyorlar ve tekrar ailelerine geri dönüyorlar ve onlara yolculuk slaytlarını bir iki kez gösterdikten sonra da tekrar baştan

başlıyorlar." Çakıllı caddede ayağını yere sürtüyor, burnunu çekerek, "Neyse." diyor. Ailelerini geride bırakmış, birbirlerini itip çimdikleyerek sırıtan yeşil paltolu, yeşil bereli, ve sinirli iki çocuğa bakmak için duruyoruz.

Çabucak parktan çıkıp eski bir pastaneye dalıyoruz. Lambanın altındaki masaya oturup beşer pirinç turtası yiyip kaymaklı sıcak çikolata içiyoruz. Pastanenin ışıkları sıcak, hava sıcak, dış ve iç vitrinler turta, pasta ve sıcak renkli kurabiyeler sunuyor.

Bir ara Mario'ya, "Malaidina neden ortadan yok oldu?" diye soruyorum. Kaşığı fincanın içinde döndürüyorum, öksürüyorum.

O ise kaşlarının altından bana bakıp, "Sanırım Paris'e gitti. Birkaç gün içinde döner." diyor. Pirinç turtasının yarısını yiyip sıcak çikolatasından bir yudum alıyor. "Ama sana söylemiştim, pek görüşmüyoruz." diyor.

"Attilio Ata'yla beraber mi gitti?" diye soruyorum.

Attilio Ata'yı düşünüyorum: Kahverengi bir takım elbise giymiş. Onu Malaidina'yla bir restoranın masalarının arasında yürürken hayal ediyorum.

Mario, "Bilmem. Sanırım öyle." diyor.

Hayalimde Attilio Ata, Malaidina'yı ince bacaklarının üzerinde yükselerek beceriksizce kucaklıyor.

Bir dükkâna girip altı sandalye ve altı koltuk satın alıyorum. Ertesi gün onları eve getiriyorlar, ambalajları arka odaya yığıyorlar. Taşıyıcılar gidince koltukları hemen çıkarıp odaya yerleştirmeye çalışıyorum. İkili ve dörtlü olarak cam kenarına koyuyor, tekrar birbirlerinden ayırıyor, koltukları bir yerden başka bir yere taşıyıp duruyorum, ev sanki ilk halinden daha da kötü oluyor: Boş olduğu zamandan daha durağan, geniş ve kişiliksiz.

Koltukları asansöre taşıyorum, ikişer ikişer zemin kata indiriyorum. Altısını da aşağı indirince kapıcının zilini çalmaya gidiyorum. Adam dışarı çıkıyor, bana bakıyor. Mermer zeminde yan yana duran koltukları gösteriyorum. "Bunları ister misiniz?" diyorum.

Kafasını çevirip beni dinliyor. "Nasıl?" diyor.

Ona, "Bu koltukları siz alın. Onları dün sabah yanlışlıkla satın aldım. Aptalca bir işti." diyorum.

Şimdi hemen hemen korkulu gözlerle bana bakıyor. "Nasıl... Olmaz öyle şey." Çalıştığı yerin camlarını işaret ediyor. Birden karısı arkasından beliriveriyor, meraklı gözlerle beni süzüyor.

Üst kata geri dönüyor, mutfağa iki sandalye götürüyor, diğerlerini ise asansörde bırakıyor, aşağı iniyorum.

Tam o anda kapıcı, koltuklardan birini dikkatle taşımaya başlamış, beni görür görmez duruyor, bir adım geri atıyor.

"Sandalyeler de var." diyorum. Asansörden çıkarıyor, koltukların yanına koyuyorum.

O ise hiçbir şey söylemiyor, sırtını duvara yapıştırıyor.

"Eğer kullanmak istemiyorsanız, yakabilirsiniz. Sobada yakın." diyorum.

Yukarı dönüyorum. Gitarımı pencerelerin camlarını paramparça edecek kadar yüksek sesle çalıyorum.

8

Bir öğleden sonra MultiCo'dan çıkıyorum. Yol, arabalar, her şey yağmur seli içinde, saat beşte, yarı karanlıkta ışıldıyor. Şemsiyeyi açıp Milanolulara özgü bir hızla eve doğru yürüyorum. Bir trafik lambasına varıp kırmızı ışıkta duruyorum ve caddenin karşı tarafında duran Malaidina'yı görüyorum.

Oyuncak ayıların pelüşünden yapılmışa benzeyen bir ceket var üstünde. Kafasına Norveçli denizcilerin taktığı türden bir şapka takmış, bakışları yağmurla ıslanmış gibi sanki. Şemsiyelerle dolu yaya kaldırımında yeşil ışığın yanmasını bekliyor, kalabalığın arasında görüntüsü berrak ve temiz.

Ona işaret ediyorum, o ise beni görmüyor, çünkü yaya kaldırımının hemen önündeki su birikintisine bakıyor. Trafik lambasının rengi değişiyor, insanlar sokağın iki tarafında hızla ilerliyor, otomobiller de insanlara paralel olarak önümden akıp gidiyor. Olduğum yerde kalakalıyorum, arkamdaki itişmelere karşı koymaya çalışıyorum, sağımdan solumdan geçenler sinirli bir şekilde bana bakıyorlar. Malaidina yanıma gelene kadar olduğum yerde öylece duruyorum.

Ona, "Merhaba" deyip omzuna dokunuyorum, yüzümü görebilmesi için şemsiyemi yukarı kaldırıyorum. Işıldayan gözleriyle çabucak bana bakıyor. Gözleri, vitrinler, arabaların farları, lambalar dahil, etrafımızdaki her şeyden fazla parlıyor. Bana önce sokakta tanışmaya çalışan can sıkıcı biri gibi bakıyor, sonra dudaklarını gevşetip parlak dişlerini gösteri-

yor. "Ah! Bu kıyafetlerle seni tanıyamadım." diyor. Parmağıyla ayakkabılarımı, pantolon ve yağmurluğumu işaret ederken gülümsüyor.

Kaldırımlara ulaşmaya veya kaldırımlardan uzaklaşmaya çalışan telaşlı insanlar bizi ezmesinler diye vitrinlere doğru birkaç adım atıyoruz. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum, şapkasının kenarlarına bakıyorum. O ise yağmurluğumun yakasına bakıyor, etraftan geçen insanlara bakıyor.

Şemsiyeyi kapayıp tekrar açıyorum. "Sana birazcık eşlik edebilir miyim?" diye soruyorum. Ona odaklandığım için sesimi duyamıyorum.

"Nasıl istersen." diyor. Ben onu durdurmadan önce gittiği yöne bakıyor. Şemsiyemi uzatıyorum, başımı ıslatan yağmuru önemsemeden şemsiyeyi onun hareketlerine uyduruyorum.

Kaldırım boyunca yan yana yürüyoruz. Boyu bana çok uyuyor. Başımı çevirip ona, bakıyorum. Su alnımdan, burnumdan, çenemden, boynumdan akıyor. Aklıma söyleyecek bir sürü sözler geliyor, ancak bunların aptalca ya da faydasız olmalarından korkuyorum.

Sonunda hiç konuşmadan onu takip etmek bana o kadar gülünç geliyor ki, "Bir daha gelmemek üzere gittiğini sanmıştım. Kayboldun." diyorum.

Kısa bir an bana bakıyor, "Bir süre için başka bir yerdeydim." diyor. Ellerini ceketinin cebinde tutuyor, caddeye bakıyor.

Bir kavşakta durup yeşil ışığın yanmasını bekliyoruz. Ona, "Bu son derece üzücü olurdu!" diyorum.

Sarı şapkasının kenarının altından bakarak, "Efendim?" diyor.

"Şey, eğer dönmemek üzere gitseydin." diyorum. Yavaşça gülmeye, rahat görünmeye çalışıyorum. Ayağımı kaldırımdan indirirken bir taksi beni ezecek gibi geçiyor, taksici korna çalıyor, camdan çılgın gibi kızgın hareketler yapıyor.

Malaidina, "Dikkatli ol!" deyip gülüyor. Yeşil ışık yanıyor. Karşıya geçiyoruz.

Kavşaktan geçiyoruz, su birikintilerine aldırmadan yürüyorum. Ayakkabım, pantolonum, saçlarım sırılsıklam. Malaidina'yı korumak için şemsiyemi uzatmaya devam ederken o şemsiyenin altında durmayı hiç önemsemiyor.

Gözlerim o kadar ona, sadece ona odaklanıyor ki, sahnenin görme duyusuyla ilgili bütün diğer unsurlarını arka plana atıp birleştiriyor. Kaldırım boyunca ters istikamete gidenlere çarpıp duruyorum ama ne özür diliyorum ne dönüp bakıyorum. Hiçbir şeyi umursamıyorum.

Hiç konuşmadan sadece yürüyoruz, kargaşa ve ses düğümleriyle dolu, altı yedi trafik akıntısının birleştiği bir kavşakta duruyoruz. Motorlar, kornalar ve tramvayların çıkardığı gürültü içinde, otobüslerin egzozları, arabaların sıçrattığı su ve şakır şakır yağmaya devam eden yağmurun ortasında bekliyoruz. Gürültü o kadar fazla ki, artık bağırmadan konuşulmuyor.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye bağırıyorum. İyi ki bu gürültü var: Bir süzgeç, bir ekran koruyucu gibi.

Gözlerime fazla odaklanmadan bir an için bana bakıyor. "Bu akşam işim var." Oraya buraya dönüyor, trafik akıntılarını izliyor.

Karşı tarafa geçiyoruz, aslında daha yakın olmamızı isterdim. Onun, ben yeniden konuşmadan önce uzaklaşıp ortadan kaybolmasından korkuyorum. "Bir çay içmek istiyorum." diyor. Trafik gürültüsüne göre sesi o kadar saf ki, sırtımda titreşime benzer bir his beliriyor.

"Bir barda oturalım." diyorum. Caddenin öbür tarafındaki barın işaretini gösteriyorum.

Yirmi adım öteden bara bakarken, "Barlar iğrenç." diyor. "Sıkılıyorum."

Burnunun küçük, dik profiline, yanaklarının pembe-beyazlığına bakıyorum, dudaklarıma gelen kelimeleri dinliyorum. Ona, "İstersen, çayı bende içebiliriz. Evim beş dakika uzakta." diyorum. Bu kelimeleri, anı, tarzı, ses tonunu düşünüp seçmiş değilim ki, kelimeler kendiliğinden geliyor.

O, duraksamadan, "Olur." diyor. Sesi, onu ilk gördüğüm andaki bakışı gibi beni delip geçiyor. Biraz dönüyorum, yağmur yakamdan içeriye yağıyor.

Evime giden yolu işaret ediyorum, daha hızlı yürüyoruz. Aslında yol beş dakika değil, belki de on dakikalık.

Duraklarda bekleyen insanlar arasında, tehlikeli görünen otobüslerin geçtikleri su dolu bir meydan boyunca yürüyoruz. Malaidina çabuk ve hafif adımlarla yürürken ben sadece, "Bu tarafa" veya "Sağa" diyorum. Aslında sadece uzaklaşmasını, kalabalıkta ve arabaların arasında ortadan kaybolmasını önlemeye çalışıyorum. Aydınlanmış vitrinlerdeki görüntüsünün yansımasına bakıyorum, profilinin bir parçasına bakıyorum.

Evimin önündeyiz, girişten geçiyoruz, arkamızda beyaz mermer üzerinde küçük su birikintileri bırakıyoruz.

Asansöre biniyoruz. Düğmeye basarken, dokunma duyusuna sahip değilmişim gibi geliyor. Kuvvetle basmama rağmen sadece hayal etmiş gibiyim.

Malaidina aynada şapkasını düzeltiyor: Eğiminden memnun kalana kadar, şapkayı birkaç milimetre hareket ettiriyor, çıkarıyor. Dönüyor, bana bakıyor, gülümsüyor. "Saçların sırılsıklam." diyor. Parmaklarını dokunacakmışçasına uzatıyor.

"Hayır, her şey yolunda. Sadece biraz nemli." diyorum. Arkasında manyetik titreşimleri küçülen daireler bırakarak yavaşça çektiği eline bakıyorum. O gülerken dudaklarına bakıyorum. "Gerçekten." diyorum.

Asansörden çıkıyoruz. Anahtarları cebimden çıkarıyorum, üç farklı anahtar deliğine sokup çeviriyorum. Malaidina hareketlerimi izleyip, "Aman Tanrım!" diyor.

"Hepsini ben koydurmadım. Daha önceden de vardı." diyorum. Kapıyı açıyorum, eve giriyoruz.

Koridorda ona bakıyorum, rastgele bir kapıda durup ona yol veriyorum, arkasından giriyorum. "İşte!" diyorum. Odayı gösteriyorum: Neredeyse bomboş.

Malaidina etrafına bakıyor, "Oldukça boş bu ev." diyor. Kürklü ceketinin fermuarını biraz açıyor. Çıkarmadan, gözleriyle koyacak veya asacak bir yer arıyor.

Ona, "Birkaç mobilya koymaya çalıştım ama o zaman daha da kötü oldu." diyorum. Yeniden odayı, bütün evi gösteriyorum, hiçbir tarafa bakmadan.

Yağmurluğumu çıkarıp öylesine yere bırakıyorum. Ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkarıyorum, bir ayağımla kapıya doğru tekmeliyorum. "Hava sıcak." diyorum. Yanaklarım, kulaklarım kızarıyor.

Malaidina kürklü ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Düşündüğümden ağır, şemsiyemle korumadan önce yediği yağmur yüzünden ıslak. Ceketi dikkatle yere koyuyorum, yırtılmış yağmurluğumun yanına. Pencereden dışarıya bakan ceketsiz Malaidina'ya bakıyorum: Bisiklet yakalı angora bir kazak, külotunun izini gösteren kahverengi kadife pantolon giymiş.

O da ayakkabılarını, çoraplarını çıkarıyor, dikkat etmeden öylesine yere bırakıveriyor. Gözleri tavanda, birkaç adım atıyor.

"Biraz bekle" diyorum. Yandaki odaya gidip müzik setine bir calypso-rock plağı koyuyorum, ses düğmesini en üst seviyeye kadar çeviriyorum. İki havlu almak için banyoya gidiyorum, çabucak eve yayılan müzik dalgası tarafından itilerek Malaidina'ya geri dönüyorum. Ona bir havlu veriyorum.

"Evde bir şeylerin var demek ki." diyor, gülüyor. Saçlarıyla oynuyor ve saçları birden daha açık, daha parlak bir renk alıyor.

Ben de saçlarımı kurutuyorum ama tümüyle değil, çünkü saçlarımın nemli olmasından hoşlanıyorum. Halının üstüne oturup yandaki odanın pencerelerini titreten calypsonun ritmine uyarak ayaklarımı ovuyorum. Malaidina'ya, "Bu ev sana iğrenç gelmiyor mu?" diyorum. Belli bir yerde durmuyorum, gerginlik beni dondurmasın diye bacaklarımı oynatıyorum.

"Bilmem..." diyor. Omuz silkiyor, galiba evi değerlendirmek onu pek ilgilendirmiyor. Etrafına göz atıyor, dikkatsiz gözlerle duvarlara bakıyor. "Evet, iğrenç" diyor. Gülüyor. İçtenliği o kadar somut, o kadar kelimelerden bağımsız ki, söyledikleri, ifadelerinin sadece bir süsü, bir hediyenin üstündeki kurdele gibi.

İkimiz de gülüyoruz, etrafımıza bakıyoruz, gözlerimizle beyaz çıplak duvarları izliyoruz. Müziğe göre ayaklarımızı

hareket ettiriyoruz. Aslında dans etmiyoruz, sadece notalara göre ayaklarımızı hareket ettiriyoruz.

Bir ara Malaidina, "Biliyor musun, bu evler gerçek birer enerji kafesi. Çünkü üstten, alttan her tarafı kapalı ve yaydığın enerjinin çıkış yolu yok, bu yüzden sana geri dönüyor. Sonunda ya hastalanıyorsun ya da deliriyorsun veya kimseyle bağ kuramayacak kadar gergin ve sinirli oluyorsun." diyor.

"Aman Allahım!" diyorum.

"Ciddiyim." diyor o.

"Çayı hazırlayalım." diyorum.

Dolaplar, tezgâhlar, raflar, fırın, ısıtıcı, aspiratör, bulaşık makinesi ve buzdolabıyla dolu mutfağa gidiyoruz.

Bir kap alıp suyla dolduruyorum, ateşe oturtuyorum. Bir demliğe dört kaşık çay koyup ve bir kaşık ılık su döküyorum. Hareketlerimi arkamda duran Malaidina'nın gözünden görmeye çalışıyorum: Olabildiğince yavaşlatıyorum, basitleştiriyorum, yumuşatıyorum. Yanıma geliyor ve demliğe bakmak için omzumun üzerinden eğiliyor. Ilık suyu emerek genleşen kuru çay yapraklarına bakıyor. İleriye doğru uzanıyor ve saçları saçlarıma, sol kolu sağ koluma, sol bacağı sağ bacağıma değiyor. Manyetik alanlarımız birbiriyle temas ediyor: Her küçük hareketi sağ yanımdan kalbimle karnımın arasında derinlere yaklaşan bir titremeye neden oluyor.

Ben ona doğru dönüyorum, o bana doğru dönüyor, neredeyse hissedilmeyecek şekilde geri çekiliyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, manyetik alanlarımızı sınırlayan ince zırh geriliyor, daha geriliyor, ta ki şeffaf bir film gibi yırtılana dek ve manyetik alanlarımız bir anda birleşiyor ve düşünceler ve hareketler ve eller ve parmaklar hiç karşı koymaksızın emilmeye bırakıyorlar kendilerini, birbirleri içinde çözünüyorlar. Çok yakın ve yapışığız, sınırlarımı onunkilerden ayıramıyorum, hareketlerimi de. Eşyalar, mobilyalar ve mutfağın duvarları algı sınırlarımın dışına doğru uzaklaşıyorlar. Buzdolabının yanındayım ve hemen sonra buzdolabı derinliklerde kayboluyor, anlaşılmaz oluyor.

Malaidina'nın üzerine uzanıyorum, onu sırtından bir elimle dengede tutuyorum, oysa hemen sonra ya da önce benim üzerime uzanıyor, parmağını kulaklarımın arkasında, saçlarımın arasında gezdiriyor. Dili dudaklarımın arasından geçiyor ve hemen sonra ya da önce ağzının ıslak ve sakin dünyasını keşfetmeye kayan dilimle üst üste geliyor. Parmaklarım omuzlarının çizgisini izliyor ve hemen sonra ya da önce belinin etrafındalar ve üzerinde kaydıkları yüzeyin diriliğinden şaşkın, yanlardan yukarı tırmanıyorlar ve göğüslerinin esnek ve yumuşak kıvrımlarıyla karşılaşıyorlar, onları yukarı doğru, hep daha da dikkatli, meme uçlarının sürprizlerine dek izliyorlar.

Calypso-rock şimdi mutfağın mobilyaları gibi uzak, nefeslerimizin ritminden veya bizim daha derindeki bir üçüncüsüyle hafifçe uyumsuz iki ritmimizin birbirinin içinde erimesiyle derine itilmiş. Bu ritim her defasında kalp atışlarımızla birlikte kendi içinde biraz daha gelişiyor ve şimdi parmaklarımız dikkatle fermuarların üstünde dakikalarca geziniyor ve birçok denemeden sonra kemerleri açıyor ve fermuarları indiriyor ve kıvrakça yanaşıyor ve kumaşla tenin arasına kayıyor, gölgedeki kıvrımları takip ediyor, içeri sokuluyor ve geri çekiliyor ve ıslaklığa kur yapmaya giderek daha inatla sokuluyorlar.

Yatağın dibinde dizlerimin üzerindeyim, Malaidina'nın kalçalarındaki ellerimle ve göbeğinin etrafında halkalar çizen ve solgun, kaygan kalçalardan, kasıklara varan kıvrımlardan, en gizli noktalardan yükselen titreşimleri toplamak için aşağı inen ve onların ballı varlığının derinliğine, boşlukta bir an duraksayana kadar büyüyen ve yükselen ve sonra kademe kademe düşen ve her düşüş kademesinin hemen öncekine göre hafifçe nostaljiye doymuş olduğu dalgalanmanın merkezine varana kadar ileri geri giden dilimle.

Veya Malaidina dizlerinin üzerinde ve güzel kafasının, parlak ve tabii ki tatlı bir tükürük tabakası bırakarak telaşının köküne yaklaşan ve uzaklaşan ve yaklaşan, belki de uyandırdığı hislerin farkında bile olmayan dudaklarının hareketiyle değişen ışığı yansıtan, iki yanıma düşen saçlarına ba-

kıyorum görüntü kaybolana dek ve sanırım bir hava kabarcığıyım veya ılık ağzının çok boyutlu evreninde genleşmiş bir coşku basıncıyla yükselen ve özgürce püsküren bir milyon hava kabarcığı. Ve o bana bakmak için kafasını kaldırıyor, gülümsüyor, iki parmağını çukur çenesinde gezdiriyor, yüzermiş gibi ileriye, bana doğru kayıyor.

"Susadım." diyorum. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum, ensesinin kıvrımını izliyorum.

Pikabın iğnesi öteki odada son boşluğu tırmalamaya devam ediyor, düzenli aralıklarla ürettiği "tok" sesi düşüncelerimin uyuşukluğunu kesiyor.

Kalkıyorum, sarı ve lacivert çiçekli yatak örtüsünü çekip belime sarıyorum. Malaidina yan dönüyor ve bana bakmak için bir dirseğinin üzerinde yükseliyor.

Pikabın olduğu odaya gidiyorum, titreyen ellerimle rastgele bir plak alıyorum, kabından çıkarıyorum, calypso plağının üstüne yerleştiriyorum, iğneyi indiriyorum, sesi birazcık kısıyorum.

Ocağın üzerinde artık boşalmış ve kavrulmuş kabın sesleri çıkardığı mutfağa gidiyorum. Bir tutacakla alıp lavaboya atıyorum, musluğu açıyorum, birkaç saniye buhara bakıyorum. Bir sürahiye su dolduruyorum.

Elimde sürahi ve bardakla yatak odasına dönüyorum. Malaidina çoktan yarı giyinmiş, pencerenin yanında ve dışarı bakıyor. Onu seyretmek için kapıda duruyorum: Dağılmış saçlar, gri kazak, beyaz külot, açık renk bacaklar, kırmızı çizgili çoraplar.

O dönüyor, bana bakıyor, hemen gözlerini indiriyor. Yerden pantolonunu alıyor, giyiyor.

Ona soruyorum: "Su istiyor musun?" Gülünç bir hizmetçi edasıyla sürahiyi uzatıyorum

Bana bakmadan, "Gitmem gerek." diyor. Bu sahneyi daha önce gördüm sanki, bilmem ne zaman. Belki mutfaktayken bunu hayal ettim veya kapıda yüzleşmeden önce.

"Sana eşlik edeyim." diyorum. Aslında bunu gerçekter yapmayı hiç istemiyorum, böyle gitmesini hiç istemiyorum

Bu sahneyi daha önce gördüğüm doğru değil. Hatta hiç düşünmüyordum, aklımdan bile geçmiyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Yalnız gidebilirim." diyor. Islak ayakkabılarını öylece giyiyor, bağcıklarını bağlıyor. Kürklü, sırılsıklam ceketini giyiyor, fermuarını çekiyor. Kapıya doğru gidiyor.

Gömleğimi ve pantolonumu çabucak giyiyorum, yalınayak, Malaidina'yı izliyorum.

Antrede saniyenin onda biri kadar bir süre birbirimize bakıyoruz ve hemen kapıyı açıyor, kapının önüne çıkıyor. Asansörü çağırıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum, tek bir kelime bile düşünemiyorum. Sadece asansörün gelememesini umabiliyorum, yolun yarısında dursa veya bizim kata varamadan yansa.

Asansör geliyor, kapı açılıyor. Malaidina dönüyor, bana bakıyor. Bir an duraksıyor ama neden olduğunu anlamıyorum. "Eh, çok teşekkür ederim." diyor. Bir an gülümsüyor, ince ve kırılgan bir gülümseyişi var. Asansöre giriyor, kapı kayıyor. Onu bir an profilden görüyorum, bir parmağı düğmedeyken. Kapı kapanıyor.

Kapı ağzında beş dakika yalınayak, kapalı kapıya bakarak duruyorum. Asansörü yeniden çağırıyorum. Açılıyor, kimse hiç binmemiş gibi müthiş bir şekilde boş. İçine giriyorum, havayı kokluyorum, düğmeye, aynaya dokunuyorum.

Eve dönüyorum, dağınık yatağa, yerde duran giysilerime, yatak örtüsüne ve sürahiye bakmaya gidiyorum. İkinci plak da bitti, birincisi gibi boşluğu tırmalıyor. Onu çıkarmaya gidiyorum ama elime alır almaz bir öfke nöbetine kapılıyorum aniden, pencereyi açıyorum ve kol kaslarımı ağrıtacak kadar güçlü bir hareketle dışarı, karanlığa fırlatıyorum.

9

Sekreterime telefon ediyorum, kendimi kötü hissettiğimi ve bu sabah MultiCo'ya gidemeyeceğimi söylüyorum. Telefon açmadan Mario Oltena'ya gidiyorum. Yolda bir pastanede duruyorum, vişne kremalı altı küçük milföy alıyorum. Beş kat çıkıyorum, kapı kolunu yokluyorum: Kapı açık. Mario Oltena dağınık saçlarla, elinde bir fincan kahveyle yatakta, ona bakıyorum. "Hâlâ yatakta ne halt ediyorsun?" diye soruyorum.

"Dün gece ikiye kadar çalışmak zorunda kaldım." diyor. Sesi yorgun, ona uzattığım paketi de yorgun bir şekilde sol eliyle alıyor. "Scala Tiyatrosu'nun galalarından sonra insanları yemeğe çağırma alışkanlığı olan yaşlı, isterik bir kadının evinde kırk kişiye akşam yemeği hazırlamak zorunda kaldım. Ne iğrenç olduğunu görmeliydin. Üç dakikada bir bana aptalca öğütler vermek için mutfağa geliyor, ülserli iki misafir olduğunu anlatıyor, geçen hafta birinin Sevilla sosumu beğenmemiş olmasından yakınıyor ve ben malzemeleri hazırlarken durmadan beni gözetliyordu." Küçük paketi açıyor, bir milföy çıkarıp bütünüyle ağzına atıyor.

Ben de bir tane alıyorum, pencerenin yanında yemeğe gidiyorum.

Aşağıya bakıyorum: Yoldan geçen tramvaylara. Arkaya dönmeden, "Sana Malaidina'nın nerede oturduğunu sormak istiyorum." diyorum. Kelimelerim çok açık değil, giderek şeklini kaybediyor. Dönüyorum, öksürüyorum.

Mario bir elinde vişneli milföyün bir parçası, öteki elinde açık paketle bana bakıyor. "Bilmiyorum." diyor.

"Nasıl bilmezsin!" diyorum. Beni saran endişe sesime yansıyor. Ona, "Kız kardeşinin nerde oturduğunu nasıl bilmezsin!" diyorum.

"Bilmiyorum." diyor. Daha önce onda görmediğim bir bakışı var şimdi.

Milföyün köşesini ağzına sokuyor, hızlıca çiğniyor. "Gerçekten. Attilio Ata denilen adamla yaşıyor ve onun işi için devamlı dolaşıyorlar. O bir yönetmen, biliyorsun."

"Bunu söylemiştin." diyorum. Aniden, Mario'nun gözündeki garip ışıkla, yatakta bir tavşan gibi atıştırırken benimle konuşması tahammül edilmez geliyor. "Aman Tanrım, böyle tıka basa yemeyi kes!" diyorum. Elinden karton kutuyu alıp pencerenin yanındaki masaya koyuyorum.

O, gözleriyle hareketlerimi izliyor, ağzını siliyor. "Bu sabah çok sinirlisin, ne oldu?" diyor.

"Bana Malaidina'nın nerede oturduğunu söylemek istememen oldu." diye bağırıyorum. Sesim titriyor, kelimeler on değişik şekilde, çelişkili vurguların ağırlığının altında bükülüyor.

Mario dizlerini çekiyor, çarşafı bozuyor, "Fiodor, sana on kere bilmiyorum dedim! Bu hikâyeyle aklını mı oynattın? Bilmiyorum, yemin ederim ki, bilmiyorum."

Odadan çıkıyorum, kapıyı şiddetle kapıyorum. Beş katı bir çırpıda iniyorum, yolda hiçbir tarafa bakmadan yürüyorum.

Öğleden sonra Lowell beni ofisine davet edip Liberya'da iki şeker fabrikasının yapım programında çalışmam gerektiğini söylüyor.

"Bu konuda en küçük fikrim yok. Ben bir şeker fabrikasının nasıl çalıştığını bile bilmiyorum. Bir projenin nasıl incelendiğini bile bilmiyorum." diyorum.

O bana zorluk çıkaran bir çocukmuşum gibi bakıyor, gülümsüyor. "Ama bak, seni tehlikeye atmıyoruz ki. Sana hepsini anlatacak, seni izleyecek ve sana bütün bilgileri verecek insanlar olacak yanında. Orada yaklaşık on personelimiz var."

Onun altın kol düğmelerine bakıyorum, Leo'yu benim için New York'ta program yaparken, babamı telefonda sakinleştirirken ve beni MultiCo'ya iyice bağlamak için hoş tuzaklar hazırlarken düşünüyorum.

Lowell, "Sorumluluk isteyen bir iş ama düşündüğün kadar da zor değil. Senin yaşında muhteşem bir fırsat. Ayrıca Liberya hoş bir yer, güzel bir doğa var ama uygar. Dil problemi yok, çünkü herkes İngilizce konuşuyor ve yılın bu zamanı gitmek için en iyi mevsim." diyor. Parmaklarıyla işin olumlu taraflarını sayıyor, bana sulu gözleriyle bakıyor.

Ona, "Ne zaman gitmeliyim?" diye soruyorum.

Sandalyede geriye yaslanıyor, sırtını geriyor, başparmaklarını kemerinin altına sokuyor. "Yakında." diyor. "On gün içersinde. Orada her şey iyice oturana kadar dört beş ay kalmalısın. Bir teleks monte ediyoruz ve hiçbir iletişim problemi olmayacak. Hafta sonlarında Monrovia'ya gidebilirsin veya iç bölgeleri ya da kıyıyı dolaşabilirsin. İlginç bir ülke."

Kalkıyorum, kapıya doğru gidiyorum.

Lowell, "Bütün notların elinde olmasını sağlarım. Böylece onları okumaya başlayabilirsin." diyor.

Ofisime dönüyorum, sekretere eski bir Rolling Stones şarkısının terbiyesiz sözlerini yazdırıyorum. O hızlı hızlı tuşlara basıyor, ne yazdığının farkında bile olmadan iki dakikada kıtaları arka arkaya yazıveriyor.

Çarşamba akşamı evde yere oturmuş, herhangi bir işaret bekliyorum, Mario Oltena kendisi ve iki arkadaşıyla Tommy Fowls'un bir konserine gitmek isteyip istemediğimi sormak için telefon ediyor. Önce yorgun olduğumu söylüyorum. Sonra fikir değiştiriyorum, gideceğimi söylüyorum.

Mario'nun evine gidince üçünü birden orgun yanına oturmuş esrar içip gülerken buluyorum. Mario beni arkadaşları Carla ve Livia'yla tanıştırıyor. Biri minyon, çekingen, sarışın, öteki uzun boylu, hareketli, kumral. On beş dakika orgun olduğu odada gülüşüyoruz, mutfağa yoğurt yemeğe gidiyoruz ve duvara yaslanıp birbirimize bakıyoruz. Ben evden çıkma-

dan önce telesekreteri açıp açmadığımı anımsamaya çalışıyorum. Bu fikir ikide bir aklıma geliyor ve söylediğim veya dinlediğim sözü yarıda kesiyor.

Çıkıyoruz, karanlık merdivenlerden birkaç güvensiz adımla iniyoruz, benim mavi Fiat'ıma biniyoruz.

Bütün şehri sisin içinde, renksiz lambaların ışığı altında geziyoruz, onlarca trafik lambasının böldüğü bir çevre yolunu izliyoruz. Geçen yıl Tommy Fowls sahneye çıktığı zaman, Los Angeles'in bir kulübündeki ümitsiz kişiler geliyor aklıma, boş masalar ve sandalyeler. Oysa arabayı kaldırıma park ediyoruz, yolu geçiyoruz, stadyumun gişelerinde ve giriş kapılarında binlerce insan olduğunu görüyoruz. Biz de sıraya giriyoruz, bilet alıyoruz, arkamızdaki insan seli tarafından itiliyoruz.

İçeride en az kırk beş dakika, son basamaklardan birine oturup bekliyoruz.

Çevremizden delikanlılar ve genç kızlar geçiyor. Girişten az sonra, insan selinden ayrılıp kollar oluşturuyorlar. Hepsi merdivenlerde boş yer arıyorlar. Hepsi aynı şekilde giyinmiş ve aynı hareketleri yapıyorlar. Baş sallayışlarda ve çevreye bakışlarda sahte bir rahatlık. Renk nüansları ve davranışlar kişiden kişiye atlıyor, alttaki sahneye yönelik yuvarlak ve köşegen çizgilerle çoğalıp tekrar ediliyor. Ritimler ve melodiler oluşturuyor, aynı frekansta titreyen mavi bir göl oluşturana kadar sıradan sıraya, sıradan sıraya genişliyorlar. Hepsi durmadan sigara içiyor, derince içlerine çekiyor ve gösterişli tavırlarla dışarı üflüyorlar. Yan yana oturmuşlar, eşzamanlı hareketlerle küllerini silkiyorlar. Tek bir sigarayı paylaşan çiftler, tavana dek yükselip sahnenin görünümünü bulandırana kadar yavaş yavaş inen siste, tatlı bir koku yaratan haşhaş sigaralarının birleştirdiği gruplar. Duman daha da yoğunlaşıyor, saçlara ve elbiselere siniyor, bakışlarla ses tonlarını kötü etkiliyor, uzaklıkları daha uzak ediyor, boş mekânları dolduruyor.

Sonunda, hatırladığımdan daha yozlaşmış Tommy Fowls çıkıyor. Sallana sallana geliyor ve mikrofonun sapını kaldırıp indirerek boyunu ayarlıyor, boğazını temizliyor, akustik gi-

tarda eski bir şarkısını çalmaya başlıyor. Tommy Fowls çevreye şaşkın bakıyor, sırıtıyor, tellere vuruyor. Herkes yeniden sigara yakıyor ve dışarıya doğru üflüyor, sahne tamamıyla gözden kaybolana kadar duman yoğunlaşıyor.

Biz aşağıya bakarken belki yarım saat merdivenlerde oturuyoruz. Dördümüz birden Tommy Fowls'un solgun ve uzak görüntüsünden, şarkılarının kalitesi ile halkın heyecanı arasındaki uyumsuzluktan hayal kırıklığına uğramış haldeyiz. Mario, "Bu ne be, bu *ne* be?" diyor.

Sonra sırasıyla Carla Mario'ya, o Livia'ya, Livia da bana bakıyor. Kalkıyoruz, çıkış kapısının önüne kadar koridorlardan, merdivenlerden geçerek insanların arasından sıyrılıyoruz. Dışarı çıkıyoruz, içerdekine göre berrak, gri havayı derin derin soluyoruz.

Mario kapıda tanıdığı birini görüyor, geriye, ona doğru gidiyor, omzuna dokunuyor. Adam dönüp selam veriyor, Carla'ya, Livia'ya ve bana uzanıp elimizi sıkıyor. Mario bana, "Arturo Ocennini, yazar." diyor. Ocennini, gözlerimize bakmadan konser ve içinde bulunduğum durum hakkında küçük espriler yapıyor. Küçük, yuvarlak bir kafası ve uzun, sivri bir sakalı var.

Tahminen otuz beş yaşında ama gözlerinin kenarında kırışıklıklar var. Birkaç dakika sonra Mario'ya, "Neden senin evine gitmiyoruz?" diyor. Mario, "Tamam." diyor.

Bulvarı geçiyoruz, benim Fiat'a biniyoruz. Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz. Mario'nun evinin önündeki kaldırıma park ediyoruz, merdivenleri çıkıyoruz, Ocennini tiz bir sesle, "Yavaş olun" diyerek bizi susturuyor, orgun olduğu odaya oturmaya gidiyoruz.

Livia köşedeki küçük televizyonu açıyor, sesini kısıyor. Birkaç dakika, beyaz bir kamyonetin üstüne konmuş kurşun geçirmez bir camın arkasından, yol boyunca ilerlerken kalabalığı selamlayan Papa'ya bakıyoruz. Kanalı değiştiriyoruz, sandalyelerde oturuş şeklimizi değiştiriyoruz. Mario iki şişe şarap almaya gidiyor, bize bardak dağıtıyor, Ocennini'ye kitabının nasıl gittiğini soruyor. Ocennini, "Çok iyi" diyor. Ra-

hatsızca kıpırdanıyor. Ona ne tür bir kitap olduğunu soruyorum. Mario, bir roman olduğunu söylüyor. Ocennini, "Ben olsam ona roman demezdim." diyor. Her sözden sonra garip bir şekilde arkasına yaslanıyor: Sözlerinin üzerine bir şezlongun hasırı gibi uzanıyor. "İnanıyorum ki, hepimiz romanın çoktan bittiği konusunda hemfikiriz." diyor. Gülüyor, ellerini cebine sokuyor, çevreye bakıyor.

Mario eliyle beni gösteriyor, "Fiodor buraya gelmeden Kaliforniya'da yaşıyordu." diyor.

Ocennini bana dönüyor, "Öyle dayanılmaz bir yerde nasıl yaşayabiliyordun?" diyor.

"Eh işte!" diyorum. Duvara bakıyorum, orga bakıyorum.

Ocennini gülüyor, "Yok yani, ben de orada kaldım ve bana normal bir insanın birkaç günden fazla dayanamayacağı bir yer gibi geldiği için soruyorum." diyor. Latince *sicut infidelibus** gibi bir şeyler söylüyor. Fare gibi sesler çıkarıyor, sandalyede kıpırdanıyor, Livia'ya ve bana doğru, sözlerinin uyandırdığı etkiyi görmek için uzanıyor.

Livia ona, "Çok mu kaldın?" diye soruyor, dudaklarına yaklaştırdığı beyaz şarap dolu bardağıyla.

"Hemen hemen bir hafta kaldım." diye cevap veriyor. "Ve her yere gittim, çünkü Hollywood'un yarısını tanıyan Antonio Di Silvio'ylaydım, düşün ki, Tina Roth ve Jimmy Austin gibi insanların arkadaşı." Bir sigara yakıyor, dumanı burnundan dışarı üflüyor. "Benim kitabımda Kaliforniya'nın oldukça önemli bir yeri var, bunun için senin görüşünü merak ediyorum." diyor.

"Benim hiçbir fikrim yok." diyorum. Kalkıyorum, bir pencere açmaya gidiyorum, nemli havayı içime çekiyorum. Malaidina'nın şimdi dışarıda mı, arabada veya evde kiminle olduğunu bilmeyi isterdim.

Livia, Ocennini'ye, "Kitabının adı ne?" diye soruyor. O, "Angelo ve Kaliforniya" diyor. "Bu romanda tabii ki Kaliforniya gerçek bir yere göre daha çok bir metafor. Angelo, 68

* Mümin olmayanlar

kuşağından biri ve 77 olaylarına* katılmış, krizde geri çekilme, terörizm ve başka birçok şey yüzünden bu arada dev bir hayalet olan Amerika'nın karşısında hissettiği ideolojik ve varoluşsal karmaşalarını yoluna koymaya karar veriyor." diyor. İyice geriye yaslanmış artık, söylediklerine yaslanmış ve aynı zamanda Livia'yı ayartmaya çalışıyor, sözlerle ve bakışlarla onu etkilemek için uğraşıyor. "Beni ilgilendiren, kelimelerin görüntüler yaratmak yerine, boşlukta kendi kendine tanımlandığı, okuyucunun kitapta kolay bir kaçış aramaktansa, analiz yapmaya ve sezinlemeye mecbur olduğu hikâyesiz bir hikâye yaratmaktı. Tıpkı çok kavramsal, yoğunluğu azalmış zor bir konu gibi. Gerçekte her sayfa, her seferinde aptal okuyucunun ayaklarını yerden kesen ve yalnızca kitabın gerçek anlamını kavramış olanların, aslında başlangıç noktasından başka bir şey olmayan bitiş noktasına varmalarına izin veren bir pistin engelleri gibi." diyor.

Livia, "Hıı." deyip şarabından bir yudum alıyor, Carla'nın saçlarını okşayan Mario'yu görmek için dönüyor.

Ocennini sigarasını bakır bir tabağa doğru uzatıp hafif bir başparmak hareketiyle külünü silkeliyor. "Bugünlerde Angelo'nun, Sicilya'nın ufak bir şehrinde ölen babasının evine döndüğü ve kimliğinin orada, kilden yontulara benzeyen yüzlerde, kuru ve onurlu hareketlerde, beyaz kerpiç köylerde, güvercinlerin ortalık kararırkenki çılgın uçuşlarında olduğunu anladığı son bölüm üzerinde çalışıyorum. Böylece çember kapanıyor ve görülüyor ki, hikâye yok, çünkü sadece hayal gücünden ibaret ve anlamı olan tek yolculuk da dönüş yolculuğu." diyor. Sigaradan derin bir nefes çekip dumanı birkaç saniye içinde tutuyor, sonra üflüyor, yukarı bakıyor. "Angelo'nun doğuştan sağır dilsiz olması, böylece benim anlatıcı olmam, kendi mesajının yankılanmalarından dolayı dikkatinin dağılmadığı ve bu yüzden mutlak bir saydamlığa sahip olan monologu bence yeterince ilginç ve yeni bir fikir." diyor. Bir dirseğine yaslanıyor ve dudaklarında çarpık, küçük bir gülümseme beliriyor.

* İtalya 1977 yılında çok şiddetli bir öğrenci hareketi yaşadı.

Mario televizyonu kapatmaya gidiyor ve "Affedersiniz ama ben artık uyumaya gitsem iyi olur." diyor. Carla'ya dönüp kolunu omzuna atıyor.

Kalkıp ceketimi giyiyorum. Ocennini kıpırdamadan, "Bu saatte eğlenceli ne yapabiliriz?" diye soruyor. Öksürüp boğazını temizliyor.

Livia kalkıp, "Fiodor evime kadar bana eşlik eder misin?" diyor. "Tabii." diyorum.

Ocennini kalkıyor ve "Gece yarısı böyle uyumaya gidiyorsanız bence siz gençlerin hiç enerjisi kalmamış." diyor.

Mario ve Carla bizi uğurlamak için kapıya geliyorlar.

Merdivenlerden inip dışarı çıkıyoruz, korkunç bir hızla geçen arabaların gürültüsünden irkiliyoruz, hiçbir şey söylemeden arabaya doğru gidiyoruz.

Ocennini'yi yolla barın vitrini arasında, bir kovanın girişindeki arı bulutu gibi kümelenmiş, çene çalan gençlerin olduğu bir kaldırımın önünde bırakıyoruz.

Ocennini indikten sonra "Camı aç" gibilerinden bir işaret yapıyor ve "Hadi, hadi hiç olmazsa bir şeyler içmeye gelin!" diyor. Livia ona uykusuzluktan ölmek üzere olduğunu söylüyor. O da, "Allah Allah! Ne günlere kaldık!" diyerek başını sallıyor. Dönüyor. Orada gevezelik eden insanların arasından kendine yol açıyor.

Livia'ya evinin kapısına kadar eşlik ediyorum. Birkaç dakika arabada kısık sesle şundan bundan konuşuyor, sonra, "Gel derdim ama benimkiler yukarıda uyuyorlar." diyor. Benim ona başka seçenekler sunmamı bekliyor, birkaç saniye konuşmadan duruyor. "Tamam öyleyse. İyi geceler." diyor. Elmacık kemiğime bir öpücük konduruyor, sonra arabadan iniyor. Evin kapısını açıp tekrar kapayana kadar bekliyorum.

Eve dönüyorum. Ceketimi ve ayakkabımın tekini çıkarıyorum. Öbür tekini çıkarırken telefon çalıyor. Topallayarak telefona doğru gidiyorum, ahizeyi kapıp baş aşağı kulağıma götürüyorum, sonra düzeltiyorum.

Malaidina, "Uyandırdım mı seni?" diyor. Telefonda da olsa bu evde onun sesini tekrar duymak inanılmaz bir şey.

Ahizeyi daha sıkıca tutup sesini mümkün olduğunca kendime yaklaştırmaya çalışıyorum.

"Hayır, hayır. Kardeşinin evinden daha şimdi döndüm." diyorum. Bir sessizlik oluyor ve bu boşluk bir anda bir uçuruma dönüşüyor. "Dün Mario'dan adresini almak için deli oldum." diye devam ediyorum. Ne gariptir ki, sesini duyunca ona söylemeyi düşündüğüm şeyler aklıma gelmiyor, onları hatırlamaya çalışırken otomatik olarak konuşuyorum. Ona, "Belki Mario seni kıskandığı için görüşmemizi istemiyordur." diyorum.

"Yok canım, zavallı Mario. Gerçekten de nerede oturduğumu bilmiyor. Belli bir adresim yok benim." diyor o.

"Nereden arıyorsun beni?" diye soruyorum. Ne sorun var, tam anlayamıyorum.

"Arkadaşlarımın evinden." diye cevap veriyor ve "Neden bu kadar şüphecisin?" diyor. Ses tonu, haksız olarak sorgulanan bir çocuğunkine benziyor, belki biraz da haklı.

"Şüpheci değilim. Sadece seni tekrar görmek istiyorum ama nerde olduğunu bile öğrenemiyorum ve gittiğinden beri aklım çok karışık." diyorum.

Cevap vermek için üç dört saniye bekliyor. "Ne aptalsın. Hayatını bu kadar altüst ettiğimi düşünmemiştim." diyor. Sesi, belki onun sandığı gibi, rahat ve aldırışsız gelmiyor. Sesinde kelimeler boyunca uzanan, onları kırılgan ve her yönden saldırılabilir kılan ince bir dalgalanma var. "Geçen gece için özür dilerim ama gerçekten gitmek zorundaydım. Aslında geç de olsa, senden özür dilemek için aramıştım." diyor.

"Geçen gece önemli değil." diyorum. "Ayrıca geç de değil." Ama bu şekilde, seslerimizi uzaklaştırıp onları anlamsız kılacak kadar renk ve vurgularından soyutlayan bu tellere karşı konuşmayı başaramıyorum. "Ne zaman görüşebiliriz? Hemen şimdi olur mu?" diye soruyorum.

"Şimdi olmaz sanırım. Gerçekten bu kadar sabırsız mısın?" diyor.

"Evet" diyorum. "Sıkıntıdan neredeyse nefes bile alamıyorum." Güçlükle nefes aldığım doğru, pozisyon değiştiriyo-

rum, telefonu öbür kulağıma götürüyorum, soluk almaya çalışıyorum. "Malaidina, bir haftaya kadar Liberya'ya gitmek zorundayım ve sonra da Milano'ya hemen dönemeyeceğim." diyorum.

"Liberya'ya mı?" diyor.

"Evet." diyorum. "Afrika'da."

Beş saniye kadar sessiz kalıyor.

Ben de susuyorum.

"Yarın akşam altıda, geçen öğlen yağmur yağarken çay içmek için gitmek istediğin bara gidelim." diyor.

"Ama barların seni kederlendirdiğini söylemiştin." diyorum.

"Evet ama önemli değil." diye karşılık veriyor çabukça. Ses tonu öncekinden daha gergin ve tiz. "Şimdilik iyi geceler." diyor.

"Bekle bir dakika." diyorum.

"Hoşça kal." deyip iyi geceler dileme fırsatı bile vermeden telefonu kapatıyor.

"Hoşça kal." diyorum suskun ahizeye. Telefonu birkaç saniye daha elimde tutuyorum, sonra yere bırakıyorum.

Yatıyorum. P.G. Wodehouse'un kitabının sayfalarını çeviriyorum, ama kelimelere hiçbir şekilde dikkatimi veremiyorum, satırlara duygusuzca göz gezdiriyorum. Kitabı bir köşeye atıp kalkıyorum, mutfağa gidiyorum, acıkmadığım ve susamadığım halde buzdolabını açıyorum. Bir bardak su içip bardağı sudan geçiriyorum. Ellerimi pijamama siliyorum. Işığı kapatıyorum. Açıyorum. Tekrar kapatıyorum.

Müzik odasına gidiyorum. Stratocaster'ı siyah ve yassı kılıfından çıkarıyorum. Sıçrayan, çekiç gibi vuran, hızla yükselip daireler çizen, alçalıp tekrar yükselen notalarla dokunmuş hızlı bir *boogie* çalıyorum. Sesi en aza indiriyorum, ama yine de beş dakika sonra alt kattaki komşu tavana vuruyor. Amfiyi kapatıyorum ve parmaklarımın dokunduğu tellerden metalik dalgalar yayan gitarı çalmaya devam ediyorum.

10

MultiCo'daki masamda Liberya hakkında bilgilerle dolu iki dosya var: Politik durum ve devletin yapısı ve şekerkamışı ekim alanlarının dağılımı ve taşımacılığın ve işgücünün ve yüz kilo ham şekerin fiyatları ve gerisi. Neler yazılı olduğunu anlamaya bile çalışmadan, sayfaları çeviriyorum. Kırmızı bir kalemle, şunun bunun altını çiziyorum, hiçbir önemi olmayan cümlelere değişik şekiller çiziyorum.

Leo, öğleye doğru telefon ediyor, bana artık daha ilginç şeylerle ilgilenmeye başladığıma memnun olup olmadığımı soruyor. "Yeterince." diyorum. O, sesimin pek de inandırıcı olmadığını söylüyor. "Bu doğru değil." diyorum. Bunu duymanın onu sevindirdiğini söylüyor.

"Fiodor." diyor.

Ben, "Evet." diyorum.

"Milano'da kaldığın sürece İtalya'da olduğunu hatırla." diyor.

"Çok teşekkürler." diyorum. Telefonu ondan önce kapatıyorum.

Öğleden sonra, Liberya'ya ilişkin dosyalara bir daha göz atıyorum ama gerçekten yapılacak bir iş yok. Sekreter, daktilonun karşısına oturmuş, boşluğa bakıyor. Arada bir çekmeceden kırmızı bir kutu çıkarıyor, bir çikolata alıyor, kağıdını açıyor, ağzına atıp ağır ağır çiğneyerek zevkle yiyor.

Dörde doğru, çalışma masasının arkasında aptal aptal oturmaya dayanamayacakmışım gibi geliyor. Malaidina'nın bana telefon ettiği odaya giren, egemen gözlerle ona bakan, sahiplenen ellerle saçlarına dokunan Attilio Ata'yı düşünmeye devam ediyorum. Bu odada, bu düşüncelerimin tutunacağı dayanaklardan yoksun, düz ve soğuk, iğrenç ışıkta oturmaya dayanamıyorum. Sekretere çıkmak zorunda olduğumu söylüyorum. Odadan, kattan, binadan çıkıyorum. Trafikten ve kaldırımdaki insanlardan sıkılana kadar şehrin merkezinde yürüyorum.

Amerika'da altı yedi ay önce başlayan, Marsha Mellows'un oynadığı bir filmin ilk gösterisinin olduğu sinemaya giriyorum. Salonun yarısı boş, halı tutkalı kokusu var. Bir çiftin etrafında daire şeklinde dağılmış, sivil polis tipli kişiler oturuyor. Film başlıyor ve daha ilk sahnede hikâyeye dikkatimi veremediğimi fark ediyorum. Dikkatim aktörlerin hareketlerinin yüzeyi ve mimiklerinin üzerinde toplanıyor. Saate bakmak için her dakika bileğimi kaldırıyorum, kadranı görebilecek kadar aydınlık bir sahne bekliyorum. Marsha Mellows yeterince dokunaklı, dublajlı sesi dudaklarının hareketlerini izlemiyor, sanki kendisini şaşırtmaya devam ediyor, sanki yirmi yıldır aynı rolü canlandırmaya devam eden eski mucizevi çocuk suratını sevimsizleştiriyor.

İkinci yarıda çıkıyorum, yağmurun altında dolaşırken bana bir çay içmek istediğini söylediği zaman Malaidina'ya gösterdiğim bara doğru hızla ilerliyorum.

Altıya beş kala içeri giriyorum. Tezgâhta, ayakta aperatif alan memur görünümlü iki üç adam var. Tezgâhın solunda, birinde iki yaşlı kadın ve onlardan birinin kocasının oturduğu, masaların olduğu bir yer var. Köşedeki bir masaya oturuyorum, hiç düşünmeden bir ravent istiyorum. Garson içkimi getiriyor. Peş peşe yudumlarla içiyorum.

Saate bakıyorum, saat altıyı on geçiyor. Giriş kapısına bakıyorum. Memur kılıklı başka adamlar giriyor, çıkan iki üç kişinin yerini alıyorlar. Bir kadın, kapının yanındaki kasiyer tarafından hararetli iltifatlarla karşılanan bir Yorkshire Terri-

er ile içeri giriyor. Yaşlı kasiyerin sesi beni rahatsız ediyor, böyle bir anda köpeklerden konuşmaları beni rahatsız ediyor.

Altıyı yirmi geçe kalkıyorum. Tezgâha gidiyorum, bir bardak maden suyu istiyorum, soluk almadan içiyorum. Ellerim cebimde ve kalbim artık panik içinde çarpmaktayken iki üç adım atıyorum.

Cam kapının önüne gidiyorum. Sırılsıklam akşamın içinde, art arda sıralanmış otomobillere bakıyorum, yan cepheleri vitrinlerin ışıklarını yansıtıyor. Cam silecekleri farklı ritimlerle sağa sola hareket ediyor, küçük buhar dumanları yükseliyor. Saate bakıyorum ve şimdi saat altı yirmi beş.

Kasiyere parayı ödüyorum. Kapıyı açıyorum, neme, motor gürültüsüne, tramvay gıcırtısına, klakson ve siren seslerine çıkıyorum. Kaldırımda, barın tül perdeli vitrininin önünde duruyorum.

Islanmamak için duvarın dibinden kaldırım boyunca yürüyorum, her üç adımda bir Malaidina öbür taraftan geliyor mu diye kontrol etmek için arkama dönüyorum. Başka bir yöne sapıyorum, uzaklara bakıyor ve kollarının altında plastik çantalar ve dosyalarla tramvaya koşan insanların bana çarpmaması için kenara çekiliyorum. Sonra geriye dönüyorum.

Midemden beynime kadar yükselen bir umutsuzlukla tekrar bara giriyorum. Çevreye bakıyorum ve daha önce benim oturduğum köşede Malaidina'nın oturduğunu görüyorum. Elinde ince bir bardak, bakışları bardağa çevrilmiş. Başında İskoç beresi, yeşil, su geçirmez bir ceket giymiş, ayağında yeşil, lastik çizmeleri var. Saçları berenin altında toplanmış, beyaz boynu ve düzgün kulakları ortada.

Ona beş altı metre uzaklıktan bakıyorum, hemen hemen ilk defa kardeşinin evinde gördüğüm gibi görünüyor. Gözlerini kaldırıp dudaklarında hafif bir gülümsemeyle geriden bana bakıyor. Oldukça yavaş adımlarla masasına kadar gidiyorum. İki parmağımla omzuna dokunuyorum ve o ileriye kayıyormuş gibi geliyor bana. Eğiliyorum, yanağına bir öpücük konduruyorum. Yanağı hatırladığımdan daha pürüzsüz, yumuşak ve diri.

"Epey geciktin." diyor. Yarı telaşa düşmüş, yarı eğlenmiş bir bakışı var.

Ona, "Bir saatten beri buradayım. Geliyor musun diye bakmak için dışarı çıktım, çünkü delirecek gibi olmuştum." diyorum. Şu anda beklemiş olmak beni hiç ilgilendirmiyor, bu çok uzak bir durum. Bir sonraki durumun bir an öncesini bu kadar anlamsız kılması ne kadar garip.

Malaidina ince bardağından bir yudum kırmızı sıvı içiyor.

"Gerçekten Liberya'ya gitmen gerekiyor mu?" diyor.

Ona Liberya hikâyesini anlatıyorum. Milano'daki işimi ve Leo'yu anlatıyorum. Biraz önceki halimden kurtulmuş görünmeye çalışıyorum.

Elinde dudaklarına yakın tuttuğu bardakla ve gözlerinde şaşkın bir ışıkla beni dinliyor. Sonunda bana, "Nasıl oldu da iki ay önceye kadar ailenden uzak olmayı isterken, sonra birden bu işi kabul ettin ve Milano'ya gönderildin?" diye soruyor.

"Seninle karşılaşmayı umuyordum." diyorum.

"Ben ciddiyim." diyor pek sıcak olmayan ve sinirli bir sesle.

"Ben de öyle." diyorum.

"Kes şunu!" diyor. Bana bakarken bir yandan işaretparmağını kadehin ayağına doğru kaydırıyor.

"Gerçekten. Ben yapmak istediği şeyin arkasında her zaman makul bir sebep arayan biri değilim. Sebep çoğunlukla sonradan gelir. Kendiliğinden ortaya çıkar." diyorum.

Beresini düzeltiyor. "Ve şimdi Liberya'ya mı gönderiliyorsun?" diyor. Liberya'yı değişik söylüyor, bu isim tek başına bile şaşkınlığa yol açacak biçimde duyuluyor.

"Seni bir kere bulduktan sonra hiçbir yere gönderilmeme imkân yok. İstediğimiz yere beraber gidebiliriz. Eğer istersen Fransız Polinezyası'ndaki bir adaya gideriz." diyorum.

Kelimeleriyle uyuşmayan bir bakışla, "Saçmalama." diyor. "Adada nasıl yaşarsın? Artık her ay ağabeyine bir çek göndertirsin."

"Bir yolunu buluruz." diyorum. "Ama şimdi bunu düşünmek gülünç olur. Bir olayı içinde olmadan, bütün yönle-

riyle incelemeden ve bütün zorluklarını farklı ışıklar altında gözlemeden düşünmek gülünçtür." Tekrar sıkıntımın arttığını ve bunun zaten pek açık seçik olmayan düşüncelerimin sarmalını hızlandırdığını hissediyorum.

Malaidina elindeki bardağı masaya koyuyor, yan dönüyor. "Bu gerçekten çocukça." diyor.

Ben, "Değil." diyorum, şimdi biraz çocukça bir ses tonuyla. "Hakikatin küçük mekanizmalarından, sanki gerçekten önemlilermiş gibi fazlasıyla endişe duyan sensin." Heyecanlanmaya başlıyorum: Kelimeler sırt sırta veriyorlar, sıkışıyorlar ve birbirleriyle etkileşerek uzuyorlar.

Ellerini ceketinin cebine sokuyor. "Gerçeği görmezlikten gelemeyecek insanlar da var." diyor. Tekrar yana dönüyor, ben de onun önüne oturuyorum ve birden gözümün önüne Attilio Ata'nın divana uzanmış görüntüsü geliyor, "Gerçeği görmezlikten gelemeyecek olanlar da var." diyor önemli bir şey keşfetmiş birinin ses tonuyla. Bu görüntünün küçücük bir detayı neon lambasındaki ilk kıvılcım gibi her şeyi ateşleyen olumsuz bir tepki doğuruyor içimde. Kalkıp bir şey yapmak zorunda olduğumu hissettirene kadar beni sıkıntı ve gerginlikle dolduruyor.

"Bu korkunç cümle de ne oluyor şimdi?" diye soruyorum. Öyle yüksek bir sesle konuşuyorum ki, yan masadaki kadınlar bana bakmak için dönüyorlar. "Gerçekle ne ima ediyorsun? Senin gerçekle hiçbir bağın yokken kendini bu şekilde konuşmak zorunda hissetmen gülünç." diyorum.

"Gülünç olan sensin." diyor. "Dünyadan uzak olan sensin." Yanakları hafifçe kızarıyor, sesi birbiriyle zıt tonlara boyanıyor ve gözleri bana doğru çevriliyor. Birden, düşmekten kurtulamayacağımız dik bir yokuştan kaydığımız hissine kapılarak korkuyorum.

Panikle ona, "Tartışmayalım lütfen. Neredeyse birbirimizi tanıyamayacak hale geldik." diyorum.

"Doğru." diyor. Artık benden uzaklaşmış, bu durumu düzeltmenin bir yolu var mı bilmiyorum. Saate bakıyor, "Artık gitmeliyim." diyor.

"Bir saniye bekle" diyorum. Batık bir geminin kaptanı gibi hareket ederek ona doğru uzanıyorum.

Ceketini ilikliyor, "Geç oldu. Gitmeliyim." diyor. Masanın yanındaki sandalyeyi itiyor, kalkıyor.

Ben de kalkıyorum. Bileğinden tutmaya çalışıyorum. O, beni zarif ama etkili bir şekilde itiyor. "Her seferinde bu şekilde gidemezsin. Gülünç oluyor." diyorum. Onu kapıya kadar takip ediyorum, ayağımı bir sandalyeye çarpıyorum. Parayı saymadan kasiyere uzatıyorum, sonra birlikte bardan çıkıyoruz.

Elli metre kadar yan yana yürüyoruz: Ben ona doğru uzanmışım, o ise elleri cebinde, İskoç beresi kaşlarının üstüne inmiş, dimdik ileri bakıyor.

Sonra duruyor, bana doğru dönüyor: "Dinle, seni böyle bir işe karıştırdığım için üzgünüm. Aptallık ettim, dün gece sana telefon etmemeliydim." Bana çok yakından baksa da, sanki daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali var. Sanki bilmediğim bir dili konuşuyor gibi dinliyorum onu, kurduğu cümlelerin sağından solundan tanıdık bir kelime bulmaya çalışıyorum ama bu bütün cümleleri çözmek için yeterli olmuyor. "Şimdi lütfen kendimi daha da aptal hissetmeme neden olma." diyor.

Ona, "Neden bahsediyorsun?" diyorum dudaklarının kıpırtısına odaklanarak. Olacaklarla ilgili hiçbir fikrim yok: Boşluk bir silindir gibi beni içine alıyor ve o ise bu silindirin dibinde uzaktan görünüyor. Boşluk ters dönmüş dürbün gibi bir silindire benziyor.

Titreyen ve kelimelere şekil vermekte tereddüt eden dudaklarına bakıyorum.

"Fiodor, artık gitmeliyim. Lütfen beni takip etmeyi bırak." diyor biraz yalvaran, biraz kararlı bir ses tonuyla.

"Hayır, seni izlemeye devam edeceğim." diyorum. "Benden bir santim bile uzaklaşmana izin vermem." Onu kolundan tutup kendime doğru çekmeye çalışıyorum.

"Buna devam edersen bir daha asla beni göremezsin." diyor. Hafifçe sesi titriyor, parmaklarımın altındaki kolu titriyor.

"Seni takip etmezsem tekrar görüşür müyüz?" diye soruyorum.

Sesim çok durgun olsa da kendimi bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyorum.

"Belki evet." diyor.

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"Ne zaman olur bilmiyorum." diyor. "Belki bir gün sana telefon ederim." Bana bakıyor, yola bakıyor. "Lütfen!" diyor.

Elini ateşe sokmak ya da pencereden sarkmak gibi kendisi için zararlı olacak bir şeyi yapmaya ikna edilmiş bir çocuk tavrıyla, "Tamam." diyorum

Bana doğru yaklaşıp yanağıma çabucak ve hafifçe bir öpücük konduruyor. "Hoşça kal." diyor. İnce gülümsemesi kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. Yolun köşesini duraksamadan ve hızla dönüyor. Arkasından bakıyorum. O yirmi adım uzaklaştıktan sonra, yeniden kuyruktaki arabaları, tekerlekleri raylara sürtünen tramvayları ve gürültüye boğulmuş bu sahnenin içinde daha da sıkıntıyla yürüyen insanları fark etmeye başlıyorum.

11

Lowell bana Liberya projesiyle ilgilenen iki teknisyenle bir görüşme ayarlıyor. Ofisime geliyorlar, birtakım haritalar, notlar ve anlaşılmaz bazı hesaplar gösteriyorlar. Bana nasıl davranacaklarını iyi kestiremiyorlar, kuşkulu gözlerle bakıyorlar, kelimeleri söylerken duraksıyorlar. Benim de düşüncemi söylememi bekliyorlar. Susuyorum, onları gözlemliyorum, seslerinin tonunu dinliyorum. Bana on saniyede bir Doktor Barna diye hitap ediyorlar, konuşmam için ısrarlarını arttırıyorlar, sandalyelerine yerleşiyorlar. Onlara doktorlukla alakam olmadığını, liseyi bile bitirmediğimi söylüyorum. Bana daha da şaşkın bakıyorlar, zorlukla gülümsüyorlar, kendi aralarında bakışıyorlar. Tekrar açıklamalara başlıyorlar ve hiç ara vermeden, turist rehberlerinin otomatik ses tonuyla sonuna kadar devam ediyorlar.

Bana buradan ayrılmadan önce iyice bellemem gereken verilerle dolu spiralli bir evrak dosyası bırakıyorlar. Onu öteki iki dosyayla birlikte çalışma masasının çekmecesine koyuyorum.

Akşam Mario telefon ediyor, Carla, Livia ve kendisiyle beraber Carla'nın göl kenarındaki evine gitmek isteyip istemediğimi soruyor. Ona gelemeyeceğimi söylüyorum, telefona, telesekreterin beyaz kutusuna bakıyorum. Mario ısrar ediyor, "Hadi!" diye üsteliyor. "Her seferinde böyle yapma." diyor. Ona bu gölün Milano'dan uzak olup olmadığını soru-

yorum, "Hayır." diyor. Evde bir köşede oturmaya pek istekli olmadığımdan en sonunda, "Tamam." diyorum.

Onu almaya gidiyorum. Carla ve Livia'yı almak içinse trafikte biraz dolanıyoruz.

Birbirini takip eden arabaların bir durup bir kalktıkları ve otoyola doğru ilerledikleri caddeye varana kadar peş peşe kavşaklardan, tek yönlerden, yol tıkanıklıkları ve dar yollardan kurtulup, şehirden çıkmak nerdeyse bir saat harcamamıza neden oluyor. Şehirden bir iki günlüğüne kurtulabilme ümidine sarılmış, geri dönüşün şimdiden yaklaşmaya başlamış olmasından da çoktan endişeye kapılmış, arabalarına kapanmış ailelere ve çiftlere bakıyoruz pencerelerden. Mario yan şerittekilerin nasıl bizden daha fazla ilerlediklerine bakarak birilerini gösteriyor, oturma şekilleri ve bakışların ayrıntılarından bahsediyor.

Sonunda otoyol giriş gişesini geçiyor ve büyük arabaların nerdeyse tampon tampona ilerledikleri sollama şeridi boyunca hızlanıyoruz. Otoyolun kıyısında dev yılanları andıran, birbirine geçmiş kocaman silindirik soba boruları, metal küreler, kablolar, bobinler, kullanımına ara verilmiş depolar, pistonlar, kaldıraçlar, kalın bezler, sarımsı dumanlar ve ateşler yükselen fabrika bacaları ve sıvılaşmış zamk, erimiş şeker, haşlanmış lahana, yanmış kahve, bozuk yumurta kokuları ovayı işgal ediyor. Mario pencereyi bir iki kez indiriyor ve "Ne iğrenç" diyor. Carla pencereyi kapaması için bağırıyor, Livia gülüyor. Carla onun boynunu çimdiklemeye çalışıyor.

Üçü birden, onları en küçük hareketle ya da ufacık bir olayla veya herhangi bir detayla eğlenmeye iten ve sürekli güldüren, kafalarını bir o tarafa bir bu tarafa çevirmelerine, birbirlerinin dizine ya da omzuna dokunmak için ellerini uzatmalarına neden olan bir suç ortaklığı havasındalar. Mario komik sesler ve konuşma şekilleri icat ediyor, doğaçlamalar yapıyor, şarkı mırıldanıyor, bağırıyor, Livia ve Carla'yı da komik sesler çıkarsınlar diye dürtüyor. Yapar yapmaz gülüyor. Beni de oyuna ve ortama katmaya çalışıyor, hareketleri ve sözleriyle teşvik ediyor.

Birkaç dakika için deniyorum, ama beceremeyip vazgeçiyorum. Her kilometrede biraz daha gerilen düşüncelerin bir ucu Milano'da kalmış gibi geliyor. Direksiyona eğildiğim ve gaza bastığım ölçüde arkadan çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Her iki dakikada bir Carla'ya gelip gelmediğimizi soruyorum. Mario gülüyor, "Fiodor, bu kadar telaş etme." diyor.

Sonunda Carla, bana çıkışı gösteriyor. Otoyol çıkış gişesini geçiyoruz, Milano plakalı arabaların dizildiği eğimli bir yoldan iniyoruz, gölün kıyısında neredeyse sadece iyi ışıklandırılmış oteller, barlar ve dondurmacılardan oluşmuş büyük bir kasabadan geçiyoruz. Sahil boyunca kıyının kıvrımlarını takip ediyoruz. Carla'ya ait olmayan bir sürü villanın önünden geçiyoruz. Kısa bir nefes alıyorum, sanki mesafe azalacakmış gibi hep daha belirsiz hareketlerle arabayı kullanıyorum. Bütün hızımla Milano'ya dönmeye niyetlendiğim sırada Carla durmamı söylüyor. Çakıl taşlı yolun girişindeki kapıyı gösteriyor, açmak için iniyor, biz arabayla ilerleyelim diye bekliyor, dikkatle kapatıyor.

Düz çatılı mavi evin önünde iniyoruz, İngiliz tarzı çimenlikte yürüyoruz, derin derin nefes alıyoruz, parlak gökyüzündeki ilkdördüne bakıyoruz. Hava tatlı, ılık ve hafif bir meltem esiyor. Mario, "Tanrım, farkı hissediyor musun?" diyor.

Ellerini kollarını bir değirmen kanadı gibi çeviriyor, nefes alıp veriyor. "Şehir denilen o iğrenç yerde kala kala ciğerlerimiz katranla dolmuş olmalı." diyor. Livia gülüp bana bakıyor.

Carla bana 50'li yılların mimarisiyle inşa edilmiş ve döşenmiş evi gezdiriyor. Sanki annesi ve babası divanlardan birine oturmuş bizi izliyormuş gibi mahcupluğunu saklamadan bana oturma odasını gösteriyor. Birkaç panjur ve temiz hava girsin diye de kocaman bir pencere açıyor. Pencereye yaklaşıyorum ama gölü hiçbir yerden göremiyorum. Ona, "Nerde?" diye soruyorum, "Orada." diyor dışarıya doğru belirsiz bir el hareketiyle. Spagetti yapmak için mutfağa, ateşe su koymaya gidiyor. Livia ve Mario içeri giriyorlar.

Koltuklara, duvardaki tablolara, kapıların kirişlerine, banyonun fayanslarına bakıyorum. Bahçeye çıkıyorum, içeri dönüyorum, yeniden çıkıyorum. Livia beni takip ediyor, çimenliğe bakıyor.

"Sinirli misin?" diye soruyor.

"Hayır." diyorum. Havayı kokluyorum, içeri giriyorum. Mario küçük bir radyo açıyor, istasyon değiştiriyor, hoşuna giden eski bir *reggae* parçada duruyor, sesini tiz tonlar cızırdayana kadar açıyor.

Carla mutfaktan sesi kısması için bağırıyor. Yeniden pencereye yaklaşıyorum. Karanlıkta gölün yansımalarını seçmeye çalışıyorum.

Carla bir şarap şişesi ve tirbuşonla geliyor, bana uzatıyor, ekliyor: "Sen aç, ben beceremiyorum." Tirbuşonu mantara batırırken bana bakıyor. "Geçen sene mahzeni su bastığında bütün etiketler çıktı, bir tanesinin bile etiketi kalmadı. Babamın yıllanmış kıymetli ürünleri özel zamanlar için saklama tutkusu var, bu olay adamın kalbine indi!" diyor.

"Öldü mü?" diye soruyorum. Şişeyi açıyorum.

"Bu bir deyim." diyor. Dönüyor, dolaptan bardakları almaya gidiyor. "Şimdi arkadaşlarımla ne zaman bir şişe açsam, babam onun 1966 yılının bir Chateau-Grillet'si olabileceğini düşünerek korkuyor." diyor. Gülüyor, ama gülüşü çok kontrollü. Sarı ve çok kısa saçları var, daha keskin ifadeler ve renk gereken bir yüzü, ağzından kaçacak kelimeler için dikkatli, ince ve soluk dudakları, anne babasının evinde aile kızı kıyafetleriyle kendisini rahat göstermek isteğinde ama hareketleri sert. Ona çok fazla bakmamaya çalışıyorum, şarabı kadehlere dolduruyorum.

Pencerenin yanında dumanlanmakta olan ve radyonun parazitli notaları eşliğinde salınan Mario'ya bir bardak götürüyorum. Bardağı elimden alıyor, büyük bir yudum alıyor, elindeki *jointi* bana uzatıyor.

Ona, "Evvelki gün Malaidina'yı gördüm." diyorum. Bunu söylerken doğru olma olasılığı fazla değilmiş gibi geliyor bana, olmayan bir şeyle hava atıyormuşum gibi geliyor.

Oldukça dikkati dağılmış bir halde, "Öyle mi?" diyor. Kafasını müziğe göre sallıyor.

"Şimdi nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. Radyoyu kapatmak, bardağı elinden almak, omuzlarından sarsmak ve dikkatini bana vermesi için zorlamak istiyorum.

"Hayır." diyor hep dışarı bakarak. Sonra bana doğru dönüyor ve "Bu hikâyeye boş veremez misin Fiodor?" diyor.

Bunu o kadar ani ve öyle belirsiz bir şekilde söylüyor ki, aklıma hiçbir cevap gelmeden ona bir dakika öylece bakıyorum.

"Bilmiyorum farkında mısın ama Malaidina biraz tuhaf." diyor.

Kelimeleri bulmakta zorlanıyor, dirseğinin üzerine yaslanıyor, gömleğimin kol ağızlarına bakıyor.

"Tuhaf ne demek?" diyorum. "Neyi kastediyorsun?" Ağzımdan kelimeler saldırgan bir tonda çıkıyor, kendini hafifçe geriye çekip ifadesini değiştirmemeye çalışırken ona çok yakından bakıyorum. "Bu gizem de nedir?" diye soruyorum. "Bilmemem gereken ne var?"

"Hiç canım." diyor. "Sadece bana göre ona fazla takılmamalısın, çünkü zor birisi ve kendine ait bir hayatı var, senin bu hayata hiçbir zaman girebileceğini pek sanmıyorum." Öyle rahatsız ki, nasıl hareket edeceğini bilemiyor, kelimelerine hangi bakışlarla eşlik edebileceğini kestiremiyor. "Dinle. Bilmiyorum, sana saçma sapan tavsiyeler verecek değilim. İyi bilmiyorum." diyor. Bir yudum şarap içiyor, çenesine ve yakasına dökülüyor. Gülmeye çalışıyor, elinin tersiyle siliyor çenesini. Carla'nın, "spagettiler hazır" diye bağırdığı mutfağa doğru yan yan ilerliyor.

Bir kulağımız 60'lı yılların iğrenç İtalyan şarkılarını çalan radyodayken, çok fazla konuşmadan oturma odasında spagettilerimizi yiyoruz. İkinci bir şarap şişesi açıyoruz, bu seferki daha tatlı, yoğun ve spagettiyle pek de iyi gitmiyor.

Yemeği bitirir bitirmez sofrayı topluyoruz, sonra Carla *scrabble* oynamamız için ısrar ediyor. Kutuyu almaya gidiyor, renkli tahtayı halının üstüne koyuyor, harf torbasını bize uza-

tıyor, pembe plastikten küçük kum saatini çeviriyor, bizi kelimeleri oluşturmaya teşvik ediyor. Oturma odasında bağdaş kurmuş ya da yere uzanmış vaziyette en az bir saat oynuyoruz, hepimizin aklı başka yerde.

Dördümüz birden dışarıya çıkıyor ve nemli çimenlerin üzerinde yürüyoruz., Küçülmüş ayın ışığında dalgalanan gölün siyah sularına doğru alçalan bahçenin yokuşundan iniyoruz. Bacaklarımızın üzerinde zar zor durarak birbirimizden uzak yürüyoruz. Sonra Mario, Carla'ya yaklaşıyor, ona yetişiyor, kolunu beline doluyor, onu öpüyor ve birdenbire durumun dengesi tamamıyla bozuluyor. Livia gölün kıyısında duruyor, yavaş bir hareketle bana doğru dönüyor, olduğundan daha eğimli görünen çimenlerin üzerinde ona doğru kayıyorum.

Oldukça gülünç, çünkü istediğim tek şey arkamı dönmek ve koşarak arabaya gitmek, halbuki Livia'ya doğru bir *tilt* topu gibi yuvarlanıyorum. Ona yetişiyorum, Mario'nun Carla'ya yaptığı gibi elimi beline doluyorum. Beni öpüyor. Dudaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama onun dili çoktan yolunu bulmuş. Onu geri itmeye çalışıyorum ama o beni daha çok üstüne doğru çekiyor. Milano'dan hareket etmeden önce sürdüğü parfümün kokusu, nemli hava ve ılık nefesi, hareketlerinin fazla yavaş ve yumuşak tutarlılığıyla karışan şarabımsı bir tatta.

En sonunda dudaklarımı çekmeyi başarıyorum, "İçeri girelim." diyorum. Göl havasından derin bir nefes alıyorum, iki parmağımı dudağımda gezdiriyorum. "İğrenç bir nem var havada." Yokuş yukarı koşuyorum, arayı bir metreden fazla açmadan beni takip ediyor.

Eve giriyorum, hemen arkamdan o da giriyor. Bir divana oturuyorum, o da yanıma oturuyor. Nefes alamıyorum. Mario ve Carla ortada yok, sanırım yatak odalarının birindeler. Livia'ya, "Neler yapıyorsun şu sıralarda?" diye soruyorum.

Şaşkın gözlerle bakıyor. "Felsefe öğreniyorum." diyor. Bana doğru uzanıyor, enseme dokunmak için bir elini uzatıyor.

"Peki ama neden felsefe? Böyle sıkıcı ve aptal bir şeyle uğraşmayı da nerden çıkardın?" diye soruyorum. Yakalanmamaya çalışıyorum, kollarını aşağıya çekiyorum.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" diyor. Gülüyor. Bir eliyle omzumu, öteki eliyle dizimi okşuyor.

Bacaklarımı topluyorum, arkama yaslanıyorum. "Sadece neler yaptığını bilmek istiyorum. Ne yapıyorsun? Her sabah üniversitedeki o aptallıkları dinlemeye gidiyorsun, sizinkilerle yemek yemek için eve dönüyorsun ve bütün öğleden sonra kalın kitaplar okuyorsun! Birkaç yıl sonra ortaokuldaki öğrencilere işkence çektirmeye gönderilmeden önce kendin için hiçbir şey yapmıyor musun ya da tasarlamıyor musun ya da hiçbir karar almıyor musun?" diyorum.

Beni okşamayı bırakıyor. Kendini hafifçe geri çekiyor ve kafasını eğerek bana bakıyor. "Pekala sen ne yapıyorsun hayatta?" diyor. Gücenmiş değil ama şaşırmış.

"Benim ne yaptığım önemli değil" diyorum ona. "Bu soruları bana sorman faydasız, ben üniversiteye hiç bulaşmadım. Tamam, şu anda da istediğimi yapmıyorum ama on yedi yaşımdan beri bu ilk kez böyle oluyor, bütün her şey tuhaf bir şekilde üst üste gelmiş gibi göründüğünden ve fazlaca kaderci olduğumdan durumu değiştirmeye çalışmadım ve akıntının beni buraya getireceğini hayal bile etmeden kendimi bıraktım." Sesim bir yabancınınmış gibi çıkıyor. Kelimelerin anlamlarını karıştırıyorum, denkleştirmek için daha hızlı konuşuyorum, oturduğum köşede pozisyon değiştiriyorum. "On yedi yaşımdan beri bu gibi durumlara düşmedim değil, kolejden kaçtım ama bu sadece bir süreç, en sonunda her şekilde başıma gelenlerin arkasında bir neden olduğunu fark ediyorum, belki bu iğrenç evde ve bu iğrenç divanda oturmanın bile bir anlamı var." diyorum.

Livia daha da eğiyor kafasını, başını sallıyor, gülüyor. "Tamam, pekala, lütfen böyle üstüne alınma. Sen başlattın bu konuyu, ben düşünmemiştim bile." diyor. Divanda bacaklarını toparlıyor, ayak bileğini ovuyor ve yeniden elini enseme uzatıyor.

Ona, "Uykum var." diyorum. Bu doğru: Etrafı bulanık görüyorum. Malaidina gözümün önüne geliyor, yüzünde ne anlama geldiğini çıkartamadığım bir ifade var.

Livia, "Uyuyalım öyleyse." diyor, kalkacakmış gibi görünmüyor.

Ayağa kalkıp, oturma odasını geçip koridor boyunca yürüyorum. Beni takip ediyor, kolumu sıkıca tutuyor. Bir kapı açıyorum ama burası kiler, ikinci bir kapı: Bir yatak odası. Giriyorum, Livia ya yanımda ya da arkamda, kafamdan geçen şüphelerin, şarabın, dumanın ve uykunun verdiği donuklukla yatağa doğru gidiyorum.

Yatağa oturuyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum, kendimi arkaya bırakıyorum. Yan dönüyorum, gözlerimi açtığımda bana doğru yuvarlanan, kazağını ve gömleğini çıkarmış olan Livia'yı görüyorum. Göğsüne dokunuyorum, Malaidina'nınkilerden öylesine farklı bir yumuşaklığı var ki. Gözlerini kısmış, bekliyor. Parmaklarımı pantolonunun fermuarına götürüyorum ama aynı anda onu açmak için hiçbir isteğim olmadığı aklıma geliyor. Dudaklarım onun dudaklarından uzak değil, baş ve işaretparmağım fermuarında hâlâ: Donakalıyorum.

Bir kolumdan destek alıp oturuyorum. "Affet beni ama hemen Milano'ya dönmem gerek." diyorum ona. Birkaç saniyeliğine bu sözler bir kemanın havadaki titreşimiyle savruluyormuş gibi geliyor: Hemen hemen bedensiz ama yine de varlar.

Livia dudaklarımdan okuyor dinlemek yerine. Gülümsüyor: "Dalga mı geçiyorsun?"

Yataktan kalkıyorum, ayakkabılarımı giyiyorum, bağlıyorum, uzanmış bana bakan Livia'ya doğru dönüyorum, "Kusura bakma ama cidden gitmeliyim."

Göğsünü bir koluyla örtüyor ve ekliyor, "Fiodor, delisin sen."

Kapıyı açıyorum, koridora çıkıyorum, bir iki adım atıyorum. Tekrar odaya girdiğimde Livia farklı bir pozisyonda: Dizini tutmuş, öyle duruyor. "Gücendin mi?" diye soruyorum.

"Yok canım, aldırma." diyor tatsız bir tonla. Kapıyı kapıyorum, girişe doğrù ilerliyor, evden çıkıyor, arabaya biniyor ve gidiyorum. Boş otoyolda Milano'ya doğru hızla yol alıyorum. Dönerken, geldiğimizin yarısı kadar vakit harcıyorum.

Evde telesekreteri dinliyorum. Hiçbir şey yok. Plastik tuşların üzerinde kayan parmaklarımla yeniden deniyorum. Bir iki defa vuruyorum beyaz kutuya. Hiç, hiç, hiçbir şey yok.

12

Dizimde "*Orta Amerika'nın Kolibrileri*" adlı ufak bir kitapla telefonun bulunduğu odada yere oturmuş, cumartesi ve pazarı evde geçiriyorum. Ara sıra bir bardak su içmeye, tereyağlı, ballı, kepekli birkaç galeta yemeye gidiyorum.

Gecenin ikisine kadar telefonun yanında oturuyorum ama hiç çalmıyor. Pazartesi sabahı sekreterim içinde birkaç rehber kitabın, Monrovia'daki bir otel için yapılan rezervasyona dair bilgilerin ve uçak biletimin olduğu mavi plastik çantayı bana teslim ediyor.

Bana bir atlas alması için gönderiyorum, Lowell'ın dosyalarında okuduğum isimleri en sonunda buluyorum. Kitapçıklardaki fotoğraflara bakıyor, isimlerle hayallerimi örtüştürmeye çalışıyorum. Sekretere, "Ben Liberya'dayken ne yapacaksınız?" diye soruyorum.

"Alt kata döneceğim." diyor.

"Buna üzülür müsünüz?" Öylesine soruyorum.

"Fark etmez." diyor.

MultiCo'dan çıkar çıkmaz Mario Oltena'nın evine gidiyorum. Onu orgun olduğu odada bir halı gibi serdiği haritanın önünde yere oturmuş buluyorum. "Gölün oradan arabasız dönmek sorun oldu mu?" diye soruyorum. "Yok ya, trene bindik." diyor.

Ama göl hikâyesi bir yana, ilk defa karşılaşan iki köpek gibi dikkat kesilmiş, gergin ve rahatsızız. Aramızda üç metre mesafe var ve birbirimize nasıl bakacağımızı ya da gülümseyeceğimizi kestiremiyoruz. Mario birkaç adım atıyor, ortamı rahatlatmaya çalışıyor.

"Bu sabah, geçen sene boyunca birkaç kez akşam yemeği verdiğim bir hanımefendiye sekiz tane tablo sattım, inanılmaz, buraya geldi, sağa sola bakındı ve en sonunda Lindos ya da ona yakın bir yerlerde aldığı ev için hepsini istediğini söyledi, pazarlık bile yapmadan bana bir çek imzaladı, resimleri aşağı, arabaya taşımamı rica etti." Rahatsızlıktan sıyrılmak için kelimelere ve jestlere başvuruyor, heyecanlanıyor. "Paraları hemen çektim, geri dönerken ne yapmak istediğimi düşünüyordum, bu sırada şehir bana öylesine üzgün, bulutlu ve çirkin göründü ki, eve döndüğümde yapmak istediğim tek şeyin burayı terk etmek olduğuna karar verdim. Düzensiz adimlarla odada dolaşıyor, gömleğinin kollarını sıvıyor, elini, kolunu sallayarak konuşuyor. "Böylece bir Güney Amerika haritası almaya gittim, beni nerenin daha çok ilgilendirdiğine karar vermek için bakınıyorum." diye ekliyor.

Haritayı gösterip eğiliyor, haritayı yakından incelemek için çömeliyor.

"Üç gün içinde ben de gidiyorum, Liberya'ya." diyorum.

Kafasını çeviriyor ve bana bakıyor. "Liberya beni pek cezbetmiyor." deyip gülüyor. "Doğru değil, belki kötü bir yer değildir." diyor. Birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz olmamasına rağmen orgun olduğu odada belki on beş dakika duruyoruz. Daha sonra, birilerine telefon etmesi gerektiğini söylüyor, kendisiyle birlikte onlara akşam yemeğine gitmek ister miyim diye bana soruyor. Yorgun olduğumu ve erken yatmak istediğimi söylüyorum, bir selam verip koşarak merdivenlerden iniyorum. Şimdi kim bilir kaç ay bu evin kapalı ve terk edilmiş olacağını düşünmek beni üzüyor. Hiç istemediğim halde, ne yapalım ki, böyle işte.

Salı akşamüstü altıyı on geçe caddede hem araba kullanıyorum, hem de Liberya'ya uygun Fiodor MultiCo'luk birkaç takım elbise bulabileceğim bir dükkân arıyorum. Radyoda felsefi akımlardan bahseden bir lise öğretmeninin ses tonuyla, çalacağı CD'leri uzun önsözlerle açıklayan ve süregelen *blues* akımlarına göre sınıflandıran bir tip var. Şarkılar ne önsözlerin hararetini dengeleyecek kadar uzun ne de dinlemeye değecek kadar güzel. Sonunda kanalı değiştiriyorum.

Kanalı değiştiriyorum, kırmızı ışıkta duruyorum. Yanıma baktığımda sağımda, iki araba ileride, açık mavi bir Volvo'da sarışın bir tipin yanında oturmuş olan Malaidina'yı görüyorum. Saat altıyı on geçe civarında pencereden bakarken ardıç kuşu sürüsündeki bir serçe kadar göze çarpıyor.

Yeşil ışık yanıyor, Volvo sağa sapıyor. Ben de hemen sapmaya çalışıyorum ama orta şeritteki araçların hızlı gelişi benim yolumu kesiyor. Avucumun içiyle kornaya basıyorum, sinyal veriyorum, direksiyonu çeviriyorum, azgın ve şiddetli bir nehir gibi yandan birbiri arkasına gelen arabaların tamponuna neredeyse değiyorum. Nihayet kendime yol açabiliyorum, gaza basıp bir siren gibi korna çalıyor, kavşağa doğru dönüyorum ama çok geç. Bir dahaki kavşağa kadar gaza basıyorum, sağa, sola, arkaya ve öne bakıyorum ama belli ki, açık mavi Volvo kesinlikle ortadan kaybolmuş. Direksiyon simidine, ön panele bir iki yumruk atıyorum, kapıya ise bir dirsek. Aniden direksiyonu kırıyorum, vitesi iyi geçiremeyip gacırdatıyorum, motoru zorluyorum. Otobüs şoförlerini ve diğer sürücüleri kızdıracak anlamsız manevralarla kavşağı tıkıyorum.

Merkezin tıkanmış yollarında gözümün önünden gitmeyen mavi Volvo'nun hayaliyle, kafamda dolaşan endişelerle, sırtım ter içinde kendimi sürüklenmeye bırakıyorum. Malaidina'nın profilini kesintisiz görmek için sarışın tipin profilini aklımdan atmaya çalışıyorum.

Babam sabahın dördünde arıyor beni. Zaten oldum olası saat farklarına aldırmamak, ahize kaldırıldığında "alo" demek ve ilkönce karşı tarafın kendisini tanıtmasını beklemek alışkanlığı var.

"Kim o?" diyorum.

"Ne yapıyordun?" diyor. "En az on dakikadır çaldırıyorum."

"Sabahın dördü, yataktaydım." diyorum ona.

"Neyse, fark etmez, dinle." diyor. Her zaman "dinle" demek ve sonra da beş on saniyeliğine hiçbir şey söylememek alışkanlığı da var. "Yarın Liberya'ya gideceğini duydum. Leo bana Milano'da çok şey öğrendiğini ve teknisyenlerin üzerinde çok iyi bir izlenim bıraktığını söyledi." diyor.

"Bilmiyordum." diye cevaplıyorum onu.

"Evet." diyor. On saniyeliğine bir sessizlik oluyor. Sonunda, "Eh, hoşça kal." diyor. Kapatıyor.

13

Çarşamba akşamı son defa Mario Oltena'ya akşam yemeğine gidiyorum. Onun da Rio de Janeiro için bir uçak bileti var. Bana onu gösteriyor, yapmayı planladığı yolculuğun güzergâhını haritada işaret ediyor. Bunun sadece bir seyahat olmadığını, bir tür dış göç olduğunu, ilginç bir yer bulur bulmaz orada kalmayı düşündüğünü dile getiriyor.

Arkadaşlarından yirmi kadarı onu uğurlamaya geliyor, içlerinde hemen hemen yüzüme bakmayan Carla ve Livia da var. Gece yarısına kadar orada kalıyorum, sonra hepsiyle vedalaşıyor ve gidiyorum.

Yağmur yağmıyor ama yağacak gibi. Ellerim cebimde, yağmurluğumun yakasını kaldırmış hızlıca yürüyorum ve Malaidina'yı Volvo'suyla gezdiren sarışın adamla evime yakın bir yerde karşılaşıyorum.

Onu, iki metre uzağımdaki lambanın ışığı sayesinde görüyorum ve dünkü aynı yüz, aynı gözlükler, aynı yağmurluğu giymiş olduğu halde, birbirimizden otuz metre uzaklaştıktan sonra kim olduğu aklıma geliyor. Peşinden koşuyorum. O uzun adımlarla hızlı yürüyor. Duvar diplerinden koşuyor, ayak sesi çıkartmamaya çabalıyorum. Bir kavşakta duruyor, omzunun üstünden önceden az çok anlayabildiğim hareketlerle bana dönüp bakıyor. İsle kaplı bir kepenge yapışıyorum, kımıldamıyorum. O bir saniyeliğine duraksıyor ve sağa sapıyor. Yeniden koşuyor, ileri atılıyorum, kö-

şede tedbir olarak yavaşlıyorum. Dönemeci dönünce, yolun karşı tarafındaki kavşağa doğru yönelen tipi görüyorum. Yeniden duvara yapışıyorum ama o her seferinde, yol boyunca kesik kesik akan, çevreyi gürültü ve kötü kokuya boğan trafikte yüzünü biraz olsun gizlemek için sağına bakarak yürüyor. Kavşaktan karşıya geçmesini bekliyorum, sonra ben de geçerek arkasından yürüyorum, mesafeyi azaltmaya çalışıyorum. On beş, yirmi adım arayla onu takip ediyorum, ona çok yakınım, aniden dönüp de beni görür korkusuyla biraz daha mesafe bırakıyorum, yirmi beş, otuz adım.

O, her seferinde sanki düz gidecekmiş numarasıyla kavşağa geliyor, sonra birdenbire sağa ya da sola dönüyor, köşeyi arkasında bırakarak karşıya geçiyor ve önceden yürüdüğü yolu geriye dönüyor. Bana müthiş bir fikirmiş gibi gelmiyor ama o işe yaradığından çok emin olmalı. Duvarlar arasındaki koridor boyunca, kaldırıma park etmiş arabalar arasında duvara yapışık yürüyor, mesafe her azaldığında bakıyor. Dönerek omzunun üstünden baktığında bunu sakıngan ve önceden tahmin edilebilir hareketlerle yapıyor, böylece benim de bir kapı girintisine ya da bir arabanın arkasına saklanacak vaktim oluyor.

Zikzak çizerek nereye gittiğimizi anlamadan on beş dakikadır peş peşe yürüyoruz. Beni Malaidina'ya götüreceğinden pek emin değilim, sadece kafamdaki fikir bu.

Onun herhangi bir arkadaş olup olmadığından emin değilim, belki geçen gün onu tesadüfen arabasıyla gezdirmiştir. Onları mavi Volvo'da gördüğümde konuşmuyorlardı, bakışmıyorlardı, hiçbir şekilde birbirlerinin üzerine eğilmemişlerdi, yine de aralarında bir ilişki varmış gibi görünüyordu. Belki de yan yana oturdukları halde trafiğe bakıp konuşmamaları, bakışmamaları onlara özgü bir iletişim biçimiydi. Bilemiyorum. Hızlıca yürüyoruz.

En ufak bir tehlike işaretiyle yuvasına geri çekilmeye hazır bir dağ sıçanı gibi, evinin kapısının önünde kısa adımlarla yürüyen birkaç köpek sahibi dışında, gecenin bu saa-

tinde kimse ayakta değil. Ne aydınlık pencereler ne dışarı sızan sesler, sadece ara sıra ortalığı yıkan araba sesleri. Geceleyin ışıkları sönük şehir, nemli ve hastalıklı bir uykuya dalmış, sürgülenmiş, kilitlenmiş, kepenklerini indirmiş, sanki gün boyunca herkese çok fazla şey sunmuş gibi.

Sarışın tipin ardından, yolun iki yanına park etmiş otomobiller yüzünden daha da daralmış bir sokağa sapıyorum. İkimiz de yolun ortasından yürüyoruz.

Bir ara trafik gürültüleri uzaklaşıyor, gerçekten etrafta ikimizden başka kimse yok ve birdenbire fark ediyorum ki, adımlarım duvarların arasında tıpkı sarışın tipinkiler gibi düzensizce yankılanıyor. O bir an duruyor, hızla arkasına dönüyor ama tam değil. Yol ortasında hareketsiz duran görüntümü sanırım fark ediyor, aniden koşmaya koyuluyor.

Ben de koşmaya koyuluyorum aklımın bir köşesinde bu koşunun gereksiz olduğu düşüncesi var, çünkü artık beni gidecek olduğu yere götürmeyeceği kesin. Ama ben bunu gerçekten düşünmüyorum, muhtemel seçenekleri değerlendirmiyorum. Durumun kendisi mi beni sürüklüyor, yoksa durumun rotasını ben mi zorla belirliyorum, anlamıyorum bile. Sadece koşuyorum.

Olabildiğince hızlı koşuyorum sarışının ardından, eğer ona yetişebilirsem ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim olmadan. Art arda deliler gibi koşuyoruz, aynı yağmurlukları giymişiz ve bacaklarımızın hareketini serbest bırakmak için aynı düğmeyi açmışız. Bir tavşan taktiğinden esinlendiğine inandığım ani hamlelerle, yavaşlamalarla, dönüşlerle ilerliyor. Yolun ortasından dümdüz koşuyorum, dizlerimi çekiyor, hızlanmak için kollarımı kullanıyorum.

Sağa dönüyor, park etmiş arabalarla dolu daha dar bir sokağa. Ayaklarını yere vuruyor, nemli asfaltın üzerinde kayıyor, dengesini buluyor, yine hızlanıyor. Ama onun koşma tekniği benimkinden daha kötü ve yorulmaya başlıyor. Ağrımaya başlayan dalağımla ve hızlı çarpan kalbimle mesafeyi azaltıyorum, bacaklarımı zorluyorum.

Yol kırk beş derece açıyla sola doğru kıvrılıyor. Adam dönemeci daha hızlı alıyor, omzunu bir kapıya çarpıyor, bir metre kadar sürtünüyor, doğruluyor, park etmiş arabalara yapışarak dört beş adım atıyor, duruyor, sırtını beyaz bir Peugeot'ya yaslıyor, bana doğru dönüyor.

Belki ondan yirmi adım uzağım ve o durduktan sonra on adım daha yaklaşıyorum, koştuğumun farkına varmıyor, öne doğru hızlıca kayıyorum ve lambaların ışığında onun terli yüzünü, aslında fazla sarı olmayan saçlarını, gözlüklerinin camını ve çerçevesini görüyorum.

Farklı bir şekilde nefes aldığını, altındaki gri kazağı ve açık renkli yağmurluğuyla sırtını beyaz arabaya yasladığını görüyorum. Onu olduğundan daha yakından görüyorum, olabileceğinden daha uzun.

Birkaç el kol hareketi yapmanın ve soru sorma zorunluğunun verdiği ihtiyaç dışında, daha fazla nefes alıyor. Kafamda belirli bir fikir olmaksızın ondan on adım uzakta, yolun ortasında duruyorum. Bütün dikkatimi onun nefes alışına vermiş dururken, ceketinin düğmelerini arıyor, göğsüne dokunuyor ya bir elini yağmurluğunun altına sokuyor, bir "zık" sesi duyuyorum ve otomatik bir şekilde bir arabanın arkasına saklanıyorum ve ılık havayı yaran, arka arkaya iki "pat" sesi duyuyorum, burada aslında bir oluş sırası yok, ben basitleştiriyorum. Mesela "pat" seslerini saklandıktan sonra mı, saklanırken mi ya da saklanmadan önce mi duydum bilmiyorum. Her durumda, arabanın arkasında, kafamda bir kolunu bana doğru uzatan sarışının hayaliyle yerde uzanmış, yan yatıyorum. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ve üç dört kez, art arda o hareketi görüyorum her seferinde hafifçe farklı bir açıdan, ama oluşumunu tanımlayamıyorum.

Ellerimi yere dayayarak dizlerimin üstünde kalkıyorum ama bu arada önceden ya da sonradan gelen başka bir tür gürültüyle daha kuvvetli "pat" sesleri geliyor kulağıma. Şimdi oturuyorum ve boynum acıyor ve bir pozisyondan başka bir pozisyona geçiş imkânını tamamıyla kaybetmişim gibi bir his taşıyorum.

Ayağa kalkmaya niyetim olmadığı halde kalkıyorum, arabaların üzerinden duvara dönük bakışlarımı yolun ortasına doğru kaydırıyorum. Sarışını taksilerin geçtiği bir yola koşarak dönerken görüyorum: Saçlarım ufak buz parçacıklarına benzer cam kırıklarıyla dolu: Yağmurluğumun yakası da aynı durumda. Boynum acıyor, dokunduğumda sıcak bir akıntı hissediyorum. Duvardan geriye iki adım atıyorum.

Bacaklarım titriyor, kollarım, ellerim ve parmaklarımın ucu da. Ellerimi yağmurluğun cebine sokmaya çalışıyorum ama kumaşın deliğinden aşağı kayıyorlar. Başımı döndürdüğümde boynum acıyor: Özellikle sağ tarafı. Yağmurluk bana büyük, uzun ve açık renk, geniş bir kaftan gibi de gülünç sanki. Düğmeleri iliklemeye çalışıyorum ama parmaklarım tutmuyor. Kulaklarım çınlıyor ya da daha çok uğulduyor.

Sokakta bazı evlerin panjurları açılıyor ya da kapanıyor. Bir dakika önce arkasında olduğum arabaya bakıyorum. Arabanın ön ve arka camında, aynı hizada örümcek ağı gibi büyüyen çatlakların ortasında iki delik var. Yeniden boynuma dokunuyorum ve sağ kürekkemiğimden sağ kulağıma kadar bir sancı hissediyorum.

Kollarım yanımda, çöl gibi ıssızlaşmış yolun ortasında duruyorum. Kalbimin çarpıntısını yavaşlatmaya ve nefes almaya çalışıyorum. Sarışının koşarak döndüğü köşeye arkadan bakıyorum, sırtını dayadığı beyaz Peugeut'ya. Uzaktan tiz sirenler duyuluyor, geri dönüyorum, eve doğru gidiyorum. Çok hızlı yürümeyi başaramıyorum, çünkü bacaklarım hâlâ titriyor, boynumu hareket ettirir ettirmez acıyor ve dengem bozuk. Sarışını kovalarken gelmiş olduğum yoldan geri dönüyorum ve aynı mesafeyi daha uzun zamanda dönmek bana tuhaf geliyor. Caddeye varıyorum, demir parmaklıklarla korunan bir vitrinin önündeki bir kavşakta duruyorum.

Lambaların ışığında yansımama bakıyorum. Boynuma ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama pek görünmüyor: Sadece bedenimin dış hatları gri üzerinde siyah. Tuhaf bir şey yokmuş gibi görünüyor ama dik de duramıyorum, hafifçe sağa doğru eğiliyorum. Yol ağzına doğru yağmurluğun yakası-

nı düzeltiyorum. Ara sıra iki ya da üç arabanın hızla geçtiği sarı ışıklarla aydınlatılmış geniş bir yol boyunca yürüyorum. Oldukça yakından bir siren sesi geliyor, belki nedensiz çalan bir hırsız alarmı. Daha hızlı yürümeye, bacaklarımın üstünde dengede durmaya çalışıyorum.

Eve geliyorum, merdivenleri çıkıyorum, kapıyı açıp sonra da kilitliyorum. Çok sıcak, yağmurluğu çıkarmayı deniyorum, omzumu hareket ettirir ettirmez bütün sağ tarafıma bir sancı saplanıyor adeta, saçlarımın ucundan topuğuma kadar.

Mutfağa gidiyorum, bir tabureye oturuyorum. Beş dakika bekliyorum, dolap raflarına bakıyorum, yağmurluğunu yeniden çıkarmayı deniyorum, bu sefer çok yavaş hareketlerle. Bu iş belki on dakikamı alıyor. En sonunda çıkarıyorum, yere bırakıyorum, baktığımda yakasının kandan koyu kırmızı olduğunu görüyorum.

Ufak adımlarla banyoya doğru gidiyorum, ışığı açıyorum, aynaya bakmadan ellerimi lavaboya dayıyorum. Bakmak istiyor muyum, yoksa istemiyor muyum tam olarak bilmiyorum. Sağ şakağım, kaşım ve gözüm de acıyor. Lavabonun beyazlığına bakıyorum, "Sakin ol, sakin ol." diyorum. Kovaladığım sarışın herifin yüzü gözümün önüne gelmeye devam ediyor, onun nefes alışı.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim kapalı, yavaş yavaş açıyorum, kirpiklerimin arasından bakıyorum en sonunda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Çenem ve elmacık kemiğimin üstünde kan var ama elimle bulaştırmış olmalıyım. Yaklaşıyorum ve kırmızının daha canlı olduğu bir nokta saptıyorum. Pek seçemiyorum ama çok kötü görünmüyor. Daha yavaş nefes alıyorum. Ellerimi lavaboya dayıyorum, birkaç dakika gözlerime bakıyorum. Kollarım hâlâ titriyor ama öncekinden daha az. Her biri için beş dakika isteyen kısa hareketlerle yavaş yavaş giysilerimi ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Özellikle kazağımı çıkarırken zorlanıyorum, dura dura onu da çıkarıyorum, diğerlerinin yanına yere bırakıyorum.

Küveti dolduruyorum, kaynar suya giriyorum. Hareketsiz uzanıyorum, şimdi çok daha yavaş nefes alıyorum. Kendimi

suya bırakıyorum. Kulaklarım öyle çınlıyor ki, bedenimde uyuşukluk yaratıyor. Küvetin daha geniş, suyun daha yoğun olmasını istiyorum. Aklıma mutfaktaki Malaidina, bar masasına oturmuş konuşan Malaidina, yağmur altında yürüyen Malaidina, şemsiyenin altında saklanan Malaidina geliyor. Onun gülüşü, kafasını eğişi, düzgün ve küçük dişlerinin ortaya çıkışı aklıma geliyor. Doğrusu sıcacık bir gölün içinde olmayı arzuluyorum.

Sudan güç bela çıkıyorum, kurulanıyorum, beyaz, süngerimsi bir bornoz giyiyorum. Yeniden aynaya baktığımda beyaz yakamın hemen kanlandığını görüyorum. Küvetteki su da kanlanmış ama boynum eskisi kadar kötü değil. Uykum var.

Telefonun bulunduğu odaya gidiyorum. Geriye dönüyorum, yerdeki giysi yığını arasında ceketimin iç cebinden ajandayı bulmak için eğiliyorum. Bütün bunlar çok zaman alıyor: Ajandayı aramaya gitmek ve telefonun başına dönmek nerdeyse yirmi dakikamı alıyor sanıyorum.

Mario Oltena'yı arıyorum, gri halının üzerine oturmuş, boynumu hareket ettirmemeye çalışarak, elimde ahizeyle bekliyorum. Kimse açmıyor. Yerde duran çalar saate bakıyorum: Gece yarısı ikiye beş var. Herhangi bir sese duyarsız, uyuyan bir Mario hayal ediyorum. Kapatıyorum. Bob Lowell'in numarasına bakıyorum. Beş altı defa çaldırıyorum, tam vazgeçecekken cevap veriyor. "Evet?" diyor uykulu, bozuk bir sesle.

"Ben Fiodor, seni bu saatte aradığım için özür dilerim." diyorum. Çok normal bir ses tonuyla konuştuğumu düşünüyorum, belki de olağandan daha boğuk bir tonla.

"Önemli değil, ne oldu? Bir sorun mu var Fiodor?" diyor o.

"Çok kayda değer bir şey değil." Öksürüyorum. "Seni böyle aradığım için özür dilerim, eminim uyuyordun." diyorum.

"Boş ver onu sen, bana ne olduğunu söyle, sesin çok tuhaf. Kötü bir şey mi var?" diyor o. Sesi daha da telaşlı ve giderek uyanıyor.

"Başıma bir bela geldi." diyorum. "Ama çok ciddi bir şey değil." Onu beni dinlerken hayal ediyorum: Yatağa oturmuş, bir elinde ahizeyi tutmuş, öteki eli saçlarının arasında. Yastığın üzerinde dönüp duran ve aşağıdan ona bakan karısını düşlüyorum.

"Aman Tanrım nasıl bir bela? Beladan kasdıı ne?" diyor. Şimdi telaştan çılgına dönüyor.

"Belki de telefonda konuşmamak daha iyi." diyorum.

"Evde misin?" diyor.

"Evet." diyorum. Kafamı eğiyorum ve boynuma korkunç bir sancı saplanıyor: "Ahhh!" diye inliyorum.

"Fiodor kımıldama, orada kal, hiçbir şey yapma, en geç on dakika içinde oradayım." diyor Bob. Şimdi tamamıyla uyanmış gibi. "Sue'ya ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Sue'yla konuştuğunu duyuyorum: Ona doğru döndüğünü düşünüyorum ve Sue da bir şeyler söylüyor.

"Hayır, hayır." diyorum ama yine kafamı oynatınca sesim bozuluyor.

"Beş dakika içinde oradayız, sakın kımıldama ve hiçbir şey yapma, zili duyunca kapıyı aç." diyor Bob ve kapatıyor. Birkaç dakika boyunca, başını derde sokan aptal bir genç olarak Lowell ve karısının karşısında düştüğüm durumu düşünüyorum oturduğum yerde.

Kafamda kalan cam parçacıklarını sol elimi saçlarımın arasında gezdirerek temizliyorum. İki üç defa arka arkaya zil çalıyor. Yavaşça kalkıyorum, dış kapının düğmesine basıyorum. Girişte, bir elim belimde bekliyorum. Kapıyı açıyorum.

Asansör geliyor, Bob ve Sue içeri giriyor, kapıyı kapıyorlar, bana telaşlı gözlerle bakıyorlar.

"Sizi bu saatte uyandırdığım için üzgünüm." diyorum.

"Aman Tanrım, ne yaptın?" diyor Sue.

Boynuma bakıyor, dokunmadan iki parmağını yaklaştırıyor.

"Daha aydınlık bir yere gidelim." diyor.

Mutfağa gidiyoruz: Sue önümde, bileğimi sıkıca kavramış, Bob arkasında. Sue beni ışığın altına götürüyor, boynu-

mu daha yakından görebilmek için parmaklarının ucunda yükseliyor. Onun nefesini, telaşlı dişiliğini hissediyorum, "Şu hale bak!" diyor yine.

"Hemen ambulans çağırıyorum, telefon nerede?" diyor Bob. Ağır gövdesiyle kapıya doğru atılıyor.

"Dur, bekle!" diyorum.

"Fiodor kımıldama." diyor Sue.

Bob, bana doğru dönüyor ve "Fiodor ne bok yedin?" diyor.

"Ona ateş etmişler." diyor Sue. Artık keşfedilecek yeni bir şey olmamasına rağmen yine de nabzımı tutuyor.

"Onu vurmuşlar mı?" diyor Bob. Gözlerini aça aça yanıma geliyor. Ellerini kaldırarak, "Bir dakika, neler olduğunu bir anlat önce Fiodor." diyor.

Ona bir adamı takip ettiğimi ve onun da bir anda beni vurduğunu söylüyorum çok boğuk ve belirsiz bir sesle. "Benim suçum, aptallık ettim." diyorum ona.

"Ne demek bu, birisini mi takip ediyordun?" diyor Bob. "Gecenin bir yarısında silahlı bir adamı mı kovalıyordun? "İkisi bana doğru bakıyor. Daha objektif dördüncü birinin fikrini almak istermiş gibi kapıya bakıyorlar.

"Silahı olduğunu bilmiyordum." diyorum.

"Zaten olmuş bitmiş bir şey üzerinde konuşmanın faydası yok. Şu anda en önemli şey bir doktor çağırmak, gittikçe kan kaybediyorsun." diyor Sue.

Çok hissetmesem bile bornozun yakası bayağı bir kanlı.

"Ben de bunu yapıyorum." diyor Bob. Bir iki geri adım atıyor

"Belki dikkatli olmak daha iyi ama." diyorum ben.

"Eğer şimdi hastaneye gidersem, durumu polise bildirmeleri gerek, sonra da kim bilir neler olur."

"Evet" diyor Bob, "Böylece yarın bütün gazetelerde adını okuruz." Bir elini boynuna atıyor karısına bakarak.

"Sizi de bu işe bulaştırdığım için üzgünüm." diyorum onlara.

"Telefon nerede?" diye soruyor Bob. Nerede olduğunu söylüyorum.

Sue beni tabureye oturtuyor, sakin olmamı söylüyor. Daha önce açılmış bir şişeden bardağa şarap koyup elime tutuşturuyor. "İç hepsini, iyi gelir." diyor, ben ufak yudumlarla ancak dörtte birini içebiliyorum. Sue, mendille boynuma hafif bir tampon yapıyor. Sağ kulağıma yakın nefes alıyor. Bu hoşuma gidiyor. Uykum yok ama çok uyanık da değilim. Kalbim olağandan daha yavaş çarpıyor, düşüncelerim artık yoğun değil, arada bir sadece boynumda bir sızı. Sue sadece birkaç santim uzağımda: Makyajsız, gecenin bir vakti aceleyle giyinmiş, dudakları solgun ve saçları toplu. Şarabı bitiriyorum. Daha isteyip istemediğimi soruyor, "Hayır." diyorum.

Bob mutfağa geliyor. "On dakikaya kadar Launi geliyor. Bir kaya gibi uyuyordu, uyandırmak zaman aldı." diyor. Ellerini cebine sokuyor oda boyunca yürüyor. "Tanrım, inanamıyorum. Yarın bu saatlerde Monrovia'da olacaktın, şimdi şu halimize bak." diyor. Sanırım olanları Leo'ya nasıl anlatacağını ve hangi kelimeleri kullanacağını düşünüyor. Hiçbir şey söylemeden ve aynı durumda on dakikadır mutfaktayız. Kapı çalıyor. Bob açmaya gidiyor. Durumu Launi'ye anlatmak için birkaç dakika onu holde tutuyor. Sonra mutfağa getiriyor.

Çizgili tüvit ceketiyle Launi çok başarılı genç bir doktor. Masaya deri bir çanta koyuyor. Lambanın ışığında hemen boynuma bakıyor. "Aha!" diyor. Çenemden tutup başımı biraz çevirmeye çalışıyor. Ani bir sancı ile sıçrıyorum. "Yavaş, sakin ol." diyor. Olgun ve ihtiyatlı bir kuzen edasıyla gözlerime bakıyor. "Sevgili Fiodor, şanslısın." diyor. Koşar adım çıkmadan önce sürmüş olduğu kolonyanın kokusu beni rahatsız ediyor.

Sue ona İtalyanca soruyor, "Ee durumu nasıl?" Bob'un yanında ayakta, lambaya yakın olan bana ve Launi'ye bakmak için öne doğru sarkmış.

"Bayan Lowell o çok şanslı bir adam." diyor Launi. "Fazlasıyla şanslı." Omzuma hafifçe vuruyor. Çantayı açıyor, gazlı bez ve oksijenli su çıkarıyor ve boynumu itinayla dezenfekte ediyor. İğne, iplik ve pens çıkarıyor, kafamı düz tutabilir mi diye Bob'a soruyor.

Sue odadan çıkarken, "Bitirince haber verin." diyor. Çok canımı yakmıyor, yağmurluğumu çıkarmaya çalışırken hissettiğim ilk acıdan daha az. Bob kafamı tutuyor ve Launi'ye bakıyor. Launi başlar başlamaz, "Neredeyse bitirdik." diyor. Neyse zaten beni pek ilgilendirmiyor. Kapının arkasında bekleyen Sue'yu düşünüyorum.

En sonunda Launi, "Tamam, halloldu." diyor. Yeniden yarayı dezenfekte ediyor, garantiye almak için gazlı bezi dört yara bantıyla yapıştırıyor. İki adım uzaktan bakıyor. Ellerini musluğun altında sudan geçiriyor. Bir bezle kuruluyor. Yumuşak ve biraz ıslak elini uzatarak basit bir gülümsemeyle "Hoşça kalın." diyor bana. Bob mutfaktan kapıya kadar onu geçiriyor, elini omzuna koyuyor.

Sue içeri girince beni bantlı ama iyi bir halde görüyor, sargıma yakından bakmaya geliyor ve "Nasılsın?" diyor.

"Çok iyi." diyorum.

"Fiodor, beni ne kadar korkuttuğunu bilemezsin, bize kapıyı açtığın zamanki yüzünü bir görmeliydin." diyor.

Gülüyorum, "Nasıldım, korkunç mu?" diyorum.

O da gülüyor. "Aptal!" diyor. Onun mavi gözlerine, gözlerinin ufak kırışıklarına, dudaklarının kenarlarına bakıyorum.

Bob geliyor. "Allahtan Launi var, inanılmaz bir adam hiçbir şeyden etkilenmiyor, hem sempatik bir adam, hem de artık bayağı arkadaş olduk." diyor.

Raftaki şişeyi göstererek samimi bir sesle, "Şarap ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece uyumak istiyorum." diyor. Esniyor, bir elini ağzına götürüyor ve "Tabii sen bize geliyorsun." diyor.

"Gerek yok." diyorum, "Ben burada kalırım, hiç sorun değil."

"Dinle beni, seni yeniden bulup vursunlar mı istiyorsun?" diyor. "Bak, bunlar örgütlenmiş adamlardır. Başbakanı bile hallettiler ve çok iyi korunan bir sürü insanı da. Vaziyet dalga geçilecek gibi değil."

Şimdi kendimi Santa Barbara'da Maggie'nin okuduğu ya da televizyonda seyrettiği hikâyelerin içindeymiş gibi hissediyorum, bütün bu durum oldukça gülünç, fakat söylemiş olduğum gibi rahatsız edici değil. "Bu tip, sırf geceleyin onun peşinden koşacak kadar aptal olduğum için beni vurdu. Bir de benimle bir alıp veremedikleri olduğunu düşün." diyorum.

"Dinle Fiodor, bence fazlasıyla gereksiz risk aldın." diyor Bob. Yüzü yorgun, elini yorgunlukla oynatıyor.

"Lütfen, mantıklı olmaya çalış." diyor Sue.

"Tamam, peki giyiniyorum." Boynum öncekinden daha az acıyor.

Evden çıkıyoruz. Kapıyı sıkıca çekiyorum. Asansörde Bob saatine bakıp, "Üçü çeyrek geçiyor." diyor. Döndüğüm zamankinden daha yoğun bir havanın kapladığı sokağa çıkıyoruz. Bob etrafına bakınıyor. Volvo'nun kapısını açıyor Sue ve beni içeri itekliyor.

Beş dakikada onlarda oluyoruz. Sue gidip bana kum rengi bir havlu getiriyor, banyoyu ve odamı gösteriyor. Ben dişlerimi fırçalarken yatağımı hazırlıyor.

Banyodan çıkıyorum, yatağa giden mavi pijamalı Bob'u görüyorum, "İyi geceler, Fiodor." diyor bana.

Odama gidiyorum. Yorganın altına giriyorum. Sue yavaş adımlarla yanıma geliyor, eğiliyor ve dudaklarıma ufak bir öpücük konduruyor. Kafamda belirsiz hayallerle görüntülerin karıştığı hızlı ve karmaşık birkaç düşünce var. Sue odadan çıkıyor. Yastığa, yastığın kalınlığına gömülüyorum.

14

Boynumda belli belirsiz bir ağrıyla oldukça geç uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve birkaç saniyeliğine nerede olduğumu anlayamıyorum. Karşımda birkaç "*National Geographic*" yıllığı ve "*Mickey Mouse*" sayısının sıralandığı bir kitaplık var, şifoniyerin üzerinde bir dünya haritası, bir köşede bir çocuk bisikleti, bir çift tekerlekli paten. Yerden saati alıyorum: On bir buçuk.

Kalkıyorum, yüzümü yıkamaya gidiyorum. Bob'un yanaklarımı hafifçe tahriş eden elektrikli makinesiyle tıraş oluyorum. Giyiniyorum. Mutfağa gidiyorum, buzdolabına bakıyorum. Açılan sokak kapısını ve Sue'nun "Fiodor?" diyen sesini duyuyorum.

Elinde iki süpermarket torbasıyla mutfağa geliyor ve "Selam, günaydın." diyor. Neşeli ve güzel tınılı bir sesi var. Torbaları rafa bırakıyor ve elleri belinde bana bakıyor. İyi biçilmiş, ince beyaz çizgili gri bir tayyör ve mavi ipek bir gömlek var üstünde. Teninin rengi öyle açık ki, ışık vurduğunda şakaklarındaki mavi kılcal damarlar görünüyor. Tıpkı teni gibi saçları da çok açık renk.

"Çok iyi uyudum." diyorum.

Boynuma doğru uzanıyor ve gazlı bezi tutan bantların üstünde hafifçe elini gezdiriyor. "Çok canın yanıyor mu?" diyor.

"Biraz." diyorum. Aslında şu an için bu pek doğru değil ama bana bunu soruş tarzı çok hoşuma gidiyor.

"Zavallı Fiodor, dikiş atılırken sızlanmayarak bir kahraman gibi davrandın."

Hiçbir şey demeden bakıyorum ona. Odanın ışığı, mobilyaların ve parkelerin rengi hoşuma gidiyor. Raflarında yemek kitapları, duvarlarında ilan ve takvimler olan bir evde olmak hoşuma gidiyor. Masaya oturuyorum.

Sue, "Sana gerçek bir İtalyan kahvesi yapayım." diyor. Kahve makinesinin filtresini dolduruyor, çalıştırıyor. Her hareketi kararlı, dosdoğru ve yerinde.

"Hoş bir ev, güzel bir ışık var içeride." diyorum.

Başını çeviriyor, "Gerçekten hoşuna gitti mi? Bana biraz kişiliksiz geliyor. Bob'a ne zaman bundan bahsetsem kavga ediyoruz."

"Hayır, benim çok hoşuma gitti." diyorum. Beni sadece bu mutfak ilgilendiriyor, her neyse, evin geri kalanı hiç umurumda değil.

Sue buzdolabını açıyor, narin elleriyle tereyağı, portakal reçeli, pembe bir greyfurt, iki kavanoz çilekli yoğurt çıkarıyor, hepsini tabaklar, fincanlar ve dolaptan çıkardığı çatal bıçakla birlikte masada önüme diziyor.

Pembe greyfurtu ikiye bölüyorum, içini çıkarmak için bıçağı döndürerek kabuğunu soyuyorum. Kaşığı daldırıyorum, arada bir sancılanan boynumu oynatmamaya çalışarak ağzıma götürüyorum. Sue ayakta, lavaboya dayanarak birkaç dakika bana bakıyor, karşıma oturmaya geliyor. Ellerimin hareketini dikkatli bakışlarla izliyor, "Ne yapacaksın şimdi?" diyor.

Greyfurtun tadına bakıyorum, donmuş suyu ve şekerini akıtmamak için dikkatle dişliyorum. "Bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" diyorum.

"Liberya'ya boynun bu durumdayken gidemezsin sanırım." diyor. Boynuma bakıyor, başını sallıyor. "Leo'yla konuştun mu?" diyor.

"Hayır, onunla konuşmayı hiç istemiyorum. Neler söyleyeceğini tahmin edebiliyorum." Bob'un ona kederli sesiyle, kendisinin de iyi bilmediği olayları nasıl gösterdiğini hayal ediyorum.

Kalkıyor, kahveyi makineden alıyor, mantar altlığın üzerine koyuyor. Gözlerime bakıyor, "Fiodor, lütfen dikkatli ol. Tehlikeli bir ülke burası." Yeniden oturuyor, iki fincanı kahveye doğru itiyor. "Bazen Lynn'i böyle bir yerde büyütmemem gerektiğini düşünüyorum. Korkunç bir sorumluluk. Sadece Bob'un er ya da geç New York'a dönmek için başvurmaya karar vermesini umuyorum."

"New York buradan daha az tehlikeli olmasa gerek." diyorum. Kabuğunun beyazına kadar temizlenmiş greyfurtu öne doğru itiyorum.

"Biliyorum." diyor Sue. "Ama hiç değilse orada durum birilerinin kontrolünde gibi geliyor. Halbuki burada ne olduğu bile anlaşılmıyor, her şey olduğu gibi, kendi halinde gelişiyor. Demek istiyorum ki, bu sabah Lynn'i yuvaya götürmek için bir saat harcadım, çünkü tramvayların grevi var ve herkes arabayla çıkmış. Trafik felç ve trafik polisleri bir şey yapmayı akıllarından bile geçirmeden durup bakıyorlar, bugün öğleden sonra onu geri almak için bir saat daha harcayacağım, birkaç gün sonra başka bir grev ve tekrar aynı şeyler." Nazik ve tedirgin bir sesi var, sinirli el hareketleriyle fincanlara kahve koyuyor.

"O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Sanırım burası hep böyle bir yerdi. Belki grev yapmak için geçerli bir sebepleri vardır." Bunu sadece onu böyle tedirgin görmek hoşuma gitmediği için söylüyorum, başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir politika ya da ekonomi uzmanı değilim. Çok iç rahatlatıcı olmayacağına inansam da, Leo hemen daha belirgin birkaç fikir ortaya atmayı bilirdi.

Sue, bana bir fincan kahve ve küçük bir şekerlik uzatıyor. "Fiodor, sen durumun farkında değilsin, çünkü sadece iki aydır buradasın. Bob her an çok kötü bir şeyin olabileceğini söylüyor ve onun genellikle durumu abartan biri olmadığını bilirsin, kaldı ki, olan bitenle ilgileniyor ve bilgili kişilerle konuşuyor."

"Evet, ama fazla tedirgin olmaya gerek yok" diyorum. Bir yudum kahve içiyorum, dilimin ucu yanıyor.

"Nasıl tedirgin olmamalıyım sence?" diyor. Şeker dolu kaşığı parmaklarının arasında tutarken sabit bakışları bana dönüyor. "Bob'un arabaya zırh taktırmak zorunda kaldığını biliyor musun?"

"Söyledi bana." diyorum. Fincanı yeniden dudaklarıma yaklaştırıyorum, ama kahve hâlâ kaynar.

"Evet," diyor o. "Ayrıca hiçbir zaman yaya çıkamaz, pazar sabahı benimle ve Lynn'le iki adımlığına bile. Sadece bir garajdan ötekine gidebilir, ama orada da dikkatli olmalı. Demek istiyorum ki, dün gece sana geldiğimizde Bob iki seneden beri ilk kez arabadan garajda değil, yolda indi ve sigorta şirketi bunu öğrense kontratı hemen iptal eder. Artık herkese herhangi bir sebepten ateş ediyorlar. Zaten sen de gördün." Bir an gülümsüyor, parmağıyla sargılı boynumu gösteriyor, gülüşü donuyor, bakışları tekrar endişeyle kaplanıyor.

Gülüyorum, "Bu doğru," diyorum. Gülerken boynumu kıpırdatıyorum, "Ay!" diyorum.

"Durumu kontrol etmeyi başarabilen hiç kimse yok. Demek istiyorum ki, cumhurbaşkanı her dakika televizyonda, ağlıyor. Ağlıyor diyorum!" Bana bakıyor, kahvesinin şekerini karıştırıyor.

"Eh." diyorum. Pembe greyfurtun ikinci yarısına bakıyorum.

Sue, "Ya sen, hiç televizyon izlemiyor musun?" diyor.

"Hayır." diyorum ben. "Pek ilgimi çekmiyor."

"İzlemelisin." diyor. "Her zaman bir şeyler oluyor. Geçen yıl bir deprem oldu ve kimsenin ne yapılacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu, yıkıntılar arasında insanlar vardı, kimse onları dışarı çıkaramıyordu, sonunda hepsi öldü. MultiCo bilmem kaç milyon gönderdi yardım olarak, Bob hâlâ onların bu parayla ne yaptıklarını anlamayı beceremediğini söylüyor." Başını sallıyor.

İlk yudumun yanığı hâlâ sızlayan dilimin ucuyla kahve içiyorum. Hâlâ kendimi bu ülkenin kötü durumundan sorumlu mu hissetmeliyim, yoksa bir geri adım atıp dışardan mı gözlemlemeliyim pek emin değilim. "Nasıl oldu da İtalya'ya geldiniz?" diyorum.

"Bob için." diyor bir an bile düşünmeden. "Ama o zamanlar bana da harika bir fikir gibi geliyordu. Bob'un kendisine İtalya'ya gitmeyi teklif ettiklerini söylediği zamanı hatırlıyorum, inanamıyorum. İnanılmaz geliyor." Gülümsüyor, yan tarafa bakıyor. "Demek istiyorum ki, 65 yılında balayında Venedik'teydik ve bana cennet gibi gelmişti. Sen çok gençsin, o zamanlar bu ülkenin nasıl olduğu konusunda fikrin bile yoktur. Belki sadece on yedi yaşındaydım ve New Jersey'den geliyordum, ama farkındaydım, burada her şey Disneyland'dan daha eğlenceli gibiydi. Doğru, dahası insanlar, gerçek eski evler ve bütün çeşmeler, bütün meydanlar ve restoranlarla!"

"Bilmiyorum." diyorum. "İyi bilmiyorum, çünkü ilk defa İtalya'ya bir haftadan fazla bir zaman için geliyorum. Leo ve ben küçükken, babam ara sıra bizi Roma'ya çağırırdı, ama bizden hemen sıkılırdı ve iki üç gün sonra İngiltere veya Fransa'ya geri gönderirdi. İki teraslı, kum rengi perdeli, yüksek tavanlı, çok büyük bir evi olduğunu hatırlıyorum. Üç dört defa Milano'da da bulunduk, ama hiçbir şey hatırlamıyorum, bu sefer uçaktan indiğimde bana tanıdık gelen havanın kokusu ve ağırlığı dışında tabii.

Sue başını hafifçe eğmiş bana bakıyor, sözlerimi dikkatle izliyor. "Pek de harika bir çocukluğun olmamış, değil mi?"

"Hayır, olmadı doğrusu." diyorum. Ağzıma bir kaşık toz şeker atıyorum. "Bob çok mu çalışıyor?" diye soruyorum.

"Deli gibi." diyor. Yan tarafa bakıyor. "Ama sen bunu beriden iyi biliyorsun." diyor.

"Onu hemen hemen hiç görmüyorum." diyorum ben. "Arada sırada konuşmaya geliyor." Ama Bob hakkında sormak istediğim bu değildi aslında. "Burada eğleniyor musun? Genellikle yani." diyorum. Bu soruyu sorarken sesim hafifçe güvensiz.

O kızarıyor. Teni öyle açık ki, neredeyse her heyecanlanışında kolaylıkla kızarıyor,. "Hayır, çok değil." diyor. Başını geriye atarak gülüyor, beyaz omuzlarını ve boynunu ortaya çıkarıyor. Bana bakıyor. "Dinle Fiodor, bana zavallı Bob hakkında kötü şeyler söyletiyorsun." diyor.

"Ama onun hakkında konuşmuyorduk bile!" diyorum ben. İkimiz de gülüyoruz, kahkahalarımız birbirine karışıyor. Greyfurt kabukları, tabaklar ve fincanlarla dolu kahvaltı masasının üzerinden birbirimize bakıyoruz.

O kalkıyor, seri hareketlerle sofrayı topluyor, kap kacağı ve çatal bıçakları makineye yerleştiriyor. Pencereye gidiyorum, dışarı bir göz atıyorum. "Bob bugün yemeğe eve dönmez mi?" diye soruyorum. Bunu neden yaptığımı iyi bilmiyorum.

Sue ellerini mavi bir beze kuruluyor, bana doğru dönüyor, "Hayır." diyor. Yeniden kızarıyor, bakışını kaydırıyor.

Mekânın divanlar, koltuklar, sehpalar ve ceviz raflarla gayet sistemli bir şekilde kullanıldığı oturma odasına geçiyoruz. Uzun bir pencere, üzerine morsalkım tırmandırılmış yeşil kafesli geniş bir balkona açılıyor. "Burası da fena değil." diyorum Sue'ya.

"Eh işte." diyor o. Etrafına bakıyor, bakışları birkaç özel eşyanın üzerinde duraksıyor. Şimdi memnun olmasa da burada görünen hemen her şeyin seçimiyle ve yerleştirilmesiyle onun ilgilendiği açık.

Bir divana oturup geriye kaykılıyorum, boynumu oynatmamaya dikkat ediyorum. Sue divanla köşe yapan bir koltuğa oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor. Bir sigara almak için kalkıyor, malakitten yapılma çirkin bir masa çakmağıyla sigarasını yakıyor, oturmak için geri dönüyor. Sigarayı tutan eli, yüzünün bir kısmını örtüyor. "Biraz da sen anlat." diyor.

Telefon çalıyor.

Kalkıyor, cevap vermek için uzun, camlı kapının yanına gidiyor. "Evet?" diyor. Bir an bana bakmak için dönüyor, "Selam Leo, ne var ne yok? İdare eder. Evet, evet burada." diyor. Bana yaklaşmam için işaret ediyor. "Tamam, yakında görüşmek üzere." diyor. Ahizeyi bana veriyor.

Ahizeyi kulağıma götürüyorum ve "Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" diyen Leo'yu duyuyorum. Sesi bir elektrogitarınki gibi gergin.

"Hiçbir şey." diyorum. "Her şey çok iyi gidiyor."

"Dinle Fiodor, ben ve Bob iki aptal gibi davranmış olabiliriz ama tabii hiç kimse senin kendini böylesi durumlara sokacağını tahmin edemezdi." Fonda her zamanki endişeli sesler var ama bu sefer dikkatini gerçekten bana vermişe benziyor. "Ve hâlâ bana her şeyin iyi gittiğini söylemeye cesaret ediyorsun? O umursamaz, berbat sesle, seninle ilgisi olmayan şeylerden konuşur gibi!" Öfkeden çıldırmışa benzeyen bir sesi var şimdi, neredeyse gülünç olacak. Babamız çok daha az enerji harcayarak ve onun yarısı kadar kelime kullanarak aynı etkiyi elde edebilirdi.

Odanın öbür ucunda resimli bir kitabın sayfalarını hiç bakmadan çeviren Sue'yu izliyorum.

Leo, "Dinle, şimdi seninle uğraşacak zamanım yok. Birkaç gün daha Bob'da kal ve boynun iyileşir iyileşmez Monrovia'ya hareket et. Rezervasyonlarını erteledik." diyor.

"Ama artık Liberya'ya gideceğimi sanmıyorum." diyorum ben. "Düşündüm de, şimdilik İtalya'da kalmayı tercih ediyorum." Şimdi sesim sorunun özünden çok uzak ve ilgisiz çıkıyor olmalı, ama önceden hesaplanmış bir etki bu. Biri beni fazla sıkıştırmaya çalıştığında hep ortaya çıkan bir tür şartlı refleks. Elimde değil.

Leo bir an sessiz duruyor. Hatta uğultu, hışırtı ve cızırtılara karışan sesler duyuluyor. Sonunda, "Şaka falan mı yapıyorsun yoksa?" diyor. "Hayır." diyorum ben. "Burada daha pek bir şey görmedim ve ilgimi çeken bazı şeyler var, üstelik yaptıklarımla senin bu kadar meşgul olman biraz garip geliyor." Yeniden sinirli parmak hareketleriyle gri kül tablasında sigarasını söndürmekte olan Sue'ya dönüp bakıyorum. Leo'ya, "Telefon ettiğinde konuşuyordum." diyorum. Sue bakışlarını bana doğru kaldırıyor.

Leo, "Fiodor, sorumsuz bir çocuk gibi davranıyorsun. Yirmi bir yaşındasın, üniversiteden mezun değilsin, koleji bitirmedin, bir ilgi alanın yok, hiçbir niyetin yok ve eline geçen fırsatları değerlendirmeyi bilmiyorsun. İşlerin nasıl yürüdüğü konusunda en ufak bir fikrin yok, kendini beğenmişlik ve nereden çıktığı bilinmeyen gülünç fikirlerle dolusun. Ama herkesin sonsuza dek sabredeceğini zannetme."

"Hiçbir şey zannettiğim yok." diyorum. Telefonun durduğu sehpanın üstünde bir hafta öncesinde durmuş elektrikli bir takvim var. Uzanıp değişir mi diye birkaç kez vuruyorum. Değişmiyor.

Leo, "Bak, kimse seni şimdiye kadar bir şey yapmaya zorlamadı. Kolejden kaçtığından beri kafana eseni yaptın, zaman yitirdiğini görmek hoşumuza gitmese de hiç karışmadık. Ama New York'a gelip benden ciddi bir iş isteyen sen oldun ve şimdi işe sahip olduktan sonra ilk sorumluluk karşısında korkuyorsun." Arkadan gelen sesler daha da çoğalıyor, birbirine giriyor, dikkatini on farklı yöne dağıtmaya çalışıyorlar.

"Ama ben New York'a sadece Santa Barbara'daki içinden çıkılmaz durumdan sonra ne yapacağımı pek bilmediğim için gelmiştim. Her neyse, önemli değil. Seninle çalışmayı hiç düşünmedim aslında." diyorum.

Leo, "Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım." diyor. Vurguların üzerine basıyor fakat sesler çoktan onun dikkatini sahiplenmişler bile, dikkatini hızla bu telefon konuşmasından uzaklaştırıyorlar. O dayanmaya çalışıyor, hâlâ "Fiodor" diyor, kendini başka düşüncelere doğru sürüklenmeye bırakıyor, telefonu kapıyor.

Elektrikli takvime bir daha vuruyorum ama işe yaramıyor. Belki fişi çıkmıştır. Sue'ya doğru dönüyorum.

"Eeee?" diyor odanın öteki ucundan, sarışın ve ince.

"Eeesi hiç." diyorum ben. Şimdi onun da haksızsın demesinden korkuyorum. Malaidina haksız olduğumu söylüyor, Mario Oltena, Leo, Bob Lowell haksız olduğumu söylüyor, Sue Lowell haksız olduğumu söylemek üzere.

"Belki daha mantıklı olabilirdin." diyor Sue. Parmaklarını bir koltuğun sırtına bastırıyor, yere bakıyor.

"Ama sence haksız mıyım?" diye soruyorum ona. Hızla beni saran ve artan bir endişe duyuyorum.

Koltuğun kenarını bırakıyor, ağır adımlarla duvar boyunca yürüyor. "Siz iki kardeşin arasındaki durum kesinlikle zor, bunu anlayabiliyorum. Çok farklı olduğunuza inanıyorum." Bir sigara daha alıyor, yakıyor.

"Haksız olduğumu düşünüyorsun." diyorum. Yarı eğilip ona doğru bakıyorum.

"Ama yok öyle bir şey." diyor o. "Budalalık etme!"

"Leo'nun nasıl biri olduğu hakkında bir fikrin yok." diyorum ona. "Utançlar ve duygulardan nasıl yoksun olduğu konusunda hiç fikrin yok. Küçüklüğünden beri böyleydi, o zamanlar kendine güveni daha az olmasına rağmen üstelik. Arada sırada babamız yüzünden krizlere girerdi ama şimdi kendisi de aşağı yukarı onun gibi oldu. Her ikisinin de ne piç olduğunu bilemezsin!"

"Bilmem, dışardan yargılamak hep zordur." diyor. Bana bakıyor, saçını kulağının arkasına atıyor. Konuşurken taraf tutmuyor ama çok akılcı bir şekilde olmadığına inansam da yeterince benim tarafımda. "Her neyse, ne yapmayı düşünüyorsun?" diyor.

Uzun pencereye dönüyorum, dışarı bakıyorum. "Bir fikrim yok. Ama kim olduğumu, nerede olduğumu ve ne yapmak istediğimi anlamadan oradan oraya dolaşmaktan bıktım artık." İki parmağımla camı tıklatıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

"Her neyse, Milano'da kalamazsın tabii. Çok tehlikeli. Bob da bu sabah böyle söylüyordu. Eğer İtalya'da kalmak istiyorsan başka bir yerlere gitmelisin. Gerçekten. Böyle şeylerle dalga geçemezsin." Aynı dün gece mutfakta boynuma baktığı gibi bakıyor.

"Nereye gitmeliyim sence?" diye soruyorum. İşaretparmağını bir şifoniyerin üstünde gezdiriyor. "Dağda bir evimiz var, Melavio Alpleri'nde. Eğer istersen kararını verene kadar oraya gidebilirsin." diyor. Bunu söylerken dudakları hafifçe titriyor.

"Teşekkür ederim ama bilemiyorum." diyorum ona. Evi hayal ediyorum, koyu renk ahşaptan sahte bir kulübenin ikinci katında.

Sue, "Hiç değilse biri evi kullanmış olur. Milano'dan üç buçuk saat çekiyor ve Bob'un hiçbir zaman oraya gideceği yok. Beş yılda dört defa gittik, her defasında üç günlüğüne.

Tek başıma da hiç gitmiyorum, çünkü bana kendimi vurdurtacak bir depresyona girebilirim." Eli iyi kesimli eteğinin belinde, gülüyor. "İstersen yarın sabah ben ve Lynn sana eşlik ederiz, böylece hiç değilse her şeyi anlatırım sana." Belki de yeniden kızardığını bana göstermemek için çiçekli seramik bir vazonun yerini değiştirmeye uzanıyor.

"Senin için zor olmazsa, tamam." diyorum. Dikkatsiz gözlerle duvardaki bir tabloya bakıyorum.

"Zor değil." diyor o. "Hiç değilse Lynn birkaç gün temiz hava alır."

Akşam Bob'un mahcup bir hali var. "Fiodor, bence Leo'nun dediği gibi yapmalısın." diyor. Elinde çeyrek bir elma var, iri gövdesini yemek masasına dayıyor.

Sue, "Ama boynu bu kadar kötüyken hemen hareket edebileceğini sanmıyorum. Liberya'da o sıcakta oradan oraya giderken sorun olur."

Bob çeyrek elmadan bir ısırık alıyor, çiğniyor. "Fiodor, beni Leo'ya karşı zor durumda bırakıyorsun." diyor. Bana bakmak yerine karısına bakıyor.

Sue olgun bir mandalina soyuyor, çocuğa veriyor. Çocuk bütün olarak ağzına atıyor, ağzından çıkarıyor, her seferinde bir tanesini yemek için dilimlerine ayırıyor. Sue, "Dinle, şimdi huzursuzlanmak bir işe yaramaz. Zaten Fiodor bir hafta ya da on günlüğüne dağa gidiyor, bu konuda düşünür. Leo'ya konu üzerinde düşündüğünü söyle." Aramızda herhangi bir iletişim var mı diye anlamak için bakışını benden Bob'a kaydırıyor.

"Üzerinde düşündüğü doğru mu yahu?" diyor Bob.

"Sanmıyorum." diyorum ben.

"Tabii ki düşünüyor." diyor o. "Sadece biraz dinlenmesi ve kendine gelmesi gerek."

Çocuk beş altı mandalina çekirdeğini bardağına tükürüyor ve Bob'a veriyor, Bob, "Çok teşekkürler." diyor.

15

Sue, çocuk ve ben, taksiyle evime gidiyoruz. Sue iniyor, sanki duran arabaların arkasından tüfekli birinin çıkmasından korkarak etrafına bakınıyor. Onu ve çocuğu mavi Fiat'a bindiriyorum, kapıları kapatıyorum. "Hemen geliyorum." diyorum, bir koşu eve çıkıyorum. Telesekreteri kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok, yabandomuzu derisinden yapılmış valize birkaç şey sokuşturuyorum. Mutfağa bir göz atıyorum ve saniyenin yüzde biri kadar bir süre için Malaidina geliyor aklıma, hafif ve tatlı bir mide bulantısıyla kapıya koşuyorum. Aşağı dönüyorum, mavi Fiat'ın minik penceresinden bana kaygılı gözlerle bakan Sue'nun beklediği sokağa çıkıyorum. Arabaya biniyorum, motoru çalıştırıyorum, hareket ediyorum. Sue, "Yukarı çıkmakla aptallık ettin. Korkudan öldürdün beni." diyor.

Dokuz buçuk trafiğinde zor bir rota izliyoruz. Birinci vitesten ikinciye, ikinciden birinciye geçmeye devam ediyorum, başka vitese geçme imkânı yok. Önümüzdekiler ve arkamızdakiler gibi sarsıntılarla arabayı ilerletiyorum, motoru en yüksek devirde çalıştırıp her iki üç dakikalık beklemede birkaç metrelik bir şaha kalkış için debriyaj ve gazı kullanıyorum. Sue, arabanın el tutacağına ve koltuğun kenarına yapışıyor, "Tam bir İtalyan gibi kullanıyorsun." diyor.

Bir saat sonra dışarıdayız, son evlerin ve ilk fabrikaların dibindeki otoyol sapağında. Radyoda yeni bir hükümet kur-

mak için politika karmaşasında debelenen ve duruma göre birleşecek veya karşıt olacak birçok isim ve unvan heceleyen ahenkli sesli biri var. Kanal değiştiriyorum, Sue, "Teşekkürler." diyor. Bu dağ fikrine çok hevesli olduğumdan değil, ancak evden çıktığımdan beri hafif bir bulantım var.

Birbirimize bakmadan ve özel bir şey söylemeden birkaç saat, otoyol boyunca ilerliyoruz. Sue arada bir çocuğa dönüyor, uykusu olup olmadığını veya aç olup olmadığını veya susayıp susamadığını veya herhangi başka bir şeyi soruyor, sonra bana dönüyor, bu kadar hızlı kullanmamamı söylüyor. Manzaraya bakıyorum, son gördüğümden daha yeşil.

Öğleye doğru otoyoldan çıkıyoruz, bir dizi küçük merkezden geçen, dallanmayan ve küçük yollara bölünmeyen bir anayolu izlemeye başlıyoruz. Sonra yol daralıyor ve yavaş yavaş dikleşiyor, bir dizi tepe boyunca devam eden sert dönemeçler oluşturuyor. Tepede veya eteklerinde taş ve tahtadan inşa edilmiş köyler ve neredeyse bitmiş yüksek yapıların yanında kepçeler ve silindirler, traktörler ve vinçler var. Suları neredeyse beyaz olan, iki yeşil çam tepesinin arasında vadiden akan bir nehrin üst kısmını takip ediyoruz. Arada bir resimleri ve büyük büyük yazıları sürücülerin bakışlarını çelen reklam panolarıyla karşılaşıyoruz. Melavio bölgesine varana dek gidiyoruz, doruğa doğru yükselen modern yapıların altında otomobillere ayrılmış geniş alanda biten sarp dönemeçleri tırmanıyoruz. Sue bana yeraltındaki bir otoparkın girişini işaret ediyor, yüzlerce boş yerden bize ayrılmış olanını gösteriyor.

Asansörle çıkıyoruz, iki yanında bir düzineye yakın açık çam rengi kapı sıralanan, halı kaplı lüks konut koridorunda yürüyoruz. Sue kapılardan birini açıyor, "İşte" diyor, beni ve Lynn'i içeri itiyor. Az kullanılmış tatil evi kokusu var: Havasız kalmış yün, naftalin, cam deterjanı, nemli söğüt dalı ve çam tahtası, okaliptüs şekeri ve ayakkabı cilası kokusu. İyi tasarımlı mobilyaları ve oturma odasının bir köşesindeki Amerikan mutfağı, koyu renk ahşap kaplı verandaya açılan, boyalı, büyük pencereleriyle düz ve modern bir ev. Veranda-

ya çıkıyorum, sağa ve birbirinin aynı olduğunu tahmin ettiğim daireler boyunca verandalar çizgisinin uzadığı sol tarafa bakıyorum. Aslında sahte bir kulübenin ikinci katında değiliz, aslında görünen yamaç karlı değil, rüzgarla kıvrılmış, uzun ve kuru otlarla kaplı. Yüzümü yıkamaya gidiyorum.

Katlanmış havlular, şampuan kutuları, güneş yağı kavanozlarıyla dolu banyoda yüzümü yıkıyorum. Aklıma hiçbir zaman zihnimde canlandırdığım yer, kişi veya durumla, gerçek yer, kişi veya durum arasında en ufak bir ortak nokta olmadığı geliyor. Bir defa bile benim önceden kurduğum ve zihnimde canlandırdıklarımla gerçekler iki diyapozitif gibi örtüşmez, hatta benzer bile çıkmaz. Burası sıcak.

Sue bir gömme dolabı düzenliyor, çocuğu terlik giymeye razı etmeye çalışıyor, banyodan çıktığımda beni fark etmiyor bile. Beraberimizde getirdiğimiz süpermarket torbalarından bir şeyler atıştırmaya gidiyorum, yumurtaları çıkarıyorum, teflon tavaya kırıyorum ve ocağın üstünde çırpıyorum. Bu tür tavaların zararlı olduğunu, çünkü dibindeki kaplamanın yemeğe karışıp kanser ya da benzeri bir hastalığa yol açtığını bir yerlerde okumuştum. Bu yüzden kazımamak için sadece yüzeyden karıştırıyorum, yumurtaların bir kısmı yanıyor. Sue bakmaya geliyor ve "Ne yaptığını sanıyorsun?" diyor. Elleri belinde gülüyor.

Oturma odasındaki yuvarlak masada oturup çırpılmış yumurtaları yiyoruz, gözleri tabakta, çok konuşmayan üç kişilik bir ailecik gibi. Kalın bardaklarda kaymaksız, uzun ömürlü süt içiyoruz. Arada Sue'ya bir şeyler söylemeyi deniyorum ama o çocuğa dönüp onun yemesine yardım ediyor veya ağzını siliyor, sonra da bana, "Evet? Devam et, seni dinliyorum." diyor.

Bitirdiğimizde Sue, çocuğu uyumaya götürüyor, yorgun olduğuna inandırmaya çalışıyor. Tabakları yıkıyorum ve zorlukla tavayı ovuyorum. Söğüt ağacından yapılmış sepetten bir gazete alıyorum, okumak için bir divana oturuyorum. İlk sayfanın manşeti: Hükümet Kuruldu... Fotoğraflara bakıyorum, ekonomi ve evlilik ilanlarını okuyorum.

Sue geri dönüyor. Gazetenin ilk sayfasını görmek için başını eğiyor. "Baksana, bir yıl öncesinin." diyor.

"Biliyorum." diyorum. Katlıyorum ve yerdeki sepete atıyorum.

Sue yanıma oturuyor. "İyi." diyor. Bir eliyle saçlarını geriye itiyor.

"İyi olan ne?" diye soruyorum.

"İyi." diyor. Gülüyor. "Fiodor, sinirli misin?" diyor. Kaburgalarımın arasından bir parmağıyla dürtüyor beni.

"Bob bu dağ hikâyesi hakkında ne düşünüyor? Dün akşam pek tatmin olmuş görünmüyordu." diyorum.

"Doğru değil." diyor o. "Sadece sėnin için endişeleniyor. Leo'nun seniņ hemen gitmen için diretmekte haklı olduğunu, çünkü seni vuran adam, kim olduğunu biliyorsa riskin büyük olduğunu söylüyor."

"Bu anlamda tatmin olmamaktan bahsetmiyorum." diyorum ben. "Bu dağ hikâyesinden bahsediyorum." Şimdi durumu tarif edeyim derken açık vermekten çekiniyorum.

Sue, "Aman yapma. Hiçbir sorun yok. Sana buraya hiç gelmediğimizi söyledim. Bob arada sırada birinin bu evi kullanmasına seviniyor." Duvarda bir takvime bakıyor. Kalkıyor, onu çivisinden çıkarıyor, eski gazetelerle beraber sepete atıyor.

Etrafıma bakınıyorum. "Bu yakınlarda gezilecek bir yer yok mu?" diyorum.

"Şimdiden dışarı çıkmak mı istiyorsun?" diyor. Dönüp oturuyor, bana doğru kayıyor, kolunu omzuma atıyor, dudakları benimkilere değecek kadar yaklaşıyor. Dilinin ıslak hareketleriyle beni derin derin öpüyor. Soluğunu çekiyor, yoğun ve sıcak bir nefes alıyor. "Aman Tanrım. İki gündür sadece bunu düşünüyordum." diyor. Yeniden ağzını ağzıma yapıştırıyor, dilini dişetlerimin üzerinde kaydırıyor. Birkaç santim uzaklaşıyor, bana aşağıdan yukarıya doğru bakıyor. "Aslında bu da yalan, Milano'da bize yemeğe geldiğin ilk akşamdan beri düşünüyorum." Bunları dil ve dudakları birbirinden zor ayıran, yavaş kelimelerle söylüyor. Beni boynumun sağ-

lam olan tarafından öpüyor, bir noktayı yarım daire şeklinde morartana dek emiyor.

Bir elimi kazağının yününden, gömleğinin ipeğinden ve sutyeninin keteninden içeri sokuyorum, çok açık renk olduğunu sandığım ve pürüzsüz teninde gezdiriyorum parmak uçlarımı.

Bileğimi itiyor, "Dur!" diyor. Duruyorum, kumaş katmanları birbiri üstüne yerleşiyor. Sue yarı kısık bir sesle, "Ya Lynn uyanır ve buraya gelirse ne olacak?" diyor. Yüzü kızarmış, gözbebekleri büyümüş ama küçülmekteler. Otuz santim kadar uzaklaşıyor, dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Kalkıyorum, buzdolabını açmaya gidiyorum. Bir bardağa uzun ömürlü süt koyuyorum, birkaç yudumda içiyorum. Limonlu deterjan kokan bir mutfak beziyle dudaklarımı kuruluyorum. "Neden şu gezilerden birini yapmıyoruz?" diyorum.

Sue, "Tamam." diyor. Hızlıca kalkıyor, çocuğu uyandırmaya gidiyor.

Üçümüz beraber çıkıyoruz, koridorlar boyunca yürüyoruz, yılana benzeyen daireler arasından geçiyoruz. Yokuş yukarı bir sokakta yürüyoruz, bizim vadinin yanındaki diğer yılanlar görünüyor, her biri ahşap verandalarıyla. Çocuk öne arkaya koşuyor, kollarıma saldırıyor, karnıma kafa atmaya, ayak bileklerimi tekmelemeye çalışıyor. Sue arada sırada tatlı bir şekilde olaya karışıyor, "Lynn, Fiodor'a işkence etme." diyor. Kızının hareketlerini kontrol etmek için başını durmadan sağa sola çeviriyor.

Yokuşun tepesinde bir tür sahte şehir merkezi, sahte bir anayol, iki yanda İngilizce yazılar ve renkli amblemlerle çevrilmiş mağazalar, butikler ve barlar var. Sahte yoldan yürüyoruz, sağdaki ve soldaki vitrinlere, koltukta veya sandalyede oturan çalışanlara bakıyoruz. Sue, "Zavallılar, eğer yeniden kar yağmazsa yapacak hiçbir şeyleri yok." diyor. Aslında hiç ziyaretçisi olmayan bir barınağın hayvanları gibiler, doğal ortamlarının sağlandığı cam kafeslerde kapalı, dışarı-

daki sıcaklıktan yalıtılmış ve korunmuş, amaçsızlıktan tembelleşmiş. Sue arada bir parmağıyla camın arkasındaki masaları, ceketleri veya mücevherleri gösteriyor, "Baksana ne güzel." diyor.

Ticaret merkezinin arkasında güneş almayan noktalarda birkaç beyaz lekesi olan başka bir yokuşu zikzak şeklinde bölen bir keçiyolundan çıkıyoruz. Güneşten ve temiz havadan mayışmış, ağır ağır adımlarla yürüyoruz, konuşmuyoruz, yavaş yavaş nefes alıyoruz. On beş dakika sonra bakmak için dönüyoruz, oldukça yüksekteyiz: Ticaret merkezi ve yılanlar perspektifte ezilmiş, terasların dalgalarında düzleşmiş. Çocuk hayatta kalmış beyaz lekelerden kar parçaları topluyor, ağzına tıkıyor. Sue, "Yeter, bırak artık." diyor.

Keçiyolu boyunca onları izliyorum, şimdi keçiyolu batıya doğru ilerliyor, bir çamlığın içinden geçiyor, sonra ortaya çıkıp bir yamaç boyunca daralıyor. Güneşin önünden geçen, bir anlığına havayı soğutan ve manzarayı beyazlatan küçük bir bulutu incelemek için duruyorum, bakışlarımı aşağıya, omuz hizasına indiriyorum ve bizi iki yüz metre uzaktan takip eden birinin mavi ceketini görüyorum.

Onu gördüğümü fark ediyor ve saniyenin onda biri kadar donup kalıyor, sıçrayarak arkasına dönüyor, aradaki mesafenin artırdığı çabuklukla bir çamın gövdesine yapışıyor veya bir kayanın arkasına saklanıyor. Kayboluyor, derinleşmeyen bir izlenim gibi.

Kafamdan geçen düşünceleri yarıda kesen ve yenilerinin oluşmasını engelleyen şimşek gibi bir sürpriz oluyor bu bana. Onun olduğu noktaya bakmaya devam ediyorum ama kimse görünmüyor.

Çocuğun arkasından onu izleyerek yürüyen Sue'ya yetişiyorum, koluna dokunuyorum. Dönüyor ve gülümsüyor, "Olağanüstü, değil mi?" diyor.

"Evet." diyorum. Biraz başım dönüyor, sanırım oksijen azlığından. "Gerçekten." diyorum. Uzun süre endişeli kalmayı başaramamam çok garip. Endişe, sadece kaynağı gö-

ründüğü ya da başka bir şekilde algılanabildiği sürece canlı kalıyor bende, sonra etkisini kaybediyor, görüş, duyuş ve koku alma alanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz yok oluyor. Bir tür dikkatsizlik mi, yoksa salaklık mı, nedir bilmiyorum. Bir an korkuyorum ve bir saniye sonra kendimi tamamen farklı türde düşüncelere bırakıyorum.

Sık ağaçlı bir çam ormanına yöneliyoruz, otların adeta bir halı oluşturduğu açık alana çıkana dek keçiyolunun dalgalı dönemeçlerini izliyoruz. Sue ve ben oturuyoruz, çocuk daireler çizerek etrafımızda koşuyor. Ayaklarımı uzatıyor, dirseğime dayanıyor, bir kalçamın üstüne yatıyorum, kuru bir ot koparıp ısırıyorum.

Sue, "Sana eşlik ettiğimiz için memnunum." diyor. Bana pek bakmıyor, çocukta kuşku uyandırmamak için sanırım.

"Ben de." diyorum. Saate bakıyorum, "Dördü on geçmiş bile." diyorum. Kuru otu dişliyorum, birkaç küçük kabuk dilimin altına giriyor, tükürüyorum. "Gidelim mi?" diyorum.

Sue geriniyor, açık renk saçları samanlaşan otla karışıyor. "Beş dakika daha. Şu inanılmaz kokuyu duymuyor musun?" diyor. Aslında yosun, çam iğneleri ve ormanın atındaki zengin humus kokusu duyuluyor.

Kalkıyorum, topuklarımın üstünde birkaç dengeli adım atıyorum. Sue bana bakıyor, "Nereye gidiyorsun" diyor. "Hiçbir yere" diyorum. Çocuk ona yaklaşıyor ve sırtına bir avuç çam iğnesi döküyor. Sue, "Yeter artık, Lynn!" diyor. Çocuk gülüyor, iki ya da üç kez zıplıyor.

Keçiyolu boyunca birkaç metre geri gidiyorum, yosunla kaplı kayalar ve kabuklu çam gövdelerinin arasından ileri bakıyorum. Nerdeyse çizgi filmlerdeki gibi, her adımıma gövde ve kafa sallamalarla değişik bir kol hareketi eşlik ediyor. Elli adım kadar ilerliyorum, kuru gövdeli ağaçların oluşturduğu perdeden ileri bakıyorum ve yeniden yağmurluğun mavisini görüyorum, ağaçtan ağaca koşuyor ve keçiyolunun dolambaçlı yolunda oldukça hızlı ilerliyor. Bir anlığına bakakalıyorum, koşarak düzlüğe dönüyorum.

Bir yanına yaslanmış yatan Sue'ya bakıyorum, ensemi kaşıyorum. "Sue, sanırım bizi takip eden biri var." diyorum. Geldiğim yöne doğru belli belirsiz işaret ediyorum.

Daha sözümü bitirmeden ne söyleyeceğimi anlıyor, saniyenin onda biri kadar kısa sürede yanaklarının, alnının ve dudaklarının rengi kaçıyor. Bir an hareketsiz kalıyoruz, ben onun renk değişimine, o da parmağımın ucuna bakarak.

Sonra aniden ayağa kalkıyor, çocuğu bileğinden tutuyor ve sık ağaçlı yokuşa doğru sürüklüyor. Yanlarından koşuyorum, çocuğu belime doğru kaldırıyorum, kalçamın üstünde sıkı sıkı tutuyorum. Hareketi umduğum gibi yapamıyorum, çünkü çocuk düşündüğümden daha ağır, eşofmanı ellerimin arasından kayıyor ve ikimizin hareketleri birleşince nefes kesiyor. Sue zor anlaşılan bir sesle bir şeyler bağırıyor.

Koşmaktan çok, yokuş boyunca kütüklere ve kayalara takılmamaya çalışarak, kırılan dalların gürültüsüne ve kaygan toprağa aldırmadan, dikkatsiz adımlarla adeta aşağı doğru kayıyoruz. Lynn'i sağ elimle tutuyorum ve kaymaması için belime sıkıca bastırıyorum. "Lanet olsun, yukarıda dur!" diyorum, dik durması ve geri düşmemesi için onu biraz hırpalıyorum. Avaz avaz bağırmaya başlıyor, vücudunu ölü gibi serbest bırakıyor. Birkaç kez kolunu, bacağını dallara çarpıyor, daha da çok bağırıyor. Vadiye doğru yuvarlanıyoruz.

Boş elimle dallara tutunuyorum, dengemi sağlamak için kütüklere, kayalara veya ağaçlara sarılıyorum ama yine de sendeliyorum, bir yanımın ya da kalçamın üstünde kayıyorum. Birkaç kez ayak bileğimi burkuyorum, ellerim ve yüzüm çiziliyor, boynuma bir darbe alıyorum ve Sue'nun dehşet dolu bakışlarla bana bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle "Aaaaay!" diye bağırıyorum. Sue panikten ezilmiş, çılgın ve dengesiz bir şekilde, zincirlerinden kurtulmuşçasına koşarak düzlüğe ulaşmayı başarıyor.

Bir yerde dört ya da beş metre yuvarlanıyoruz ve üstteki keçiyolunun paraleline varıyoruz. Sağa doğru deli gibi koşuyoruz. Arkamızdan aşağıya doğru dehşet verici bir

şiddetle geliyora benzeyen mavi ceketlinin kırdığı dalların sesini duyuyoruz. Bir an başımı çeviriyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Çam iğneleriyle kaplı iniş yolundan daha da hızlı koşuyoruz, bacaklarımızı savuruyoruz, soluk soluğayız. Çocuk tahammül edilmeyecek kadar ağır, dengemi kaybettiriyor, beni yavaşlatıyor ve her hareketimi zorlaştırıyor. Onu bir kenara atıp hafiflemeyi, sonra kolaylıkla ilerlemeyi düşünüyorum birkaç kez. Bir an duruyorum, onu öbür tarafıma alıyorum, bağırıyor ve tepiniyor, koşmaya devam ediyorum ama sanırım böyle eskisinden daha zor oluyor. Yeniden duruyorum, sağıma geri alıyorum, koşmaya devam ediyorum. Yere kayıyor, kolundan sürüklüyorum ve durmadan onu yerden kaldırıyorum. Beş yaşında bir kıza göre çok iri ve şişman gibi durmadığı halde bu kadar ağır olması gülünç. Onu keçiyolu boyunca sürüklüyorum, her fırsatta Sue tarafından kilo almaya zorlanmasına ve yemeğe isteksiz olmasına rağmen bu kiloları nasıl aldığını düşünüyorum. Belinden sıkı sıkı tutuyorum ve koşuyorum, git gide daha zor nefes alıyorum, boynum daha da ağrıyor, alnım ve sırtım terliyor, sağ koluma ve omzuma iğneler batıyor.

Şimdi dikkatli ve çok yavaş koşuyoruz. Mavi ceketliden uzak durmamıza imkân yok, muhtemelen koşu için antrenmanlı, sürükleyecek bir çocuğu yok ve her durumda sadece nişan almasına yetecek kadar yaklaşması gerek. Sue bir ağaç köküne takılıyor, yere yuvarlanıyor, neredeyse üstüne basacağım. Boş elimle kalkmasına yardım ediyorum, korkunun büyüttüğü gözbebeklerinin bakışından olsa gerek, gözlerinin her zamankinden farklı olduğunu görüyorum. Ötüşe benzer bir ses çıkarıyor, yeniden koşmaya koyuluyor ama eskisinden daha yavaş ve daha da dengesiz. Onu öne doğru itiyor ve bir yandan destek oluyorum. Pek açık olmayan bir biçimde "Haydi!" diye sesleniyorum ama bu sesleniş onu cesaretlendireceğine daha da fazla korkutuyor. Ciğerlerim yanıyor, iyi nefes alamıyorum, dalağım, bir ayak bileğim, sağ kolum, bacaklarım ve gözlerim ağrıyor.

Keskin bir dönemeçten çıkınca alışveriş merkezinin yüz metre ileride olduğunu görüyorum. Yokuş aşağı yuvarlanıyoruz, sahte anayola kadar, ilk vitrine kadar koşuyoruz. Kapıyı açıyorum, Sue'yu itiyorum, Lynn'i bir kolundan sürüklüyorum.

Üzerine hesap makinesi monte edilmiş bir bira fıçısının arkasında bir tezgâhtar oturuyor. Önüne gelince, ağzının kenarından gözlerine ve kaşlarına yayılan şaşkınlığı görebiliyorum. Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum, o da beni inceliyor. Dükkânın üç tarafını çevreleyen şarap şişesi dizili raflara doğru eğilmiş olan Sue'ya bakıyorum. Daha sonra gözlerim giderek etiketlerin renkleri ve camların farklı dokularıyla belirginleşen raflara kayıyor. Çocuk, yere oturmuş, ağzı açık, salya sümük ağlıyor, ama sesini tam olarak duyamıyorum. Duyduğum tek şey kulak zarımı delip geçerek şakaklarımda patlayan bir gürleme. Nefes almaya çalışıyorum, ama ciğerlerim yapısını zorlayan hızlı ve yüzeysel bir şekilde hava alıp vermeye devam ediyor. Ellerim iki yanımda, başım öne eğik, dükkânın içinde boylamasına yürüyorum, sağ kolumu silkeliyorum. Sue bir elini alt sıradaki raflardan birine koymuş, öteki elini üst sıradaki bir rafa yaslamış, çömelmiş oturuyor. İki üç yerinden çizilmiş ellerime, sağ ayak bileğime bakıyorum, ama hiçbir şey göremiyorum. Dükkânda daireler çizerek dolaşıyor, kollarımı çeviriyor, nefes alıp veriyorum.

Dükkânın köşesinde, hareketsiz bir şekilde beni seyreden, zayıf, gözlüklü biri var ve tezgâhtar kızdan bile daha şaşkın görünüyor.

Dönüp, Sue'ya doğru ilerleyip onu kolundan tutarak kaldırmaya çalışıyorum. Sue, "Bekle." diyor soluk soluğa. Başını kaldırmadan nefes alıyor. Kulaklarımdaki gürleme git gide azalıyor, böylece Lynn'in sesi filtreden geçiyor, çocuk tiz titreşimli bir siren gibi sürekli bağırıyor. Sue kendi başına ayağa kalkabiliyor, en üstteki rafa yaslanıyor. Endişeli ve korku dolu gözlerle bana bakıyor. Burun delikleri kızarmış ve açık renkli saçları alnına yapışmış. Sue, "Lynn!" diye sesleniyor ve kızına doğru belli belirsiz bir adım atıyor.

Beni izlemekte olan gözlüklü, tedbirli adımlarla köşesinden ayrılıyor öne çıkıyor. Sue'ya bir metre kadar yaklaştığında yüzündeki ifade değişiveriyor. "Bayan Lowell!" diyor.

Sue, "Enzo!" diyor, ağlamakta olan Lynn'i gösteriyor. Enzo'nun işaretiyle, tezgâhtar kız, bira fıçısının arkasından çıkarak çocuğu kucağına alıp sallamaya başlıyor. Lynn, şimdi daha da fazla bağırıyor, kızın kollarından kurtulabilmek için havaya tekmeler savuruyor.

Enzo, Sue'ya biraz daha yakından bakıyor, "Neler oldu Bayan Lowell?" diyor. Ne yapacağını bilemeden, Sue'nun etrafında şaşkın gözlerle dolanıyor. Dükkânın bir ucundan ötekine gidip geliyor. "Ne yapabilirim?" diyor.

"Bize biraz su verebilir misin?" diyorum. Ceketimi çıkarıp kasanın yanına koyuyorum. Gömleğim ve kazağım terden sırılsıklam olmuş, sırtıma yapışmış. Bir yandan sağ kolumu silkelemeye devam ediyor, bir yandan da derin derin nefes alıyorum.

Enzo, dükkânın ucundaki tezgâha geri geri gidiyor ve böylece dikkatimizi çekmeye çalışıyor. Onu takip ediyoruz. Tezgâhtar kız, Lynn'i kolundan çekiştiriyor ve onu söyledikleriyle sakinleştirmeye çalışıyor. Sue, bozuk bir İtalyanca ile, "Onu bana ver." diyor, bir eliyle de çocuğun sırtına bastırıyor. Çocuk yavaş yavaş sesini alçaltıyor ve en sonunda ağlamayı kesiyor.

Enzo, tezgâhın üstüne üç bardak su koyuyor, başını sallayan ve burnunu çeken çocuğa su veriyor. Nefes almadan, buz gibi suyu içiyorum ve bir bardak daha alıyorum. Sue ise küçük yudumlarla suyunu içiyor, hiçbir yere bakmıyor. Parmakları ve bardağı tuttuğu kolu titriyor. Yaklaşık beş dakika sonra Enzo'ya, "Enzo, bir adam koşuyor yokuşta arkamızdan." diye bir cümle kurabiliyor. Ardından vitrinden dışarıyı, koşumuzun son bölümünü işaret ediyor.

Enzo, bir Sue'ya, bir dışarıya bakıyor. Üzerinde, angora olduğunu sandığım, açık renkli, yumuşak bir kazak ve yakasından dışarıya fırlamış vişneçürüğü bir kravat var. "Nasıl yani? Ne söylemeye çalışıyorsunuz?" diyor.

Sue, elinde boş bardağı tutarak, "Beni öldürmek istiyor." diyor.

Enzo, konuşulanları daha iyi duyabilmek için öne doğru eğiliyor. Tezgâhtar, "Aman Allahım!" diyor. Enzo, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Yok bir şey, sadece bizi takip eden biri vardı. Belki de her şeyi açıklamak gereksiz Sue." diyorum.

"Hiç de değil. Üçümüzü de öldürmeye çalışıyor. Bilmiyorum farkında mısın Fiodor?" diyor Sue.

Bana titreyen dudaklarla ve büyümüş gözbebekleriyle daha da yakından bakıyor. Enzo'ya dönüp, "Lütfen polisi çağır!" diyor. Zayıf elini tezgâha dayıyor. Birden gözüme yabancı ve bu ülkeden korkmuş görünüyor. Onun için duyduğum yoğun şefkat ve üzüntü içimi kaplayıveriyor.

Enzo, pek ikna olmayarak telefona doğru gidiyor, ahizeyi kaldırıyor, numarayı çeviriyor. Bakışlarını bize, Sue'ya ve bana çeviriyor, sanırım aramızdaki ilişkiyi anlamaya çalışıyor ve benim Sue'yu nasıl böyle karmaşık bir duruma soktuğumu merak ediyor. "Bu saatte polisi bulmamız biraz zor." diyor Enzo. Elinde ahize, iki dakika, üç dakika, dört dakika bekliyor.

"Bırakın, önemli değil." diyorum.

"Delirdin mi sen!" diye bağırıyor Sue. Yanaklarını kızartan ve gözlerini parlatan bir sinir patlamasıyla dolu.

"Buraya iki polis gelince ne yapacaklarını sanıyorsun?" diyorum. "Burada beklemeye hiç niyetim yok. Tek istediğim eve gidip duş almak."

"Bak, eğer eve gitmek istiyorsan... Ben burada kalıp polisi bekleyeceğim." diyor Sue, Lynn'i kendine çekerek ve Enzo'ya doğru eğiliyor.

Enzo, kulağına dayadığı ahizeyi yerine bırakmadan, "Cevap veren yok. Eğer istersen bir de Sorlego'yu deneyebilirim." diyor.

"Gerek yok, sağ olun." diyorum.

"Yeter artık Fiodor!" diye bağırıyor Sue.

"Gidelim artık buradan." diyorum Sue'yu kolundan çekerek.

"Bırak beni!" diyor içini çekerek. Elimden kurtulmaya çalışıyor.

Kolunu daha da sıkı tutuyorum ve gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Onu kapıya doğru sürüklüyorum. Fazla itiraz etmeden bana uyuyor, o da Lynn'i sürüklüyor. Enzo ve tezgâhtar kız, yerlerinden kımıldamadan bizi izliyorlar. Kapıdan çıkarken, "İyi akşamlar." diyorum.

Dışarı çıktığımızda güneş çekilmiş, hava kararmış, çok da soğumuş. Ceketimin önünü ilikleyip Sue'nun koluna giriyorum. Sue, "Korkuyorum Fiodor." diyor. Ses tonu öyle kırılgan ki, beni de korkutuyor. "Yapma böyle." diyorum. Çocuk, ayaklarını yerde sürüyor.

Etrafta kimsecikler yok, ayak seslerimiz dışında hiçbir ses yok. Yalnızca mesai saatinin bitimini beklerken dergilere göz gezdiren tekli çiftli tezgâhtarların oturduğu dükkânlar var. Bir barın önünden geçiyoruz. Burada ise kahve makineleri, tezgâhlar ve lambalar arasına gömülmüş barmen ve kasiyer dışında kimse yok. Kayak malzemelerinin, müzik setlerinin ve gözlüklerin, hepsi aynı görüntüyü gösteren farklı büyüklükteki televizyonların bulunduğu vitrinlerin önünden geçiyoruz.

Şimdi hızlı adımlarla, bizi yılanlara götüren dönemeçlerle dolu bir yolda yokuş aşağıya yürüyoruz. Işık hızla kayboluyor, soğuk daha da yoğunlaşarak burnumuzu yakıyor. Çocuk mızmızlanıyor, Sue'nun onu kolundan çekmesine izin veriyor. Ara sıra çok fazla dönmeden, çünkü hem boynum ağrıyor, hem de Sue'yu korkutmak istemiyorum, arkama bakıyorum. En sonunda, sanki bir gemi iskelesiymiş gibi yolu yılana bağlayan merdivene varıyoruz. Hızla merdivenden inip camlı kapıyı geçiyoruz.

Neon lambalarının vınıltısıyla inleyen koridorda yürüyoruz. Kapı numaralarına bakıyoruz, bizimkine elli sekiz numara var. Terk edilmiş, ama hâlâ iyi durumda olan, bakırdan yapılmış bir gemi gibi görünen bu apartmanda yürümeye devam ediyoruz. Yarı yolda, "Kimse yok galiba." diyorum. Sue alçak sesle, "Durumu daha da kötüleştirmeye çalışma." diyor. Sanırım görüş alanına birilerinin girmesinden korkarca-

sına ileriye bakıyor. Bizimkinden yirmi kapı öncesinde olmamıza rağmen anahtarları elinde tutuyor.

Doğru numaraya ulaşıyoruz. Sue kapıyı hızla açıyor, içeri girer girmez, kapıyı yeniden sımsıkı kilitliyor.

Oturma odasında ilerleyip kendimi kanepeye bırakıyorum. Bağcıklarını çözüp, ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ceketimi çıkarıp bacaklarımı yastıkların üzerine uzatıyorum, ellerimi başımın arkasında kenetliyorum. Sue, Lynn'i alarak banyoya gidiyor, sifon ve musluk sesleri duyuyorum. Özel bir şey düşünmüyorum, belki sadece halsiz kalmış birkaç kasımla ilgiliyim şu anda. Pencereden dışarıya siyah geceye bakıyorum. Bu evde kepenklerin olmaması canımı sıkıyor, ayağa kalkıyorum. Sarı pamuklu perdeyi örtüyorum, dönüp kanepeye uzanıyorum.

Sue, günlük giysilerle geri geliyor. Saçlarını taramış ve makyaj yapmış. Yerden Lynn'in çorabını alıyor. "Lütfen gidelim, hemen Milano'ya dönelim." diyor. "Bir saniye bekler misin?" diyorum.

Bir durum için hazırlanıp, o durumun bir kısmıyla yüzleştikten sonra çekip gitmekten üzüntü duyuyorum. "Bir saniye şuraya oturur musun?" diyorum. Bacaklarımı topluyorum, elimle mindere vurarak, oturmasını istediğim yeri işaret ediyorum.

Elinde çocuğun çorabıyla karşıma geçiyor. Yüz ifadesi yorgun ve şaşkın, gözüne hızlı dokunuşlarla çektiği açık mavi kalem kötü duruyor. "Fiodor, hemen gidelim. Burada bir dakika bile kalmak istemiyorum." diyor. Sarı perdelerle kapanmış pencerelere dönüyor. "Kalk ve ayakkabılarını giy lütfen." diyor.

"Tamam." Diyorum. Kalkıyorum. Kalkıp günlük ayakkabılarımı almaya gidiyorum, ayakkabılarımı giyip, bağcıklarını bağlıyorum. Sue kadar hızlı hareket edemiyorum ve onun bu kadar hızlı olabilmesine de şaşıyorum. "Geliyorum." diye sesleniyorum.

Sue, kapının yanında diz çökmüş, çocuğun ceketini iliklıyor. Yandan ona bakıyorum, Lynn'in ceketini titreyen par-

maklarıyla iliklemeye çalışıyor, yeniden o yoğun mutsuzluk duygusunu hissediyorum. Sue, eline bir çanta alıyor. "Çabuk ol." diyor. Bana yaklaşıyor, alçak sesle, "Korkudan ölmek üzereyim." diyor. Bir kez daha pencereye bakıyor.

Ceketimi ilikliyorum, "Lütfen bu kadar korkma." diyorum. Onu sakinleştirmek için ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Işıkları söndürüp koridora çıkıyoruz. Sue, Lynn'in elinden tutmuş önden gidiyor, ben elimde valizlerle onu izliyorum. Koridorun yarısını geçiyoruz. Lüks dairelerin neon ışıkları yüzünden parlayan koridorlarına bakıyoruz. Asansörü çağırıp beklemeye başlıyoruz. Sue, gözünü düğmeden ayırmıyor ve dudaklarını ısırıyor.

Asansör geliyor, binip aşağıya iniyoruz. Bir yerlerden metalimsi sesler geliyor, sanırım elektrik kontağından. Sue dört bir tarafına bakıyor, "Duydun mu?" diyor. "Sadece elektrik kontağı." diyorum. İkimiz de alçak sesle konuşuyoruz.

Bizimkinin dışında, birbirinden onlarca metre uzakta duran üç arabanın daha bulunduğu garaja geliyoruz, mavi Fiat'a doğru yürüyoruz. Duvarın kenarına, yaklaşık iki metre aralıklarla yerleştirilmiş, birer sığınak ve gölgelik oluşturan elektrik direklerine doğru bakıyorum, ama şüphe uyandıracak bir şey göremiyorum. Arkamdan birkaç şaklama daha duyuluyor, seslerin asansörden geldiğini düşünüyorum.

Arabanın kapısını açıp valizleri arka koltuğa fırlatıyorum. Sue, arabaya biniyor, çocuğu kolundan tutuyor. "Yola çıktık bile." diyorum, arabayı çalıştırmadan. Sue hiçbir şey söylemiyor, yüzüme bile bakmıyor. Arabayı çalıştırıyorum, ses garajı doldurana dek gaza basıyorum, sonra ardından debriyaja basıyorum, elektrik direğine çarpmaya birkaç metre kala vitese takıp öne atılıyorum. Sonunu göremediğim bir dönemece dalıyorum, frene basıyorum, avuçlarımla direksiyonu olabildiğince hızlı çeviriyorum ve tüm bunlar olurken, çabalarımın yetersiz olduğunu fark ediyorum, araba ve yol iki ayrı rota izliyor. Garaj kapısına bir metre kala frene basıyorum, Sue ve Lynn'in öne uçmamaları için elimi uzatıyo-

rum. Kolonun üzerindeki düğmeye basıyorum. Kapı açılıyor. Sue arkasına bakıyor, "Hemen uzaklaşalım lütfen." diyor.

Parlak ve siyah geceye çıkıyoruz. Açık park alanının düzlüğüne varan rampayı çıkıyoruz. Alışveriş merkezinin ışıkları bir yıldız sistemi gibi parlıyor.

İlk dönemece doğru hızlanıyorum. Düzlüğü hızla geçiyoruz, bizi takip eden iki far görüyorum. Sue, "Bizi izleyen bir araba var." diyor. "Gördüm." diyorum. Çocuk bağırmaya, annesinin kollarında çılgınca debelenmeye başlıyor. Annesinin kollarından kurtulmaya çalışıyor. Biraz daha hızlanıyorum.

İlk dönemeci olması gerekenin iki katı hızla alıyoruz, sağ tekerlekler yoldan çıkıyor, direksiyonu deli gibi çeviriyorum, debriyajı ayarlıyorum, fren yapıp yola geri dönüyoruz, tekrar hızlanıyorum. Farların ışıkları benim hızlı dönüşlerimi takip edemiyor, dönemeçler aynı noktada çakışıyor ve ben onları görmekte zorlanıyorum. Yokuş aşağı hızlanıp yavaşlayarak, dönemeçlerde ve düzlükte ilerleyerek, freni sarsıntıyla bırakıp vitese takarak artan karanlıkta ilerliyoruz.

Aslında gecenin bu saatinde, yanımda korkudan ölmek üzere olan Sue varken bu kadar hızlı sürmek istemiyorum. Sue, "Dikkat et Fiodor!" ya da ona benzer bir şey söylüyor. Araba dönemecin köşesinden uçuyor, üçümüz birden ön cama doğru fırlıyor, bu sırada başımızı korumaya çalışıyoruz. Her şey önceden görülebilecek kadar açıktı, sanki bu sahne sondan başa doğru işliyor, sanki dönemece girerkenki düşüncelerime doğru uçuyoruz.

Uçurumun kenarında hareketsiz kalıyoruz, hiç kimseye bir şey olmamış, ne araba ezilmiş, ne alev almış, ne de yana yatmış. Değişik bir ses duymuyorum, sadece Sue'nun çığlığı var kulaklarımda. Bu anlamsız durumda en az birkaç dakika kıpırdamadan oturuyoruz. Birbirimize bakıyor ve sanırım çok aptal görünüyoruz.

Arabanın kapısını açıp, bizi uçuruma yuvarlanmaktan kurtaran çam ağacıının koyu gövdesine bakıyorum, U şeklini alarak çam ağacının gövdesini sarmış olan kaputa bakıyo-

rum, dizinde çocuğuyla oturan Sue'ya bakıyorum. Sue yola doğru dönerek, "Fiodor, oradalar!" diye bağırıyor. Ben de yola doğru dönüyorum ve yirmi metre kadar ötede, döneme-ci ve karanlık geceyi aydınlatan iki far görüyorum.

"İyi misin Sue?" diye soruyorum.

Sue bakmam için parmağıyla farları işaret etmeye devam ediyor. "Bak!" diyor. Çocuk ses çıkarmadan beni izliyor.

"Sana iyi misin diye sordum!" diyorum. Şimdi bu kor-kunç durumdan, doğru içgüdülere sahip olamamaktan ve onları rahatlatamamaktan dolayı çok üzgünüm.

Sue şaşkın bir eda ile bana bakarak, "Hayır!" diye cevap veriyor.

Arabadan iniyorum, dönüp daha da gerileri görebilmek için iyice çömeliyorum. Elimi cebime sokuyorum, arkamızda-ki farlara doğru, bu sessizlikte en düşük seviyede çalışan mo-tora doğru ilerliyorum. Aklımda özel bir şey yok. Korkmu-yorum, sadece şaşkınım.

Arabaya varıyorum, gözümü alan ışıktan kaçmak için yolun kenarına çekiliyorum. Bir eli kaputun üzerinde, bir eli yanında, yirmi sekiz yaşlarında, çok uzun, iri biri, güvensiz bir biçimde bana bakıyor. Oval ve parlak bir yüzü, ince bir burnu, küçük gözleri, küçük bir ağzı, geriye taran-mış saçları var. Dudakları yarı aralık. Bir elini ensesine gö-türüyor. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum." diyor bana dö-nerek.

"Ben de." diye cevap veriyorum.

Arabanın yanında dönemeçli yolun kıyısında ayakta dur-muş, iki üç dakika süreyle birbirimize bakıyoruz. Adam ben-den yirmi santimetre kadar daha uzun, başını biraz öne eğ-miş, şakağını kaşıyor. Onu daha fazla sıkıntıda bırakmamak için gülümsüyorum, elimi direksiyona çarptığım göğsüme gö-türüyorum. Küçük bir taşa tekme atıyorum, taş farların ışı-ğıyla aydınlanıyor, uçurumdan yuvarlanıyor. Kim olduğunu sormak istiyorum ama doğru cümleyi bulamıyorum. İkimiz de benzer hareketlerle elimizi cebimize sokuyoruz, birbirimi-zin ayak uçlarına bakıyoruz.

Sonunda, "Kimsiniz?" diyorum. Saniyenin dörtte üçü kadar bir süre bana bakıyor, elini uzatıyor, "Elvio Speziani." diye cevap veriyor.

"Nasılsınız?" diyorum. Bedeniyle orantılı büyüklükteki elini sıkıyorum. Taşın yuvarlandığı uçuruma doğru bakıyorum. "Bizi niçin izliyorsunuz?" diyorum. Ona dönüyorum.

Yana doğru bir adım atıyor. Ceketinin yakasını ilikliyor. "Beni Doktor Lowell gönderdi, Doktor Barna. Kişisel güvenliğiniz için." diyor. Arabasının tamponuna yumuşak bir tekme atıyor.

"Yaa!" diyorum. Boynumu kaşıyorum. "Doktor değilim, koleji bile bitirmedim." diyorum.

"Laf olsun diye söylemiştim." diyor. Uçurumun kenarına gelerek, yirmi metre aşağıda çamın gövdesine yaslanmış, metal kısımları farların ışığıyla parlayan mavi Fiat'a bakıyor. Eliyle gözlerini kapatarak görmemeye çalışıyor. Sonra tekrar bakmak için parmaklarını aralıyor, "Aziz Meryem aşkına, ne felaket!" diyor.

"Bize bir şey olmadı." diyorum. "Başımızı çarpmadık ya da dizimiz ezilmedi, hiçbir şey olmadı." Elimle saçımı geriye atarak gülümsüyorum. "Gidip Sue'ya ve çocuğa bakalım." diyorum. Yolun kenarı boyunca iniyorum, o da arkamdan geliyor.

Sue'nun camını tıklatıp, "Aç!" diyorum. Kocaman gözlerle bana bakıyor, çocuğu sımsıkı tutuyor ve kımıldamıyor. "Her şey yolunda Sue, dışarıya çıkabilirsin." diyorum. Çocuk beni izliyor. Sue kapıyı açarak önce çocuğu indiriyor sonra da kendisi iniyor. İki metre kadar arkamda bir eli alnında duran Elvio'ya bakıyor.

"Bu Elvio." diyorum. Elvio ufak bir reverans yaparak, dudaklarının arasından, "İyi akşamlar!" diyor.

Sue, iki parmağını bir kaşının üzerinde gezdirerek, bir bana bir de Elvio'ya bakıyor. Saçları dağılmış, kendiliğinden bir yandan ayrılmış. Başını sallıyor ve "Ne olduğunu anlatın!" diyor.

"Onu Bob göndermiş. Koruma gibi bir şey sanırım." diyorum. Elvio'ya dönerek soruyorum. "Korumasınız değil mi?"

Elini alnından çekerek, "Evet, öyle de denebilir." diye beni onaylıyor.

Sue, başını sallıyor. Sinirli bir şekilde gülüyor, eline boynuna götürüyor. Belli belirsiz bir sesle, "Mümkün değil!" diyor. Hızlı nefes alıyormuş gibi hafifçe öne eğiliyor. Yuvalarından fırlamış gözleri, korku dolu yüzü ve taranmamış saçlarıyla bile oldukça şık bir görüntüsü var. "Mümkün değil!" diye tekrarlıyor, yeniden gülüyor, hemen ardından yüzünü koluma yaslayarak hüngür hüngür ağlamaya başlıyor.

Sırtını ve ensesini okşuyorum, "Lütfen yapma!" diyorum. Çocuk oto alarmı gibi çığlıklar atıyor. Elvio bu sahneyi hareket etmeden tedirginlik içinde izliyor. "Aziz Meryem aşkına!" diye bağırıyor.

"Lütfen yapma Sue, her şey yolunda!" diyorum.

Çenesini kaldırmaya çalışıyorum, ama direniyor. "Her şey yolunda, sorun yok!" diyorum. Çenesini kaldırıyorum, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Yanağından ve çenesinden süzülen gözyaşları avucumu ıslatıyor. "Haydi ama Sue, komik değil mi?" diyorum.

Gülümseyerek kızaran gözlerini açıyor ve burnunu çekiyor. Nefes alıp, kolumu bırakmadan bana bakıyor. "Korkudan ölmek üzereydim Fiodor." diyor. Gözlerinden yaşlar süzülmeye devam ettiği halde gülüyor.

Çocuk çığlık atmaya devam ediyor, ayak bileğine attığım küçük bir tekmeyle onu uzaklaştırıyorum, şimdi daha yüksek sesle bağırıyor, isterik bir şekilde zıplamaya başlıyor. Elvio, onu kucağına almaya çalışıyor, ama o bir hamlede Elvio'dan kurtuluyor, sesini alçaltmadan ağlamaya devam ediyor. Elvio onu takip edip belinden yakalayarak havaya kaldırıyor, "Tamam, tamam geçti." diyor. Elvio'nun yuvarlak hatlı yüzü Lynn'i sakinleştiriyor.

On dakika kadar uçurumun kenarında durduktan sonra havanın soğuk olduğunu fark ediyoruz. Sue, "Gözyaşlarım donmak üzere!" diyor. Kolumu beline dolayarak, "Yukarı çı-

kıp bir şeyler yiyelim." diyorum. Elvio, "Benim arabamla gitmemiz gerekecek." diyor. Üçümüz de çama yaslanmış mavi Fiat'a bakıyoruz, Elvio'nun arabasına doğru ilerliyoruz.

Elvio kapıyı açarak çocuğu öne, beni ve Sue'yu ise arka tarafa oturtuyor. Araba yeni sayılabilecek, gergin koltukları olan büyük bir BMW. Elvio, "Benim değil, şirketin." diyor. "Zaten senden kaçabileceğimizi sanmıyordum." diyorum. Başını bir an için bana doğru çeviriyor. "Bilmiyorum." diyor. Arabanın yönünü değiştirerek yokuş yukarı sürmeye başlıyor.

Şimdi, mutlu olduğum nadir anlardan biri. Akışkan ve homojen olan bu durum, hiçbir engelle, yönlendirmeyle, ölü noktalarla, ne birleşim ne de ara veya diyafram ya da filtre ile karşılaşmadan içimize işliyor. Yol boyunca rengini ve anlamını kaybetmemiş böyle bir duruma ulaşmak, devamlı yer, ruh hali, nötr ve negatif pozisyonlar, görüntüler değiştirmek ve aynı zamanda onları bir arada tutabilmek için gereken enerjiyi düşünmek beni korkutuyor. Çok gülünç, çünkü böyle durumları takip edenler, aslında hep bu durumların dışında kalırlar. Tıpkı anahtarın hangi cebinde olduğunu bilemeden arabasının peşinden koşan, soluk soluğa kalan, en sonunda arabasının kapısını açarak içeri girmeyi başaran, ama ne olduğunu anlayamadan arabasından düşen biri gibi.

Karanlıkta yokuş yukarı giden arabada bir eli Sue'nun beline dolanmış oturan kendime bakıp, "Belki de çok uzun süre koştum." diye düşünüyorum. Aslında hayatımda hiçbir zaman çok hızlı koşmuş değilim. Hissettiğim fiziksel bir yorgunluk değil. Böyle bir durumun içinde, burnumu ya da ayağımın ucunu bile dışarı çıkarmadan öylece kalmak istediğim aklıma geliyor..

En sonunda düzlüğe, alışveriş merkezinin ışıklarına ulaşıyoruz. Sue'nun saçlarının kokusunun ve sessizliğin içinde kaybolmuşum, bu kaybolmuşlukta geceye dahil olabilmek çok kolay. Elvio arabayı garaja doğru sürerek üç yüz boş yerden birine rastgele park ediyor. Arabadan iniyoruz, asansöre doğru ilerliyoruz.

Eve girerken hareketlerimiz öyle dengesiz ki, bol eşyalı oturma odasına uygun olmadığımıza şüphe yok. Elvio, sırtında taşıdığı çocuğu yere bırakmak istiyor, ama Lynn onun koluna yapışmış, "İnmek istemiyorum!" diyor. En sonunda Elvio ondan kurtulmayı ve Lynn omzuna çıkabilmek için ikinci bir hamle yapmaya çalışırken aralarındaki mesafeyi korumayı başarıyor. Sue kolumu bırakıp, "Yüzümü yıkamaya gidiyorum, gözyaşlarımdan her tarafım yapış yapış oldu." diyor. Makyajı suluboya gibi akmış, akarken de gözyaşlarını ve soluk yanaklarını maviye boyamış. Sinirli bir iki adım attıktan ve Peru'dan alınmış at heykelciğinin raftaki yerini değiştirdikten sonra banyoya doğru ilerlerken, ben pencerenin yanında dengemi kaybetmiş şekilde kalıyorum.

Elvio, odaya bakmadan yuvarlak masanın yanında duruyor. "Bizimle kalıp bir şeyler yemek ister misiniz?" diyorum. Nereye dayanacağımı bilemiyorum.

"Hayır, teşekkür ederim Bay Barna. Kazadan önce yemek yemiştim." diyor. Acı bir biçimde gülümsüyor, başını sallıyor.

"Bana Bay Barna diye seslenmeseniz lütfen!" diyorum. Kanepeye ve kapalı duran televizyona bakıyorum. "Belki de Fiodor ismi size komik geliyor?" diye ekliyorum.

"Hayır, hayır. Sadece biraz garip." Bunları söylerken Lynn'in yumruklarından korunmaya çalışıyor.

"Aslında oldukça komik bir isim. Küçükken hep normal bir ismim olmasını isterdim, ama şimdi, babamın fikri bile olsa, bu isme çok alıştım." diyorum.

Elvio iki metre kadar uzakta, başını yana eğmiş beni dinliyor. Sanırım aklına söyleyecek bir şey gelmediği için yarım dakika boyunca öylece duruyor. "En iyisi insanın kendi ismini kendinin seçmesi olurdu." Sehpaya şöyle bir baktıktan sonra kapıyı göstererek, "Gitmeliyim. Yoksa işimin bir anlamı kalmaz." diye ekliyor.

"Dışarısı çok soğuk, soğuktan donarsınız." diyorum.

"Dışarı çıkmayacağım ki. Şimdi burada olduğunuza göre dairemde kalabilirim." Cebinden yeşil, plastik bir anahtarlık çıkararak, "Bay Lowell, yandaki daireyi benim için

tutmuştu. Pek fazla hareket olmasa da kapıyı açık bırakıp olan biteni izleyebilmek için yatağı dairenin girişine taşıdım bile." diye ekliyor. Yol kenarında davrandığından daha rahat davranıyor.

"En azından biraz şarap için." diyorum. Raftaki iki dizi şarap şişesini gösteriyorum. Sohbet edememek canımı sıkıyor.

Sue, saçlarını taramış ve yenilenmiş olarak banyodan dönüyor. "Niçin gitmesine izin vermiyorsun ki? Tedirgin olduğunu görmüyor musun?" Asıl kendisi gergin gibi, daha az tedirgin olmak için sınırlarını çizmeye çalışıyor.

"Tedirgin falan değil!" diyorum. "Sadece biraz çekingen. Ayrıca birlikte içki içmek fena olmazdı." Eğilip çorabımın birini yukarı doğru çekiyorum. "Lütfen rahatla biraz." diye ekliyorum.

"Çok rahatım." diyor. Sehpadaki kül tablasının yerini değiştiriyor.

Biz bu İngilizce konuşmayı yaparken, Elvio bir yandan duvara bakıyor, bir yandan da Lynn'in yumruklarına karşı tetikte duruyor. Sustuğumuzu anlayınca konuşmaya başlıyor: "Özür dilerim ama gitsem iyi olacak."

Elini sıkarak iyi geceler diliyorum. Sue'yu selamlayıp bacağına sarılmaya çalışan çocuktan kibar hareketlerle kurtularak çıkıyor ve kapıyı kapıyor.

Lynn'e sesleniyorum: "Haydi, doğru yatağa."

Sue, bana dönüp, "Ama hiçbir şey yemedi." diyor.

"Zaten çok yorgun." diyorum. "Yatsa iyi olacak."

Sue, "Haklısın galiba, zavallıcık!" diyor. Çocuğu kolundan tutarak yatağa götürüyor.

Fırını ısıtıp, içine dört dilim ekmek koyuyorum. Yıllanmış kırmızı şaraplardan birini açarak birkaç yudum alıyorum. Ekmekler ısınınca üzerlerine, belki de Bob için günlerce önce alınmış peyniri sürüyorum. Peynir, bıçağın gücüne dayanamayarak pütürlü ekmeğin üzerinde erimeye başlıyor. Ekmekleri iki ayrı tabağa, tabakları da masaya koyuyorum.

"Haklıymışsın Fiodor. Yatar yatmaz uyudu." diyor Sue. Sandalyeye oturarak şaraptan bir yudum alıyor. Ağzının ke-

narında kalan şarap damlasını işaret ediyorum. Dilini dudağında gezdirerek gülümsüyor.

Sıcak ekmeklerimizi hiç konuşmadan, hızlı hızlı ısırarak yiyoruz. Yarım şişe şaraptan sonra kaykılarak oturduğumuz sandalyelerimizde arabanın durumunu kısmen de olsa hatırlıyoruz. Hareketlerimiz ve bakışlarımız son derece yavaş.

İki dilim daha ekmek hazırlamak için ayağa kalkıyorum. Sue, dönüp ellerini belimin iki yanına koyuyor. Güvensiz bir sesle adımı fısıldıyor. İkimiz de gülüyoruz. Benim elimde bir ekmek parçası var, onun eliyse benim kemerimde.

Masanın başında ayaktayız, dudaklarımız birbirine değmek üzere.

Kanepenin ucunda oturuyoruz, dudaklarımız birbirine değiyor, parmak uçları nemli.

Kanepenin yanında yerdeyiz, ellerimiz birbirimizin kazağının altında.

Durgun bir ırmakta yüzen balığınki gibi zihnim bulanık, kulaklarım uğulduyor, duyularım tutuk ve sınırlı, sadece ağır ağır dalgalanıyor gibiler. Sue'nun eteğini çıkarmaya başlıyorum, sanki eteğin altındakiler değil de yünün sağlamlığı daha çok dikkatimi çekiyor, her santimetrede daha da yavaşlayan hareketlerle eteği çıkarmayı başarıyorum. Çorabını çıkararak bacaklarının beyazlığına, ayak bileklerine bakmaya başlıyorum. Bir bileğine sanki üç dakikadan daha uzun süre bakıyorum. Sue, kazağını ve gömleğini çıkarıp, beni saçlarımdan tutarak kendine çekene dek, onu dairesel dokunuşlarla okşamayı sürdürüyorum. Yalayarak, soyan gözlerle dizlerine doğru kayıyorum, tıpkı manzarayı takip edebilmek için uçağıyla alçalıp yükselen çöl kaşifleri gibiyim. Bacaklarının, mavi pamuklu iç çamaşırlarının, göbeğindeki kıvrımların, küçük göğüs kafesinin, beyaz göğüslerinin, zayıf boynunun üstünde uçuyorum. Bulunduğum açıdan, boğazına, çenesine, yüzüne, kapalı göz kapaklarından mavi ışığı süzüp geçiren kirpiklerine bakıyorum.

Bedeninin yüzeyinde her geçen saniye daha da birbirine karışan duyguları algılayabilmek için tekrar yere iniyorum. Dizine geldiğimde duruveriyorum, çok mutlu değilim, pek bir parlaklığı olmayan sol ayağının her parmağında duruyorum.

Tekrar yukarı uzanıyorum, artık hislerim mikroskopta incelenen maya örnekleri gibi değişken ve eğreti. Kendiliğinden ve cüretkâr hareketlerim şimdi bir tereddüt ağına takılıp kalıyor. Sue, beni doğru adrese varmam için teşvik ediyor ve boşlukta dalgalanmamam için uğraşıyor. Neyse ki, çok uzun olmayan tırnaklarıyla sırtımı tırmalıyor, saçlarımı çekiyor, kulaklarımı ve çenemi yalıyor, isteğimin sönmesine fırsat vermeden beni kendine çekmeyi başarıyor.

Aklım karmakarışık ve yorgunum, sanki hareket eden ben değilim. Mutsuzluk hissi su yüzüne çıkmış, hareketlerime karışıyor. Sue'nun dalgalanmalarını, titremelerini takip etmeye çalışırken, kendimi girdapta boğulan bir balık gibi hissediyorum. O kendini kaybetmiş, gözleri kapalı, beni kendine çekmeye çalışıyor. Halının üzerinde yığılıp kalıncaya, sınırlarımızdan arınıncaya kadar yapışıp ayrılmaya, kasılıp gevşemeye devam ediyoruz.

Kanepenin yanında, yerde hareketsiz kalıyoruz. En sonunda parmaklarımızı kenetleyerek birbirimize bakıyoruz. Uykum var gibi geliyor.

"Neredeyim?" diyor Sue. Hızla doğrulup oturuyor. Ayaklarını uzatmış, elleri arkada, başını geriye atmış tavana bakıyor. İnce saçları omuzlarından dökülüyor. Gülümseyerek başını kaldırıyor. Önce bir bacağını, sonra ötekini toplu-yor, ellerini dizine koyarak birleştiriyor, mahrem bölgesini gizliyor.

Birkaç dakika onu seyrettikten sonra mutsuzluk tüm vücudumu doldurarak beni bir sakız gibi yere yapıştırıyor. Burada, yaptıklarımızı ayan beyan gösteren bir halde yatmak istemiyorum. Bu mutsuzluk duygusu, kapı kapanmadan önce asansörden bana bakan Malaidina'nın görüntüsüyle birleşiyor.

Sue, kolunun üzerine uzanarak bana bakıyor. "İnanılmazdı değil mi Fiodor?"

"Evet." diyorum. Sesim pek net değil.

"Ciddi misin?" diyor. Yavaşça gülümseyerek bana bakıyor.

"Evet." diyorum.

Onun görünüşüyle Malaidina'nınkini, onun saçları, burnu, dudakları, çenesi, boynu, göğsü, kolları, elleri ve parmaklarıyla Malaidina'nınkileri karşılaştırıyorum. Aslında onlar birbirlerini karşılaştırıyorlar, ben sadece onları izliyorum. İçerisi soğumuş, halı da o kadar yumuşak değil. Doğrulup sırtımı kaşıyorum.

Sue, bir önceki pozisyonunu almış, şimdi bana daha yakından bakıyor. "Benden hoşlanıyor musun?" diyor. Gözlerinin ışığı ve sesi aynı frekansta titreşiyorlar sanki.

Ayaklarımı toplayarak onun gibi oturuyorum. "Evet." diyorum.

"Ne kadar?" Sesi şimdi daha alçak ve gözlerini üzerime dikmiş.

Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, düşündükçe daha az şey geliyor aklıma. En sonunda kapıya bakarak, "Soğuk oldu." diyorum.

"Yatak odasına gidelim öyleyse." diyor.

Kalkıyorum ve elimi uzatarak onu da kaldırıyorum. Yere saçılan elbiseleri toplamadan yatak odasına geçiyoruz. Kapının yanında durarak daha hazırlanmamış olan yatağa bakıyoruz. "Hemen geliyorum!" diyor. Yavaş adımlarla banyoya yöneliyor.

Çarşaf ve yastık kılıfı bulmak için açtığım dolapta sadece Sue'nun giysilerini buluyorum. Onları görür görmez içimdeki mutsuzluk duygusu daha da yoğunlaşıyor. Onları bu şekilde bulmak, Sue'yla beraber seçip sabahları giymesine yardım edecek olmaktan dolayı mutsuzum. Bir başka dolabı açıyorum, burada da Bob'un ceketleri var. Bu da beni mutsuz ediyor, çünkü kalın manşetli gömlek ve kalın kravatlarla giyilebilecek bu Amerikan tarzı, ağır ceketler çok çirkin.

Sue odaya girerek, mentollü diş macunu kokan nefesiyle bana bir öpücük veriyor. "Çarşafları bulamıyorum." diyorum. "Ben yaparım aptal!" diyor. Çarşafları sererken bir süre ona baktıktan sonra hızlı hareketlerle banyoya gidiyorum.

Odaya dönüp Sue'nun yanına yatarak çarşafı burnuma kadar çekiyorum. "Biraz konuşalım Fiodor." diyor Sue. Saçlarımı okşuyor, o kadar alçak sesle konuşuyor ki, uyuyuveriyorum.

16

Şimdi dünkünden daha az yokuş ve daha az dar görünen patikaya sabahın erken saatinde bir yürüyüş yapmaya gidiyoruz. Elvio on metre arkadan bizi takip ediyor. Arada bir deri kılıfından dürbünü çıkarıp yokuşa, kenarlara, dönemeçlere, dağın eteklerine, ağaçların arasındaki büyük boşluklara ve çamların sıklığına bakmak için duraklıyor.

Sue, çocuğu ve Elvio yüzünden benimle sanki aile arkadaşıymışım gibi konuşuyor: Ara sıra gözleri farklı bir bakış sergiliyor ve sesi ayrı bir tona bürünüyor ama öyle çabuk eski haline dönüyor ki, farkına varmak zor. Çocuk ise yakınmalarıyla, ısrarlarıyla ve gereksiz açıklamalar istemek için devamlı aramıza giriyor. Dinlenmek için kayaların üstüne oturuyoruz. Gökyüzü hafifçe bir sis oluşturan bulutlarla kaplı. Hava soğuk ve rahat değiliz. Her otuz saniyede bir pozisyon değiştiriyoruz. Peş peşe yürüyerek vadiye dönüyoruz, yolun yarısında kar yağmaya başlıyor. Birkaç dakikada, kar her yeri kaplamadan önce bile, manzara beyaza dönüyor. Sue, "Burada böyle geç kar yağması pek alışıldık bir şey değil." diyor. Elvio yukarı doğru her yöne bakıyor. Kar yakamdan içeri giriyor.

Akşam alışveriş merkezindeki bomboş bir pizzacıya gidiyoruz. Garson vitrinden karla örtülü sahte taşlı yola bakmaya devam ediyor. Aile arkadaşı olarak konuşmayı sürdürme-

ye çalışıyorum ama konuşacak çok az konu var gibime geliyor. Elvio, "Bu sabah dokuzda arabanız için bir çekici getirttim, birkaç hafta içinde hallederler." diyor bana. Saatine bakıp pizza margeritasını yiyor, masadaki ortamdan kendini uzak tutmaya çalışıyor. Dışarı çıkıp on santimlik karın içinde eve doğru yürüyoruz, yola vardığımızda dönemeçlerin arkasından gelen ve kirli gecenin havasını koni şeklinde aydınlatan farlar var. Sue, "İşte birileri gelmeye başlıyor." diyor. Yeraltı garajına sıralanan ve ileride gürültüsüzce kayan Range Rover'lara, aile Mercedes ve Volvo'larına birkaç dakika bakakalıyoruz.

Eve gidiyoruz. Elvio çıkıyor, Sue kapıyı üç kere kilitliyor, çocuğu yatağa sürüklüyor. Elimde bir bardak şarapla divana oturuyorum. Daireler yavaş yavaş canlanıyor. Duvarlardan adımlar, çarpılan kapı, sifon ve televizyon sesleri, kavga sesleri ya da odadan odaya bağırarak sorulan sorular duyuluyor. Sue dönüp kendine de bir bardak doldurarak yanıma oturuyor. Konuşmuyoruz, dairelerin seslerinin duvarlardan süzülmelerine ve küçük lüks oturma odasında öylesine dağılmalarına izin veriyoruz.

En sonunda, "Nasılsın?" diye soruyorum ona.

"Çok çok iyiyim." diyor ama kendinden emin değil.

"Bana öyle gelmiyor." diyorum.

"Nasıl?" diyor. Büyük bir yudum alıyor, bardağı masaya bırakıp köşeye bakıyor.

Ben de bir yudum alıyorum, ona doğru eğiliyorum, o da bana doğru dönüyor, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. "Ne düşündüğün hakkında hiç fikrim yok. Her zaman kibar ve ilgili bir havan var ve kafandan ne geçtiği asla anlaşılmıyor." diyor.

İfadesi ürkekçe bir gülümsemeyle yumuşamış. "Bu doğru değil." diyorum ben. Şimdi beklentilerle dolu bakışı, yavaşlamış nefesi ve sesindeki ton bende panik uyandırmaya başlıyor. Bardağın kenarına bakıyorum, gözlerim yarı kapalı

"Mesela şimdi ne düşünüyorsun?" diyor. Bana daha da yaklaşıyor, daha da sabit bakıyor.

Eğilip bardağı bırakıyorum. "Hiçbir şey, hiçbir şey düşünmüyorum gerçekten." diyorum. Dizimi kaşıyıp bardağa uzanıyorum ama o elimi yakalayıp bileğimi kavrıyor.

Sue telefon edip Bob'a bir hafta dağda kalmak istediğini, çünkü çocuğun temiz havaya ihtiyacı olduğunu, kendisinin de dinlenmesi gerektiğini söylüyor. Onu kabinlerin sıralı olduğu yerde, camlı ofisin dışında bekliyorum ve Bob'un bir restoranda yalnız başına yemek yediğini hayal ediyorum. Çamaşırhaneye elbise dolu bir torba götürdüğünü, süpermarketten dondurulmuş yiyecekler satın aldığını, alışveriş arabasına koymadan uzun uzun incelediğini hayal ediyorum.

Sue, kabinden çıkıp ödeme yapmaya gidiyor, sokağa çıkıyor, bana bakmadan çocuğunu çağırıyor. Güneşin altında eriyerek beyaz lekeler haline gelen kurumuş ve köpük halini almış karın kapladığı alışveriş merkezi yolu boyunca yürüyoruz. Benzer çiftlerle konuşmaya dalmış ya da vitrinlere bakan kürklü çizmeli, pantolonlu, ceketli çiftler var. Güneşten yakınmaya, küfretmeye hazır, bir barın önünde toplanmış formalı kayak hocaları var. Ellerinde tepsilerle pizzacılara ve restoranlara girip çıkan garsonlar var, kılık kıyafet dükkânlarında ceket deneyen koca popolu kadınlar, vitrinler boyunca gezinen, yemekten patlamış çocuklar, standart saç stilli, standart bakışlı ve aynı tip anoraklı, birbirinin ardı sıra yürüyen bütün aile üyeleri. Elvio birkaç adım arkadan takip edip, insanların ve arkamızdan isteksizce gelen çocuğun hareketlerini kontrol ediyor.

Sue'ya, "Bob'la aranızda geçen konuşmadan dolayı gergin misin?" diye soruyorum.

"Yok canım!" diyor sinirli bir ses tonu ve kızgın bakışlarla.

"Eğer sinirliysen söyleyebilirsin. Ben buna kızmam." diyorum. Geçen akşam sığındığımız şarap dükkânına dalgın adımlarla yürüyerek varıyoruz. Yolun karşı tarafına geçip geriye dönüyoruz.

Sue, "Tamam, biraz sinirliyim." diyor. Vitrinlere ve vitrinlerin önündeki insanlara şöyle bir bakıyor. "Ama sanırım bu oldukça normal." diyor.

"Tabii ki normal." diyorum. Ellerimiz cebimizde yavaş yavaş yürüyoruz. Ona, "Milano'ya dönmek ister misin?" diye soruyorum.

O durup çocuğun nerede olduğunu görmek için dönüyor.

"Burada seninle kalmak istiyorum. Dönmeye hiç niyetim yok." diyor.

Hiçbir şey konuşmadan epeyce yürüyoruz. Sonunda, "Bob nasıl biri? Yani onunla yaşamak nasıldır?" diye soruyorum.

Bana bakarken bir elini saçında dolaştırıyor. Gülümsüyor.

"Onu ilgilendiren tek şey MultiCo. Gerçekten. Ayrıca tek eğlendiren şey de o. Bunun dışında hep dalgın ve yanımda yokmuş gibi." Eline bakıp bana, "İyi de niye soruyorsun bunu?" diyor.

"Öylesine." diyorum. Anoraklı yaşlı bir adam, bir çifte sinirli ve sıska bir dobermanı gösterirken yanından geçiyoruz.

Sue, "MultiCo'dan eve döndüğünde o kadar yorgun oluyor ki, bana ve çocuğa ayıracak azıcık bir enerjisi bile kalmıyor. Bir martini içip yemek yiyor ve sonra ya televizyon izliyor ya da bir rapor okumaya dalıyor." diyor. Bir barın camlarının önünden geçerken içeride masalara oturmuş çikolatalı krep yiyen insanlara bakıyoruz. "Asla önemli şeylerden bahsetmiyoruz, sadece detaylar. Tabii bir de kafasından bambaşka şeyler geçerken, hatta yorgunluktan bitkinken bile şefkat ve ilgi dolu bir ses tonuyla konuşması var." diye ekliyor.

Sola dönüp birkaç basamak çıkıyoruz, alışveriş merkezi ile düzlük bir çayır arasındaki taşlı yol boyunca yürümeye devam ediyoruz. Sue sigarasını yakıyor, öksürüyor. "Arada bir Bob ve benim sürdüğümüz hayatı düşünüyorum da, başımı alıp tek başıma seyahate çıkma ya da tek başıma dans etme ya da yeni biriyle tanışma isteği duyuyorum. Ama çok bilinçli bir istek değil, yemek yemek ya da banyo yapmak gibi bir şey. Bilemiyorum." diyor.

Anlaşılmayan bir sebeple hâlâ çalışmaya devam eden bir teleferik var. Dağa doğru inip çıkan korumalı oturma yerleri. Ufak bir tahta kulübede duran iki teleferik operatörü kuru otlara umutsuzca bakıyor.

Sue, "Evlendiğimizde Bob çok farklı biriydi. Aktif, inanılmaz şekilde iletişim kuran, fikirler ve fantezilerle dolu biriydi. Daha önce nasıl olduğunu tahmin bile edemezsin."

Aslında Bob'u fantezilerle dolu düşünemiyorum. Tabii hangi tip fantezi olduğuna da bağlı. Onu sadece daha genç ve kuru olarak hayal edebiliyorum.

Sue, "Bilmiyorum. Daha farklı hareket ederdi, eline bir şey alışı, yerden bir atkıyı alışı falan. Sana bakışı ve dediklerini dinlemesi kendine hastı sanki, gerçekten ilgileniyormuş gibi. Şimdi hep MultiCo'nun karmaşık sorunlarının içinde kaybolmuş, etrafında olup bitenden habersiz. Kendi hareketlerine bile dikkat etmiyor. Sosyal hayatında dünyayı fethetme ve kariyer yapmak için ilerlerken, özel yaşamında çocukluğuna dönmüş gibi. Böylece bir anda bu dalgın, büyümüş ve dikkate ihtiyacı olan çocukla buldum kendimi, durumun ne zaman değişmiş olduğunu bile anlamadan." diyor.

Bob'u yerden atkıyı almak için eğilirken hayal ediyorum. On ya da on beş defa arka arkaya, her seferinde daha gülünç ve çocuksu hareketlerle. Yeni evlendiklerinde Sue'nun onu atkıyı yerden alırken izlemesini hayal ediyorum. Elmacık kemikleri çıkık, dalgalı, karışık saçlı ve yanları vücudunu saran bir elbiseyle.

"Niye kendin için bir şey yapmayı denemiyorsun?" diyorum.

"Denedim." diyor. "Yoga kursuna, resim kursuna, dokuma kursuna katıldım ama her seferinde yarısında bıraktım. Sanırım çok düzenli biri değilim. Geçen yıl MultiCo'nun halkla ilişkiler ofisinde bile bir ay kadar çalıştım ama bana bir şey katmadığını düşündüm, ayrıca Lynn ve Bob'la yeterince ilgilenemediğim için kendimi suçlu hissediyordum." Ayakkabımın burnunun ucuyla yoğunlaşıp ufalanmış kara vuruyorum. "Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum, çünkü tek yapabildiğim şey eş olmak, üstelik bunda da hiç başarılı değilim."

Ona, "Bu şekilde konuşma. Otuz dört yaşındasın ve hiç de aptal değilsin. Hâlâ aklına gelen her şeyi yapabilirsin." diyorum.

"Yaşımı kastediyorsan otuz üç." diyor. İki parmağını dudağına götürüp gülüyor.

Bir kez daha kar yağıyor, ticaret merkezini kayak takımları ile dolaşan başka insanlar da geliyor, dağ yamacına, teleferiğe ve gökyüzüne endişeli gözlerle bakıyorlar. Sonraki güne güneş görünüyor, kar tabakası inceliyor, ot tutamları ortaya çıkıyor ve en sonunda çimenli yüzey. İnsanlar yine gözden kayboluyor, arabalar yollara dökülüyor. Alışveriş merkezinin satıcıları iyi aydınlatılmış barınaklarında uyuklamaya başlıyorlar yine. Kayak hocaları sanırım Fransa'ya dönüyorlar. Sue ile ben günde birkaç defa gezmekten başka bir şey yapmıyoruz.

17

Verandada oturmuş, çocukla "*Dünyanın Kuşları*" adlı büyük ve resimli bir kitaba bakıyoruz. Çocuk yumuk elleriyle resimlerin altındaki yazıları kapatıp oradaki kuşların ismini söylememi bekliyor. İsimleri söylüyorum. Ellerini ihtiyatla kaldırıp kontrol ediyor, sonra da onu kandırıyormuşum gibi şaşkın gözlerle bana bakıyor. Sue telefonların bulunduğu yerden dönüp sürme kapının eşiğinde duruyor, birkaç dakika bize bakıyor. Omzumun üstünden elimdeki kitaba göz atmaya geliyor, gülüyor.

"İyi de nasıl biliyorsun bunları?" diyor.

"İyi bildiğim tek şey onlar." diyorum dönmeden. Çocuk oyuna devam etmem için ısrar edip koluma vuruyor. Sue koyu renkli tahtadan yapılmış tırabzana dayanıp çimenli yokuşa bakıyor.

Çocuk sıkılıp, kitabı parmaklarımın üstüne kapıyor, arkaya dönüyor. Sue ve ben sessiz ve hareketsiz kalıyoruz beş dakika.

Ona, "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Hızlıca dönüp, "Ya sen?" diyor.

"Önce ben sordum." diyorum. Kitabın sayfalarını baştan sona çeviriyorum.

"Bu adil değil." diyor. Yan durup güneş ışığından korunmak için gözlerini kapıyor.

Sue, Bob'u aradığında Bob ona benimle konuşması gerektiğini söylüyor. Telefon kabininden yaklaşmam için işaret ediyor. Kafamı sallayıp bir elimle "olmaz" diyorum, geriye doğru iki adım atarken, Sue kabinin kapısını açıp, "Geliyor." diyor ve bana ahizeyi uzatıyor. İçeri giriyorum.

Bob, "Fiodor, seninle ciddi bir şey konuşmam gerek." diyor.

"Söyle." diyorum. Kabinin çatısına, duvarlarına bakıyorum. Onu bana bakarken hayal ediyorum, üzerinde buruşmuş bir gömlek ve elinde bir donmuş balık konservesi.

Telafisi imkânsız bir şekilde mahvolmuş hayatıyla ilgili bana söyleyebileceği üç beş cümle düşünüyorum kendi kendime.

"Bu sabah Leo ile konuştum ve her geçen gün senin için biraz daha fazla endişelendiğini sanıyorum. Ona gelecekte olacaklar konusunda ciddi olarak düşüneceğini ve bana bu konuda söz verdiğini ama bunu yaptığından şüphe duyduğumu söyledim." diyor. Sesinin tonu endişeli ve kızgın, her kelimesinde bir kötü niyet izi var. Beni güç durumlar ve sorunlar yaratmaktan zevk alan, geri zekalı, ukala ve şımarık bir genç gibi gördüğünü, gözünün önünden kaybolmamı istediğini düşünüyorum.

"Bob, ne diyeceğimi bilemiyorum." diyorum. Şimdiyse onun kulaklarının benim sesimi salakça ve şımarıkça bulduğunu düşünüyorum.

"Aslında artık bilmen gerekir." diyor. "Üç haftadır dağdasın. Orada sonsuza kadar hiçbir şeye karar vermeden kalamazsın."

Kabinden, Sue'ya bakıyorum. Sue, Lynn'e, o da Elvio'ya bakıyor. Bob'a, "Dinle, bütün bu olan bitenlerden, sana zorluk çıkardığımdan, bir aptal gibi MultiCo'ya geldiğimden, sana söyleyecek sözüm olmadığımdan dolayı üzgünüm. Ama belirsiz bir durumdayım ve ne yapmam gerektiğini hâlâ anlamadım, her durumda bu sorunu tek başıma çözümlemeye çalışacağım."

Bunları ona niye söylediğimi bilemiyorum ama bu beni öyle sinirlendiriyor ki, ahizeyi kapatıp çıkıyorum, kasiyere para ödeyip Sue ile tek kelime bile konuşmadan dışarı fırlıyo-

rum. Karda hızlıca yürüyorum, arkamda Sue, onun arkasında çocuk ve çocuğun arkasında Elvio. Yola varana kadar arka arkaya yürüyoruz. Duruyorum. Sue bana yetişiyor, çocuk yere bakmak için duruyor. Elvio omuzlarından başını döndürerek arkaya bakıyor.

Sue, "Ona ne dedin?" diyor telaşlı bir sesle.

"Hiç!" diyorum. "Ona ne söylemem gerektiğini bilmediğimi söyledim." Vadideki Melavio kasabasına bakıyorum. Başparmağımı kemiriyorum.

Sue çocuğa dönüp yerden taşları toplamamasını ve elini ağzına sokmamasını falan söylüyor.

Ona, "Şu salağı rahat bırak ne halt yerse yesin." diyorum.

"Ona salak deme!" diyor Sue gözlerini dikerek. Bana yaklaşıp düşünceli bakışlarla, "Fiodor karar vermeliyiz öylece bir şey yapmadan duramayız." diyor. Sanırım şimdi hiçbir şekilde dikkatimi toplamayı başaramıyorum, konu sanki parmaklarımın arasında bir yılan balığı gibi kayıp gidiyor.

"Neye karar vermemiz gerekiyor?" diyorum ona. İçinde ani bir sıçrayış, gözlerinde ise alev gibi bir parlama var.

"Neye karar vereceğimizi sen söyle! Nasıl bu kadar kararsız olabiliyorsun? Nasıl bu kadar büyük bir umursamazlık içinde, ne yapmak istediğine dair hiçbir fikrin olmadan ortada dolaşabiliyorsun?" diyor. Ellerini sallıyor, sinirli ve sarsılmış, tanım ve güven arayışında.

"Ama böyle karar veremem ki!" diyorum ona. "Bazı şeylerin kendi kendine yola girmesini beklemem gerek." Doğru kelimelerle ikna edici bir şekilde bile konuşmayı beceremiyorum. Yolun kenarında ayaktayım, aklıma ikna edici bir cümle gelmiyor. Birkaç dakika sonra ise belirsizlik öyle yoğun ve sıkıcı bir hal alıyor ki, farkına varmadan gözlerim yaşlarla doluyor.

Sue, "Fiodor, deli misin sen?" diyor çocuğun gözüne masum görünmek için hafifletilmiş bir hareketle bir elini omzuma uzatıyor. Etrafımda dönüyor, bana sağ ve sol yanımdan bakıyor. "Ciddi ciddi ağlıyor musun?" diyor.

"Hiç de ağlamıyorum." Sesim biraz kısık çıkıyor. "Bu karar verme meselesiyle beni çıldırtan sizsiniz." İki üç adım ilerliyorum, beni takip ediyor. Vadiye bakıp derin bir nefes alıyorum. Ona dönüp, "En azından kavga etmemeye çalışalım." diyorum.

Bana bakarken dudağında şaşkın bir gülümseme var. "Çok tuhafsın Fiodor!" diyor. Eğimli yolda biraz yürüyoruz.

18

Akşam yemeğinden önce Elvio'ya bakmaya gidiyorum. Ardına kadar açık kapıdan giriyorum, küçük oturma odasında televizyonun karşısına oturmuş jambon ve marullu sandviçini yiyor. Dönüp bana selam veriyor, ekrana bakmaya devam ediyor.

Oturduğu divanın arkasına dayanıp televizyondaki deterjan reklamını izliyorum biraz. "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Oldukça iyi." diyor, sandviçinden bir lokma ısırıyor, hareketlerini, yüz ifadesini ve sesini kısıtlayacak kadar omuzlarını sıkan bir ceket ve boğazını sıkan bir gömlek giymiş olan haber spikerine gözünü dikiyor. Sue'nunkilerin hemen hemen aynısı olan mobilyalara bakıyorum, duvarlara bakıyorum. Kapıya doğru yöneliyorum, vedalaşmak için arkamı dönüyorum, ekranda Malaidina'nın sarışın arkadaşının fotoğrafı var. Yeni bir fotoğraf olmasa gerek bu. Dolayısıyla aklıma, adamın yüzünün farklı çizgilerine yönelen, geri dönen, bu ay süresince beynimin gerisinde kalmış görüntüsünün hatları boyunca bu farklı çizgileri birleştiren kesikli bir görüntü geliyor. Dikkatim daralan bir ışık konisi gibi televizyon ekranında yoğunlaşıyor, o kadar ki, odadaki diğer bütün görüntüler ve hoparlörden çıkan diğer sesler algımın dışında kalıyor. Fotoğraf kaybolduktan sonra, görüntüler ve seslerin yavaş yavaş geri döndüklerini duyumsadığımda onları aslında duymamış olduğumun farkına varıyorum.

Elvio'ya, "Kimdi bu?" diye soruyorum. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

"Parchi." diyor bana dönmeden.

"Parchi de kimmiş?" diyorum. Aynı zamanda televizyonu dinlemeye çalışıyorum.

"NUG'lardan." diyor. "Üç senedir peşindeydiler, Tanrı aşkına."

"Tutuklamışlar mı?" diye soruyorum. Televizyondan çıkan sesler duvarlar arasında yankılanıp kafamda çarpıyorlar.

"Vurmuşlar." diyor. "Bir örgüt yatakçısının evinde işini bitirdiklerini söylüyorlar."

"Öldürülmüş mü?" diyorum ben.

"Evet." diyor Elvio dönerek. "Bu sabah Milano'da dedi televizyon." Meraklı gözlerle bana bakıyor.

"Başka kim varmış? Yanında başka kimin olduğunu duydun mu?" diye soruyorum. Galiba çok yüksek sesle konuşuyorum ama kendi sesimi neredeyse duyamıyorum. Orta kulakta bir sorunum olmalı, spiker bitmek tükenmek bilmeyen bir isim listesi okuyor, ses çok fazla açılmış ve ben kimin konuşup kimin dinlediğini tam olarak anlayamıyorum. Televizyona doğru ölçüsüz birkaç adım atıyorum, rastgele iki üç tuşa basıyorum, renkler ve görüntüler kaybolmak yerine değişiyor. Elvio kalkıp doğru tuşa basıyor ve televizyonu kapatıyor.

"Parchi'den başka kimi öldürmüşler? Başka kim varmış?" diyorum. Artık sesimi duyabiliyorum, ama çok kaygılı geliyor kulağıma.

"Sanırım hiç kimse." diyor. "Başka kimseden bahsetmediler. İnceleme yaptıklarını söylediler." Elleri yanda, kafası eğik, yarım metre uzaktan beni inceliyor.

"Kesin mi?" diye soruyorum.

"Öyle." diyor.

Şimdi tam olarak ne düşündüğümü anlayamıyorum, gözlerimin önünde daha çok biri ötekinin üzerinde kayan genişlemiş imgeler var. Rampadan aşağıya koşan Malaidina imgesi, kalabalık bir kaldırımda koşan Malaidina imgesi, bir

kavşak boyunca koşan ve etrafına bakınan Malaidina imgesi.

Elvio'ya, "Hemen Milano'ya dönmeliyiz. Acele etmeliyiz!" diyorum. Birkaç telaşlı hareketten sonra kapıya doğru gidiyorum, geri dönüyorum, Elvio'ya yine, "Bir an önce gitmeliyiz!" diyorum.

Bana dönüp, "Tamam." diyor. Sandviçin kalan kısmını masaya bırakıyor. İki daire arasındaki birkaç metrelik mesafeyi koşuyorum, kapıları açık bırakıyorum. Sue mutfağın balkonu önünde ayakta, biberiye dallarını kızartılacak tavşanın karnına sokmaya çalışıyor. Benim geldiğimi görünce kafasını kaldırıyor.

Ona, "Sue, elindekileri bırak. Hemen Milano'ya dönüyoruz!" diyorum. Odaya doğru adımlarımı hızlandıran, hareketlerimi ve kelimelerimin çevresini uzatan bir elektrik dalgası tarafından itiliyormuşum gibi geliyor bana. Çoktan oturma odasının en uç kısmındayım, pencerenin önünde, perdeyi çekiyorum.

Sue elleri karnı açılmış tavşanın içinde, iyice açılmış gözlerle bana bakıyor, "Milano'ya mı?" diyor.

"Evet, hemen gidiyoruz. Zaman yok!" diyorum. Bağırmıyorum ama sesim bağırıyormuşum gibi kaygılı çıkıyor.

Çocuğun odasına koşuyorum. Yerden beyaz, bez bir valiz alıp etrafta gördüğüm bütün çorap ve ayakkabıları içine koyuyorum. Bir hareketin gerçekleşmesi için, başka hiçbir aracı olmadan, onu düşünmek yeterliymiş gibi geliyor bana: Odanın öteki ucundaki bir ceketi almayı düşündüğümde, onu bir anda elimde ya da çoktan valize konmuş olarak bulmak. Çocuk, yatağın kenarında oturmuş bana bakıyor, askıdan ceketi alır almaz bağırmaya başlıyor. Ceketi zorla sırtına geçirmeye çalışıyorum.

Sue kapıda görünüyor ve "Ne yapıyorsun sen?" diyor.

Bakmak için ona doğru döndüğümde Sue çok yavaş ve yaptığı her harekette tutukmuş gibi görünüyor gözüme. Bir ifadeden diğerine, bir ses tonundan başka bir ses tonuna geçmesi saatler alıyormuş gibi geliyor. "Çabucak halletmeye ça-

lışıyorum, bana yardım et lütfen!" diyorum sonra ona. Kızın ceketini eline sıkıştırıveriyorum.

Kafasını sallayıp kirpikleri arasından bana bakıyor. "Delirdin mi sen Fiodor? Aniden, akşamın sekizinde, yemekten önce Milano'ya koşman gerektiği mi geldi aklına?" diyor. Bana bakıyor, sonra etrafına bakıyor.

Ona bir şeyler açıklamak istiyorum, ama başaramıyorum, doğru düzgün düşünemiyorum bile. "Lütfen kımılda! Acele etmeliyiz! Bir an önce gitmeliyiz!" diyorum. Odadan çıkıp, girişe, oturma odasına koşuyorum. Artık hareketlerim hepten tuhaf: Ritmi tutturamıyorlar, biri diğeri içinde tutukluk yapıyor. Valizimi doldurup girişe doğru götürüyorum, durup askıdan Sue'nun ceketini ve yerden çocuğun mendilini alıyorum, geri dönüp oturma odasına gidiyorum, banyoya gidiyorum, valizimi tekrar açıp diş fırçamı içine koyuyorum, tıraş losyonu şişesi parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor, bin parçaya bölünüyor. Oturma odasına geri dönüyorum, bir lambanın ayağına takılıyorum, lambayı söndürüyorum, bir iki sıçrayışta mutfak balkonunun kapısına kadar gidiyorum, tavşanı alıp plastik bir torbanın içine sokuyorum, masada duran iki kirli fincanı alıp bulaşık leğenine koyuyorum, girişe doğru koşuyorum, oturma odasının ışığını kapatıyorum, tekrar ayağım takılıyor, neredeyse elinde ceketle duvar dibinden yürüyen Sue'yu ezecek gibi oluyorum. "Sue lütfen. Beni delirtme! Gitmemiz gerektiğini söyledim sana! Zamanımız yok!" diyorum. Galiba Sue'nun gözüne epeyce çıldırmış ve dengesiz görünüyorum.

Elvio gelip kapıda duruyor. "Ben buradayım." diyor. Garip bir ifadeyle merak içinde bana bakıyor.

"Bana yardım edebilir misin?" diyorum. Çocuğun odasını, Sue'yu, valizleri, genel durumu gösteriyorum. Bir oraya bir buraya, ne istediğimi tam bilmeden sıçrayıp duruyorum.

"Sorun değil." diyor. Valizleri alıp koridora çıkıyor. Dağınık iki üç ceketi toplayıp, onun peşinden gidiyorum. Asansörün önünde ona yetişiyorum, "Sue'nun ve çocuğunun nasıl hızlı hareket etmelerini sağlayacağımı bilmiyorum." diyorum.

Elinde valizlerle asansöre girip, "Şimdi geliyorlar." diyor.

Koşarak geri dönüyorum, nitekim Sue çoktan ceketini giymiş, şimdi de çocuğu giydiriyor. Hareketlerimle daha hızlı olmalarını söylüyorum ama zaten Sue hızlanmış, odaya giriyor ve iki dakika sonra elinde valizle çıkıyor, beni ve çocuğu dışarıya itip bana bakmadan ve bir şey söylemeden kapıyı kilitliyor. Koridorda yürüyoruz: Artık Sue benden daha hızlı. Elinden valizi almaya çalışıyorum, "Bırak beni!" diyor.

Garaja iniyoruz. Elvio çoktan hazır, motoru çalıştırmış ve kapıları açmış bile. Sue'yu öne oturtmaya çalışıyorum ama o çocukla arkaya oturuyor. Kapıları kapatıyoruz, Elvio hemen hareket ediyor. Garajdan çıkıyoruz, apartmanlardan, alışveriş merkezinden, alışveriş merkezinin ışıklarından uzaktayız. Yandaki tutacağı sıkıca kavrıyorum, bacaklarımı uzatıyorum, başımı arkaya yaslıyorum. Dönemeçleri deli gibi iniyoruz. Aşağıya iniyoruz, düşüncelerim far ışıklarının öyle ötesine yansıyor ki, sanki onların hiçbiri yokmuş ve kafama mekanik bir şekilde sadece hızlanmaları, yer değiştirmeleri, fırlamaları ve fren yapışları kaydedebilirmişim gibi geliyor. Aşağı Melavio'ya varıyoruz, ışıkları sönük kenti geçiyoruz, daha geniş ve düz yolda hızlanıyoruz. Yavaş yavaş düşüncelerim geri gelmeye başlıyor, ama onları yeniden ele geçirdikçe giderek yassılaşıyorlar, mekanik duyguları fazla etkilemeden onlara yapışıyorlar.

Elvio düz yollarda hızlanıyor, dönemeçlerde hız kesiyor, motoru devirde tutmak için vites değiştiriyor, yolun kıyısına yakın ilerliyor. Hiçbir şey söylemeden dümdüz önüne bakıyor. Sue arkada kapı kolunu sıkıca kavramış, Elvio'nun her sert manevrasında derinden sesler çıkarıyor, oldukça sakin görünen çocuğun kolunu sıkıca tutuyor. Ona, "Meraklanma. Elvio gayet ustaca kullanıyor. Hiçbir tehlike yok. Gerçekten." diyorum. Cevap vermiyor, karanlık olduğu ve çok hızlı gittiğimiz için hiçbir şey görünmediği halde dışarı bakıyor. Dudağını ısırıp beni duymamış gibi yapıyor.

İki üç dakikada bir dönüp ona bakıyorum ama o ifadesini hiç değiştirmiyor. Dokunmaya çalışıyorum, sinirli, kü-

çük bir hareketle kolunu çekiyor. Tam olarak ne olduğunu, niçin olduğunu anlamak için yeterince uzun düşünmeyi başaramasam da üzülüyorum. Ona, "Dinle, özür dilerim. Ama benim suçum yok. Yani demek istediğim, aslında benim suçum ama elimde değil." diyorum. Kafasını öbür yana çeviriyor.

Belki yarım saat bir kelime etmeden, kendimizi motorun titreşimine, lastiğin her dönemeçteki sürtünme sesine ve rüzgarın kesilmeyen uğultusuna vermiş ilerliyoruz. Çok yavaş giden iki veya üç kamyonu geçip onları uyuşuk balinalar gibi arkamızda bırakıyoruz. Otobana geliyoruz, otoyol girişini aşıp sol şeritte hızımızı arttırıyoruz. Saatte aşağı yukarı iki yüz kilometreyle bariyere sürtünerek geçiyoruz. Ara sıra daha yavaş giden otomobillerle tampon tampona geliyoruz, Elvio uzunları yakıyor, arabalar yanımızdan kayıyorlar ve hemen sonra ışıklı noktalar halinde küçülmüş olarak çok geride kalıyorlar.

Elvio'ya, "Hızlı gidiyoruz. Gerçekten." diyorum. Sollama şeridinin beyaz çizgisine bakıyorum.

"Evet, oldukça." diyor. İleriye bakıyor, iki kez hızlıca dönüp bana bakıyor, kapıdaki gibi meraklı gözlerle.

Çoktan otobanın yarısına geliyoruz.

Otobanın üçte ikisini kat ediyoruz.

Milano'ya yirmi kilometre yaklaştığımızda Sue'ya dönüp, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Kafasını çevirmeden sessiz ve ifadesiz bir şekilde susuyor. Üç dört kez arka arkaya aynı soruyu tekrarlıyorum. Esas endişem, sesime dökülen ikincil endişe perçemlerine tel tel ayrılıyor. Artık hiç konuşmadığımıza, her şeyin çabuk ve telafisi zor bir biçimde bozulduğuna üzülüyorum. "Ne düşündüğünü söyle bana." diyorum tekrar ona.

Sonunda, "Hiçbir şey!" diyor hızlı bir biçimde.

"Ama bu gülünç!" diyorum, "Bir şey düşündüğün çok açık." En azından kaygımın üçte biri şimdi ona yönelmiş durumda, aynanın üzerindeki ışık demeti gibi arkama sıçrıyor.

"Ne olursa olsun seni ilgilendirmez!" diyor.

"Tabii ki beni ilgilendirir." diyorum. "Beni ilgilendirir, çünkü Milano'ya birkaç kilometre kaldı, az sonra oraya varacağız ve kavga etmediğimiz, birbirimize kötü bir şey söylemediğimiz halde benimle konuşmuyorsun, bana bakmıyorsun ve bu donuk tavrı sürdürüyorsun. Bu korkunç durumda kalmayı istemiyorum." diyorum. Ona doğru eğilmiş, dörtte üç dönmüş ve boynumu uzatmış vaziyetteyim, artık neye daha çok endişelendiğimi bilemiyorum.

Sue, hâlâ karanlık camdan öylece bakıyor, sonra aniden bana dönüp, "Yani sence bir açıklama yapması gereken ben miyim?" diyor. Dudaklarının hafifçe titremesine yol açan küçük, olumsuz bir gülümseme görünüyor yüzünde.

Ona, "Sue, çok üzgünüm, Allah kahretsin. Sana üzgün olduğumu söyledim, ama anlatılacak fazla bir şey yok. Bu hikâyede kimse kimseyi bir şey yapmaya zorlamadı, kimse kimseyi kullanmadı ya da aslında olmayan bir şeyin olduğunu iddia etmedi." diyorum. Şimdi her kelimem ağzımdan endişeyle çıkıyor, düşünmeye vaktim olmadan konuşuyorum. "Niye her şeyi bu korkunç ışığın altında görmek zorundayız ki? Niye bu kahrolası ses tonuyla, bu kahrolası yüzlerle gözlerimizin içine bakmadan konuşmak zorundayız? Hiçbir zaman Bob'u gerçekten bırakmayı ve başka biriyle farklı bir hayata başlamayı düşünmediğini çok iyi biliyorsun. Demek istediğim, tüm bunlar hakkında bir kelime bile konuşmadık. Ve bu ay boyunca günde iki defa kahvaltıda ne yediğini, ne giydiğini, kimi gördüğünü söylemek, sana ne yapmanı tavsiye ettiğini sormak için onu aramaya devam ettin. Sürekli onu düşünmeye devam ettin aslında. Bunu çok iyi biliyorsun." diyorum.

Sesini çıkarmadan beni dinliyor, hiç beklemediğim bir anda bakışlarını uzaklaştırıyor ve gözlerinde yaşlar görüyorum. Biraz daha ona doğru uzanıp aramızda bir temas olsun diye başına ya da omzuna dokunmaya çalışıyorum, parmaklarım erişemeden hızlıca kendini kaçırıyor. "Sue böyle yapma. Lütfen böyle yapma!" diyorum artık paniğe kapılmış ve ondan yola, Malaidina'ya yönelmiş düşüncelerle dolu bir

sesle. Elvio ani bir fren yapıyor, benim öne uçmamı engellemek için sağ kolunu yana uzatıyor. "Teşekkür ederim." diyorum. Camı indirip görevliye parayı ödüyor, tekrar hızla hareket ediyor.

Sue'ya uzanmak için tekrar arkaya dönüyorum, ama gözlerindeki yaşlar kurumuş, bana bakıyor ve "Beni rahat bırak." diyor. Yüzünü yana çevirip kendini benden soyutluyor.

Şehirdeyiz, merkeze giden yollardan birindeyiz. Elvio, "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Sue cevap veriyor. Artık endişem hızla tek bir noktada yoğunlaşıp aştığımız her kavşakla artıyor. Elvio ışıklarda iki arabanın arasından fırlayıp, sağa ve sola dönüyor, fren yapıyor ve hızlanıyor. Ne garip ki, bu dakikada benim kalbimin ritmini oldukça iyi izliyor.

Sue ve Bob'un evinin önündeyiz, Elvio duruyor. Artık çok şey söylemek için zamanım yok, acelem var daha çok. Sue ve çocuk, dışarıda bagajın önünde bekliyorlar, bana bakmıyorlar. Ben ve Elvio arabadan iniyoruz, Sue, Elvio'ya, "Zahmet olmazsa valizleri getirebilir misiniz?" diyor. Birini Elvio alıyor, diğerini ben alıyorum. Demir kapı ötesindeki Sue ve çocuğu cam kapının ardındaki eğimli geçiş boyunca izliyoruz, kapıda kalıp kalmadığımızı kontrol etmek için kafalarını çevirmiyorlar.

Sue asansörü çağırırken ellerimizde bavullarla bekliyoruz. Dördümüz de otuz saniye boyunca hareketsiz, gözlerimiz kayan metal kapıya çevrili duruyoruz. Asansör geliyor, kapı açılıyor, Sue ve çocuk içeri girip yan dönüyorlar. Elvio ve ben valizleri içeri koyup geri çekiliyoruz. Kapı kapanırken elimle durduruyorum, tekrar açılıyor. Sue soğuk gözlerle, parmağını düğmeden çekmeden bana bakıyor. Elimi çekiyorum, kapı hareket ediyor. Tekrar engelliyorum, tekrar açılıyor. "Sue!" diyorum. Ama gerçekten fazla vakit yok, çabucak buradan çıkmam gerekiyor. Sue, "Kes şunu Fiodor!" diyor ve ben artık çoktan cam kapının dışında yola doğru koşan Elvio'nun arkasındayım. Demir kapıdan çıkıyoruz, arabaya atlıyoruz, hızla gidiyoruz.

Birkaç dakika içinde evime varan kısa yolu kat ediyoruz, kırmızı ışıkta geçiyoruz, yolu diğer arabalara kapatıyoruz. Endişe kafamda öyle hızlı dolanıyor ki, bir tek düşünceyi, bir tek zihinsel imgeyi ya da duyguyu ayrı tutamıyorum, hızla atan kalbimle dışarıya bakıyorum.

Evimin önündeyiz. Elvio fren yapıyor, motoru durduruyor. Mavi, küçük gözleriyle bir an bana bakıyor. "İşte!" diyor.

"Teşekkür ederim." diyorum.

"Ne için?" diyor.

"Her şey için." diyorum. "Gerçekten." Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yukarı koşmak istiyorum. Arabanın kapısını açıyorum, o da kendininkini açıyor. Aynı hareketlerle arabanın çevresinde iki yarım dönüş yapıyoruz, bagajın önünde duruyoruz. Elvio açıp valizi uzatıyor. Açık bagajın iki yanında bir an durup sokak lambasının ışığına bakıyoruz.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diyor.

"Bilmiyorum." diyorum. "Hiçbir fikrim yok. Şimdilik eve gidiyorum." Sen diye hitap etmesi hoşuma gidiyor, fakat düşünmek için fazla zamanım yok. Hiçbir şeyi düşünmeye zamanım yok. Kaldırıma çıkıyorum, kapıya doğru yürüyorum. Elvio beni izliyor, "Bir saniye bekle." diyor. Cebini karıştırıp bir kartvizit çıkarıyor. "Belki bir ihtiyacın olur." diyor.

Kartı cebime koyup parmaklarımın sinirli hareketleriyle anahtarları arıyorum. "Tekrar teşekkürler." diyorum, sokak kapısını açıyorum.

Asansöre biniyorum, iniyorum, kapıyı açıyorum, giriyorum, kapıyı hızla kapatıyorum.

Telefonun olduğu odaya doğru koşuyorum, ceketimi çıkarıyorum, yere bırakıyorum. Telesekreterin tuşlarına basıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, hareketlerimi kontrol edemiyorum: Parmaklarım düğmelere çıldırmış gibi basıyor, bantın yanlış yöne sarılmasına neden oluyorlar. Derin derin nefes almaya çalışıyorum, bantı geri sarıyorum. Dinleme düğmesine basıyorum. Leo'nun "Çabuk beni ara!" diyen sesini duyuyorum. Bana ateş ettiklerinden sonraki gün olmalı, Bob ona haber vermeden önce. Başka arayan yok.

Rastgele tuşlara basıyorum, bantı on kez peş peşe geri, ileri, geri alıyorum, Leo'nun sesini, ondan önce ve sonraki tıkırtıları, sonraki hışırtıyı ve manyetik bant üzerindeki bin tane küçük elektronik paraziti dinliyorum. Kalkıyorum, telesekreterin beyaz kutusuna bir tekme atıyorum, prizden söküp bir köşeye fırlatıyorum. Telefonun hâlâ çalışıp çalışmadığını anlamak için ahizeyi kaldırıyorum: Çalışıyor.

Mutfağa gidiyorum. Bir dolabı açıyorum, sonra başka birini, sonra üçüncüyü, bütün çekmeceleri açıyorum, bir kerede iki çekmeceyi kapatıyorum. Ellerim cebimde, daireler çizerek yürüyorum, duvarlar hızla üstüme geliyormuş gibi hissediyorum. Raftan bir paket bisküvi alıyorum, paketi açarken paramparça ediyorum, içinden iki bisküvi alıyorum, parmaklarımın arasında ufalanıyorlar. Birini ağzıma atıyorum, iki kez çiğniyorum, hiç isteğim yokmuş gibi geliyor, lavaboya tükürüyorum, suyu açıyorum. Diğerini paketin geri kalanıyla birlikte çöp sepetine atıyorum.

Banyoya gidiyorum, sıcak su musluğunu açıyorum, parmaklarımın ucu yanıyor. Soğuk suyu açıp özel bir şey hissetmeksizin, alnımı, boynumu ve şakaklarımı ıslatıyorum. Yüzümü İskoç yününden bir ropdöşambra kuruluyorum, ellerimi pantolonuma siliyorum.

Gitarın olduğu odaya gidiyorum, amfiyi açıyorum, gitarın öbür tarafında sıçrayan sol elimin parmaklarıyla ve çılgın bir ritim basan sağ elimle iç içe geçmiş hızlı notalar çalıyorum. Bir nota sigarası içermiş gibi üç dakika boyunca çalıyorum: Her nota art arda tekrarlayan ya da kaybolan ve bir aradan sonra yüzeye çıkan ya da bir kez ortaya çıkan, dayanıksızlaşıncaya dek incelen ya da derinleşen ve hoparlör konisini ya da vitrinin camlarını titreten bir zihinsel imge gibi.

Amfiyi kapatıyorum, gitarı kılıfına koyuyorum, koridorda yürüyorum, geri dönüyorum, yatak odasına gidiyorum, yatağa oturuyorum, kalkıyorum, ellerimi cebime sokuyorum, tekrar koridora çıkıyorum, gitarın olduğu odaya geri dönü-

yorum. Duvar boyunca yürüyorum, havada kollarımı çeviriyorum, mutfağa dönüyorum, dolabı açıyorum, kapıyorum, açıyorum, kapıyorum.

Telefon çalıyor.

Parmaklarım kapı kolunun üstündeyken ses kafamın içine doluyor: Sinir ağları ve merkezcil sarmallar boyunca sıçrıyor, gözümü kamaştıran bir şimşek oluşturuyor, sonra bacaklarımı ve kollarımı dolaşan, koridorda çılgın gibi koşmama neden olan küçük ışıklı çizgiler halinde parçalanıyor.

Göğsümün ortasında hızla atan kalp, uğuldayan kulaklar ve hafif puslu gözlerle telefonun olduğu odaya giriyorum. Ahizeyi sıkıca tutuyorum, birden "arayan başkasıysa" diye içime anlamsız bir korku giriyor. Ahize elimden kayıyor, iki elimle sıkıca tutuyorum, kulağıma bastırıyorum. "Alo?" diyorum.

Cevap veren yok. Telefonun karşıda da açık olduğunu belli eden bir hışırtı var.

"Alo?" diyorum sanırım oldukça endişeli bir sesle.

"Alo" diyor Malaidina. Kalbim öyle hızla sıçrıyor ki, kayıp kendimi daldaki maymun gibi ahizeye tutunmuş biçimde yerde buluyorum.

"Sen misin?" diye bağırıyorum. Tam bir bağırma değil, kısık sesli bir bağırma ya da daha alçak ama olağanıyla aynı güçte bir sessiz bağırma.

"Evet." diyor ince, kararsız bir sesle.

"Nerdesin?" diye soruyorum.

"Dinle" diyor. Beş saniye ya da daha fazla sessiz kalıyor. Ahizenin iyice kulağıma bastırıp, nefes almayı kesiyorum. Malaidina, "Oraya gelebilir miyim?" diyor çabucak.

"Tabii!" diyorum. "Tabii ki. Nerdesin? Hemen seni almaya geliyorum. Nerde olduğunu söyle bana."

"Ben gelirim." diyor. Telefonu kapatıyor.

Bilinçsiz hareketlerle kalkıyorum, ayağım takılıyor. Odanın ortasında hareketsiz duruyorum, kulaklarım tavandaki lambanın frekansıyla aynı şekilde uğulduyor.

Banyoya gidiyorum, tekrar yüzümü yıkıyorum. Mutfağa gidip art arda iki bardak su içiyorum. Hiçbir şeyi önceden kestirmek istemiyorum, yüzeye çıkmaya eğilimli imgeleri geri itiyorum. Girişe gidiyorum, kapıyı açıyorum, dışarı bakıyorum, içeri dönüyorum, tekrar dışarı bakıyorum, kapıyı kapıyorum. Koridorda bir ileri bir geri yürüyorum, ayakkabılarımın ucuna bakıyorum. Zil çalıyor.

Girişte dış kapının düğmesine basıyorum, aralığa çıkıyorum, asansör kapısının önündeyim, kalbim hızla çarpıyor.

Asansör geliyor, düğmenin ışığı yeşile dönüyor, kapı açılıyor. Asansörde Malaidina var: Beklediğimden bin kat daha net ve üç boyutlu.

Asansördeki görüntüsü, onu izleyen asansörden çıkış ve bana doğru geliş görüntülerine eklenecek, ancak o yanımdan geçip beraber eve girdiğimizde, birbirimize dokunmadan ve konuşmadan kapıyı kapattığımızda silinecek kadar büyük bir şiddetle retinama kazınıyor.

Girişte ona bakıyorum, şeklinin, yüzünün ayrıntılarını, gözünün rengini, nasıl hareket ettiğini, nasıl çevresine bakındığını, nasıl nefes aldığını unutmuş olduğumu, aynı zamanda kafamda oldukça canlı bir görüntüsünü nasıl olup da tutabilmiş olduğumu anlamaya çalışıyorum. Bu, aşağı yukarı bir ay boyunca renkli bir fotokopiye bakıp olağanüstü olduğunu düşünmek ve aniden onun orijinalini görmek gibi.

Malaidina, gülümsemeden ya da başka herhangi bir yakınlık göstermeden girişi geçiyor. Solgun görünüyor, bakışları korkmuş gibi, duvarlara sürünecek gibi yürüyor.

Onu bir adım arkadan takip ediyorum, "Solgunsun." diyorum.

"Tahmin edebiliyorum." diyor. Gülümsüyor, ufacık, zoraki bir gülümseme. Üstünde lila renkli bir tişört, pamuklu mavi bir ceket var.

"Oraya gidelim." diyorum mutfağı göstererek. Koridor boyunca arkasından gidiyorum, kapıdan geçerken durup bekliyorum.

Pencereye doğru gidip dışarıya bakıyor. Sonra odanın ortasındaki yüksek tabureye oturuyor. Yere bakıyor. Gözlerini sabit bakışlarıma çeviriyor. "İçecek bir şeyin var mı?" diye soruyor.

"Yalnız su ve şarap var." diyerek rafta duran dört şişe şarabı işaret ediyorum.

"Su ver bana. Susuzluktan ölüyorum." diyor narin bir sesle. Bir bardak su doldurup uzatıyorum. Suyu birkaç dikişte bitirip bardağı geri veriyor. Bardağı tekrar doldurup yanındaki tezgâha koyuyorum. İki üç dakika sessiz ve hareketsiz kalıyoruz.

"Kusura bakma, burası evin sandalye olan tek odası." diyorum oturduğu tabureyi işaret ederek. "Biliyorum. Ben rahatım." diyor. Bir süre yere baktıktan sonra, yüzünü bana çeviriyor. "Buraya bu şekilde geldiğim için özür dilerim. Bugün öğlen de seni aradım ama korkunç telesekreterin çıktı, ben de hiçbir mesaj bırakmadan telefonu kapattım." diyor. Sanki üşümüş gibi kollarını kavuşturuyor. Sesi yalnızca "korkunç telesekreter!" derken güçlü bir hal alıyor.

"Burada değildim. Milano'ya elimden geldiğince çabuk döndüm ama yalnızca bir saat önce gelebildim." diyorum. Ona fazla yaklaşmaya cesaret edemeden, birkaç metre öteden bakabiliyorum. Dolaba yaslanıyorum, olduğumdan daha sakin görünmeye çalışıyorum ama ses tonumu kontrol edemiyorum.

"Nasıl elinden geldiğince çabuk döndün?" diye soruyor. Tekrar bardağa uzanıyor, su içerken bana bakıyor.

"Haber vereceğini, beni arayacağını düşündüm." diyorum. Doğrulup rafa sürünerek bir iki adım ona doğru yürüyorum. "Aslında arayacağından oldukça emindim." diye yineliyorum. Karşılıklı duvara yaslanmış duruyoruz. Sesim titriyor.

Bana biraz öncekinden daha parlak gözlerle bakarak, "Bunu nasıl düşünebildiğini anlamıyorum. En az bir aydan beri görüşmüyoruz." diyor.

"Otuz iki gündür." diyorum yüzümde zoraki bir gülümsemeyle. Ona bu kadar yakından bakmak bana yarı akışkan

bir hale geçmek, içimin balımsı bir hal alıncaya kadar erimesi gibi geliyor.

"Bugün öğleden sonra aklıma seni bulmak geldi." diyor. Sesinin tonu kararsız, yarı dolu bardağa bakıyor.

"Dinle!" diyorum, "Neden buraya geldiğini biliyorum." Sesimi biraz yükseltip öksürüyorum. Konuşmakta, söyleyeceğim kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Öyle mi?" diyor dudaklarını kıpırdatmadan.

"Bu akşam Parchi'nin başına gelenleri öğrendim." diyorum. Derin bir nefes alıyor. Yüzü soluyor. Başı duvara değinceye kadar arkaya doğru yaslanıyor. Bu ağır hareketi beni geri dönen bir dalga gibi kendine çekiyor. Önce rafa yaslanıyorum, sonra birkaç santim uzakta, bu kadar yakından gördüğüm gözlerinin renginden büyülenmiş duruyorum.

"Sen nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Biliyorum." diyorum. "Sizi bir kez birlikte, onu da bir kere yalnız gördüm. Ve televizyon izlerken tesadüfen onun fotoğrafına rastladım." diye devam ediyorum. Önce kapıya, sonra bana bakıyor.

Onu daha fazla korkutmamak için bir adım geri çekiliyorum. "Malaidina korkma lütfen. Çağırdığın zaman yanında olmak için koşa koşa geldim." diyorum. Görünüşünün ayrıntılarına gömülmüş, hareketsiz duruyorum.

"Ama nasıl? Nasıl anladın Saverio'nun..." Önce pencereye, sonra dolaba bakıyor. Ağlamıyor ama ağlayacağından korkuyor. Burnundan nefes alıyor, hızlı bir hareketle gözünü siliyor. "Anlamıyorum." diyor çatlak bir sesle.

"Sakin ol, endişelenme." diyorum. Tekrar yaklaşıp tedbirli bir şekilde kolunu okşuyorum. Aslında konuşmadan, dakikalarca sadece ona bakmak istiyorum. Biliyorum gülünç gelecek ama onun dünyada endişelenmek için hiçbir nedeni olmamasını arzu ediyorum o anda.

"Nasıl endişelenmememi isteyebilirsin benden?" diyor

Beni, barda karşılaşıp kavga ettiğimiz zamanki gibi çocuksu olmak ve olaylara yüzeysel yaklaşmakla suçlayacağından korkuyorum. Bu içinden çıkılmaz durumdan kurtulmak

istiyorum. Ama bu pek de kolay değil. Kollarımı kavuşturup tekrar rafa yaslanıyorum. "Tam olarak neler oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." diyor yeniden çatlak bir sesle. Yere, sonra pencereye bakıyor. "Pencereden çıkmaya çalışırken onu vurdular." diyor. Söylediği son iki kelimede sesi titriyor. Burnunu çekiyor.

Tam olarak ağlıyor sayılmaz. "Kim vurdu?" diye soruyorum.

"Polisler... Penċereden çıkmaya çalışıyordu. Ama radyo bütün evi kuşattıklarını söyledi. Tek başınaydı." diyor. Gözleri yaşla doluyor. Dudağını ısırıyor, burnunu çekiyor.

"Sakin ol lütfen." diyorum. Onu böyle görmek kalbimi acıtıyor.

"Evet, sakin ol." diyor kendi kendine. Sesinin tonunu kontrol etmeye çalışıyor. Elinin tersiyle yanağını siliyor. Saçındaki tokaları çıkarıp başını sallıyor, titreyen parmaklarıyla saçını düzeltmeye başlıyor. "Piçler!" diyor cansız bir sesle.

Ona bakmaya devam ediyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ona daha çok baktıkça, söyleyeceğim şeyler daha çok azalıyor. Ruh halinin dengesizliği, davranışlarını ve kendine has özelliklerini daha ateşli yansıtıyor, tüm bunların yarattığı etki nefesimi kesiyor ve onu hayranlıkla izlerken donup kalmama neden oluyor. Aynı zamanda görünüşünü böyle sadece içime çekmek yerine, ona bir şekilde yardım etmek istiyorum. Eliṇdeki bardağı alıp su içiyorum.

"Birlikte mi yaşıyordunuz sen ve bu Parchi?" diye soruyorum. Ellerimi cebime sokup ayaklarımın üstünde dengede kalmaya çalışıyorum.

"Eh, son zamanlarda değil... Son günlerde bir şeyler olduğunu anlamıştı, bu yüzden her hafta ev değiştiriyordu." diyor. Sesi tereddütlü, kelimeleri birbirine bağlamakta zorlanıyor.

"Beraber miydiniz?" diyorum. Bir çekmeceyi açıyorum, kapıyorum, tekrar açıyorum.

Kalkıyor, cama doğru yürüyor, dışarı bakıyor, alnını cama dayıyor. "Evet." diyor.

"Bu doğru değil." diyorum.

Dönüp korkulu gözlerle, "Nasıl doğru değil?" diyor.

"Doğru olmadığı söyleyişinden belli oluyor." diyorum. Ses tonum öyle kaygılı ki, bana bile yabancı geliyor: Vurgular kelimelerimde rastgele dağılıyor.

Malaidina yan gözle bana bakıyor, derin bir nefes alıyor. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diyor.

"Çok emin değilim. Yalnızca öğrenmek istiyorum." diyorum

Camdan dışarıya bakmaya devam ediyor. Omuzlarına kadar inen saçları ve uzun bacaklarını saran siyah bir pantolonu var. İnce, zarif elleri mavi ceketinin cebinde.

Üç beş dakika sessiz kalıyoruz, o neredeyse hiç hareket etmiyor. Sonunda, "Malaidina bana karşı savunmaya geçmeyi kesmezsen, kendimi camdan atacağım." diyorum.

Dönüp bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Gerçekten. Şaka yapmıyorum. Pencereyi açar, kendimi atarım." Yaklaşıyorum. Uzanarak bir metre uzaktan ona bakıyorum. "Malaidina sana rastlayıncaya kadar sütün içinde yüzüyor gibiydim." diyorum. "Sen ortadan kaybolur kaybolmaz yine sütün içinde yüzmeye başladım ve şimdi yeniden buradasın. Bana bu şekilde bakamaz, benden uzak kalamazsın. Yaptığın şeyden dolayı şaşıracağımdan ya da öfkeleneceğimden korkmamalısın. Ne yaptığın beni ilgilendirmiyor. Beni yalnız senin kim olduğun ilgilendiriyor. Anladın mı?" Kolunu sıkıca tutup, "Anladın mı?" diye tekrarlıyorum. Başını eğip gülümsüyor. Bu, küçük de olsa, gerçek bir gülücük. Belinden sıkıca kavrayıp onu dudaklarından öpüyorum.

Bir an duraksayıp ellerini sırtıma bastırıyor, o da beni öpüyor.

Sanırım bir milimetre bile hareket etmeden, dudaklarımızı bir milimetre bile yerinden oynatmadan öpüşüyoruz, o an hiç nefes almadık gibime geliyor, sonraki beş dakika karşı karşıya, düşüncelerimiz işe yarar bir şekle kavuşur umuduyla birbirimize bakarak hareketsiz kalıyoruz.

Sonunda, "Ne yapmalıyız?" diye soruyorum

"Neler oluyor demek istiyorum? Seni arıyorlar mı?" diyorum.

"Sanırım evet." deyip yine kapıya bakıyor.

"Eğer bütün bu zaman boyunca Saverio'yu takip edip kontrol altına aldılarsa, görüştüğümüzü mutlaka biliyorlardır. Benim de kim olduğumu bildiklerini zannediyorum." Ellerini cebine sokup yere bakıyor, çok yavaş iki üç adım atıyor.

"Söylesene." diyorum. "Bu Parchi'yle bir şey yaptınız mı? Yani birini vurdunuz mu ya da buna benzer bir şey yaptınız mı demek istiyorum?"

"Hayır, kimseyi vurmadım... Eğer mesele buysa, Saverio da kimseyi vurmadı." diyor.

"Mesele buysa, en azından beni vurdu." diyorum ben de.

"Ne?" diyor ince bir sesle. Gözleri yarı aralık, "Kent merkezinde onu takip eden sendin!" diyor.

"Tam olarak takip etmiyordum... Peşinden gidiyordum, çünkü beni senin olduğun yere götüreceğini umuyordum." Fazla yaklaşmadan, ona doğru uzanıyorum.

"Ama onu senin yüzünden yakalayabilirlerdi farkındaysan." diyor rengi atmış bir halde.

"Ve sen de farkındaysan umutsuz bir haldeydim, sırf seni tekrar bulabilmek için her şeyi yapabilirdim." diyorum.

Bana bakıp, "Delisin sen!" diyor.

"Beni öldürebileceğini önemsemedin." diye sözüme devam ediyorum. Yara izini göstermek için gömleğimin yakasını açıyorum. "Bak!" diyorum.

Bakmak için yaklaşıyor, yaklaşmasından yararlanıp kolunu sıkıca tutuyorum. "Yine kuşkulanıp savunmaya geçme lütfen." diyorum.

Kolunu çekip, alelacele boynuma bakıyor. "Neredeyse hiçbir şey yok." diyor. Pencereye gidiyor. İki üç dakika sessiz kalıyoruz.

"Birini vurmadıysan ya da başka bir şey yapmadıysan, durum o kadar da vahim olamaz." diyorum boynumu kaşıyarak.

"Ama onlar ne yaptığımla ilgilenmiyorlar... Beni tutuklamaları için fazla nedene gerek yok. Onları ilgilendiren tek şey Saverio'yla görüşmem." diyor

"Onunla sık mı görüşüyordun?" diye soruyorum.

"Ara sıra. Hâlâ konuşabildiği tek kişinin ben olduğumu söylüyordu. Bana ara sıra telefon ederdi, yemek yemek için bir yere giderdik ya da sadece arabayla dolaşırdık. Beni üzen şey onun bunalımda ve çok kötü bir durumda olduğunu bilmekti. Son zamanlarda neredeyse yerinden bile kıpırdayamıyordu, her yerde fotoğrafları vardı." diyor.

Saverio'nun ona telefon edebilmesi, onu görebilmesi ve arabayla gezintiye çıkarması düşüncesi kim bilir kaç kez kanın beynime sıçramasına neden oluyor. "Ondan hoşlanıyor muydun?" diyorum.

Başparmağını kemiriyor. Bana bakıyor. "Tanıştığımda ondan çok hoşlanmıştım." Parmaklarını buzdolabının üzerinde gezdiriyor. "Onu tanıdığımda hiçbir şey bilmeyen zavallı bir budalaydım, o ise o kadar parlak ve yaratıcı zekaya sahipti ki. O zamanki arkadaşlarımın hepsinden daha olgundu. O benim idolümdü aslında. Birlikte olmaya başladığımızda ona kalmaya gitmem, aptalca şeylerle ilgilenmeyi ve bizimkilerle yaşamayı bırakmam bana gerçek değilmiş gibi geliyordu. Sonra birlikte olmamızın aslında iyi bir fikir olmadığını gördük. O, bütün bu olanlar boyunca bunalımdaydı, ben de artık usanmıştım. Belki aramızda on beş yaş fark olduğu için ilgi alanlarımız da değişikti. Ama başlangıçta bana bir sürü şey öğretti." diyor.

"Bu çok gülünç!" diyorum ben. "Nasıl olur? Birinin sana bir şey öğretmesi mümkün mü? Sana öğretecek bir şeylerinin olduğunu düşünen biri olabilir mi? Ne yapıyordu bu Saverio? Seni her yerde izleyip, baktığın her şeye altyazı mı koduruyordu ya da camdan mücevher kutusuna hapsolmuş küçük kuşlar gibi olayların pençelerine etiket mi yapıştırıyordu?" diyorum. Kıskançlık beni zehirliyor, ateş basıyor.

"Aptalca konuşuyorsun. Onu tanımıyordun bile." diyor.

"Ama senin zavallı bir budala olduğun ve onun sana bir şeyler öğretmek için geldiği laflarını dinleyemem." diyorum.

Yan gözle bana bakıyor.

"Böylece sen ona her sabah kahvaltı hazırlıyordun, o da zamanını sana yaptığı şeyin önemini anlatmakla geçiriyordu." diye sözüme devam ediyorum.

"Bu doğru değil!" diyor. Elleri cebinde iki üç adım atıyor. Yere bakıyor. "Beni hep yaptıklarının dışında tutmaya çalışıyordu. Ya insanlarla görüşmek için dışarı çıkıyor ya da evde kalıp bir şeyler yazıyor, bir şeyler okuyordu. Hiçbir zaman bana bu konuyla ilgili bir şey söylemek istemiyordu. Konu hakkında tek konuşmamız, onun NUG'un beyni olduğu ortaya çıktığı zamandı. Zaten o zaman aylardır ayrıydık. Bunalımdaydı, çünkü olanları aydınlığa kavuşturacak hiçbir yol yoktu, bütün gazetelerde, televizyonlarda fotoğrafları vardı, artık avukatıyla konuşmaya bile gidemiyordu. Tanışmamızdan daha önce, yaklaşık üç seneden beri NUG üyeleriyle alakası kalmadığını söylemişti. Hepsinin delirmiş olduğunu, ancak ne yapacağını bilmediğini söylüyordu. Bu hiç de kolay değildi herhalde." diyor. Tavandaki lambaya, sonra kapıya, sonra da bana bakıyor. "Saverio'yla ne alıp veremediğin var?" diye soruyor.

"Onunla alıp veremediğim bir şey yok... Ama sokağa çıkıp insanları vurma meselesini hiçbir şekilde kabul edemem." diyorum.

Kazağının yakasında parmağını gezdirip yere bakıyor. "Saverio da bunu kabul etmiyordu, sana söyledim." diyor. Ne yapacağını bilmeyen bir ses tonu var. Ellerini tekrar cebine sokuyor. Başını kaldırıp, "Bu ülkede durumun ne kadar iğrenç olduğundan haberin yok. İnsanların ne yapacağını bilmediği için okula gidip, hiçbir yerde iş ve ev bulamadığından, Latince ve Yunanca öğrenmek için beş sene, bir beş sene de felsefe öğrenmek için kaybettiğinden, otuz yaşına kadar ailesiyle yaşayıp bıktığı ve ilgisini çekecek bir şey kalmadığı için kendine ait bir hayata sahip olmak istediğinden haberin yok!" diyor. Sesi, yanakları, gözleri renkten renge giriyor. "Hükümettekilerin ne biçim insanlar, ne tür yaratıklar olduğunu görmen gerekir. Bir keresinde televizyonda içişleri ya da dışişleri

bakanını gördüm, kurultay binasında konuşuyordu. Bir de mobilya satıcısı gibi giyinmiş bir gazeteci vardı. Gazeteci ona doğru eğilerek, köle gibi bir ses tonuyla, daha çok küçük isteklere benzeyen sorular yöneltiyor. Bakan da koltuğuna yayılmış, elinde sigarası, düğmesi açık ceketi, tilki gibi ve yarı kapalı gözleri ile sanki onu evinin banyosunda rahatsız etmişler gibi, umursamaz ve sıkılmış bir sesle sorulara hiçbir anlamı olmayan cevaplar veriyordu. Hiçbir şeyden haberin yok Fiodor. Öteki partiden olanlar da iğrenç. Onlar da hükümette yer alsalar aynı şeyler olur. Burada onları değiştirecek bir yol yok. Ara sıra insanın içinden her şeyi havaya uçurmak geliyor." diyor. Sabit bakışları çok daha canlı.

"Anlıyorum. Ama her yerde aşağı yukarı aynı iğrençlikler var gibi geliyor bana." diyorum. Gömleğimin düğmesiyle oynuyorum.

"Evet, ama bu daha usandıran ve çaresiz bir iğrençlik. Sadece etki altında bırakan ve korkutan gösterişli bir iğrençlik değil, seni daha çok bunalıma sokan bir iğrençlik!" diyor.

"Bilmiyorum. Belki bunalıma sokan, iğrençliğin çok yakından ve uzun zamandır görüldüğü için iyi tanınan, dayanılmaz bir akrabaya dönüşmesidir." diyorum.

Ne gariptir ki, konuştuğumuz konu bizi çok sarsıyor. Bir anda bana bir açlık hissi geliyor. Bu ani his diğer bütün düşünceleri sollayarak muhakememin akışını durduruyor. Malaidina'ya, "Dinle, bir şeyler yiyelim. Sonra konuşmaya devam ederiz." diyorum.

Şaşırmış gözlerle bana bakarak, "Ben de açlıktan ölmek üzereyim." diyor. Gülüyor. Dişleri, gözleri parlıyor. Bir japon bülbülü gibi gülüyor.

Buzdolabını açıyorum. İçinde fazla bir şey yok. Yumurtalıkta iki yumurta, plastik pakette küflenmiş brokoliler ve başka bir gözde sararmış, küçük bir tereyağı parçası var. "Fazla bir şey yok." diyorum.

Malaidina dolaba bakmak için yaklaşıyor, sağ kulağımın arkasında nefesini hissediyorum. "Gerçekten fazla bir şey yok... Ama ben acıktım!" diyor bana bakarak.

Bir dolabı açıyorum, iki kutu Campbell kuşkonmaz çorbası, bir paket tuz, bir kutu çay ve bir paket kraker var. Çorba kutularından birini açıyor, tencereye boşaltıyor, musluktan sıcak su ekleyip ocağa koyuyorum. Başka bir tencereye yumurtaları koyuyorum. Kraker paketini açıp Malaidina'ya uzatıyorum. Bir şişe şarap açıp, bardakları dolduruyorum. Şarabı içiyoruz, krakerleri silip süpürüyoruz. Bu arada ocaktaki tencereleri yakından gözlüyoruz.

Tencereyi ateşten alıyor, çorbayı iki çukur tabağa boşaltıyorum. Oturup kaynar kaynar içmeye başlıyoruz. Açlıktan konuşamıyoruz bile. Çabucak ikinci tabak çorbayı da bitiriyoruz. Kabuklarını soyarken parmaklarımızın ucunu yaktığımız haşlanmış iki yumurtayı yiyoruz. Hemen hemen hiçbir şey konuşmuyor, yalnız hareketlerimizle üstü kapalı yorumlar yapıyoruz.

Yemeği bitirdikten sonra yerimizden kalkmıyoruz. Birbirimize bakıyor, gülümsüyoruz. Küçük yudumlarla şarabımızı bitiriyoruz. Bir şey yapmaya, bir şey söylemeye korkuyorum, çünkü her şey zaten dengede görünüyor. Dirseğimin üzerine yaslanıyorum, bana bakan Malaidina'ya bakıyorum, hafif hafif nefes alıyorum.

Telefon çalıyor.

Odanın ortasında ayakta duruyorum, masada oturan Malaidina'ya bakıyorum, benden daha fazla korkmuş görünüyor.

Telefon çalıyor. Kapıya doğru gidiyorum, dönüyorum. Malaidina'nın yüzü çok solgun. "Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor.

Saate bakıyorum, on ikiyi geçiyor. "Hiçbir fikrim yok" diyorum. "Sakın açma!" diyor ince bir sesle. Tırnağını kemiriyor, arkamdaki kapıya bakıyor.

Telefon çalıyor. Ses bu mobilyasız evde koridor boyunca, bir milimetre bile kıpırdayamadığımız mutfakta yankılanıyor.

Yaklaşık beş dakikalık aralıksız ısrardan sonra telefon susuyor. Kuşkonmaz çorbası midemde adeta donuyor.

Malaidina'ya, "Gelirken seni birisi gördü mü?" diye soruyorum.

"Sanmıyorum, dolambaçlı bir yoldan geldim." diyor. Şimdi yüzünde iyice korku ifadesi var, tırnaklarını kemiriyor.

"Tırnaklarını kemirmeyi bırak!" diyorum.

Bırakıyor ama hiç de gevşemiş görünmüyor. Elleri önünde, gözleri parlak, endişeli ve kapıya dönük oturuyor.

"İğrenç!" diyorum, parmaklarımı rafın üzerinde gezdirip terlemiş parmak uçlarıma yapışan tüyümsü toz yumağına bakarak. Malaidina'ya, "Dinle, çok endişelenmeyi gerektirecek bir durum olmasa gerek." diyorum.

Gözlerini kaldırıp, "Öyle mi?" diyor.

"Tabii." diyorum.

Kalkıp yanıma geliyor. "Fiodor, ben yine de biraz endişeliyim." diyor. Sesi, bakışı yeniden içimi eritiyor. Biraz olsun durumu değerlendirmek için geriye doğru bir adım atıyorum. Olmuyor, yine yanına dönüyorum.

Ne kadar inandırıcı olduğunu bilmediğim bir sesle, "Korkma!" diyorum. Bir kolumu omzuna atıyorum, hemen geri çekiyorum, çünkü düşüncelerim karmakarışık. Masadaki boş tabaklara bakıyorum. Koluna dokunup, "Endişelenme, endişelenme!" diyorum. Aslında sanırım onun kadar ben de korkuyorum, ellerim titriyor.

Onu bir an yalnız bırakarak mutfaktan çıkıyorum, "Şimdi geliyorum." diyorum. Telefonun olduğu odaya gidip sessiz ve hareketsiz, birkaç dakika telefona bakıyorum. Girişe geçip kulağımı kapıya dayıyorum, hiçbir gürültü yok Kapıdaki anahtarı dört kez çevirip sürgüyü çekiyorum, zinciri kontrol ediyorum. Tüm bu sürgülere rağmen kapı bana sağlam gelmiyor. Yatak odasına gidiyorum. Pencereyi açıyorum, sarkıp evin cephesine bakıyorum. Korniş, su oluğu, balkon ya da tutunacak başka bir şey yok. Modern evlerin iğrenç, düz, aynı düzlem boyunca gece parlayan boyalı camları ve çelik pencere kollarıyla aşağıya doğru kayan yüzlerinden. Hava ağır ve ılık, neredeyse sıcak aslında, dağ havasından son derece uzak.

Malaidina odaya geliyor, beni pencerede görüyor. "Neye bakıyorsun?" diyor.

"Hiçbir şeye. Dışarı bakıyorum." diye cevap veriyorum. Ona yaklaşıp, "Belki artık yatsak iyi olur." diyorum.

Dişlerimi fırçalayıp banyodan hemen çıkıyorum, çünkü suyun sesi giriş kapısındaki sesleri duymamı engeller diye korkuyorum. Malaidina duş alıyor. Kontrol etmek için girişe gidiyorum, garip bir ses yok.

Odaya dönüyorum, yatağa uzanıyorum. Ellerim ensemde, tavana bakıyorum. Aklıma biberiye dallarını tavşana sokup iri gözlerle bana bakan Sue geliyor. Farklı açılardan aynı sahneyi görüyorum. Yokuşu hatırlıyorum. Art arda gelen, far ışıklarından dolayı az seçilebilen dönemeçler. Merdiven başından bir gürültü geldiğini sanıyorum. Yerimde doğruluyorum. Hiçbir şey yok. Tekrar uzanıyorum.

Malaidina başında bir türban gibi sarılmış mavi bir havluyla odaya geliyor. Gülümsüyor. Narin ayaklarıyla yürürken saçını ovuşturuyor. Yatağın kenarına oturuyor. Havluyu çıkarıp başını sallıyor, ıslak saçlarından lila renkli tişörtüne sular damlıyor. Yalnız siyah pamuklu pantolonunu, küçük göğüslerini belli eden, düzgün boynunu ve beyaz kollarını açıkta bırakan tişörtünü giymiş. Saçını hızla ovuşturup havluyu bir kenara atıyor. Bana bakıyor.

"Dinle, belki giyinik uyusak daha iyi olur." diyorum gri halının üstündeki kızarmış, çıplak ayaklarını göstererek.

"Neden?" diyor korkuyla.

"Bilmiyorum, belki daha iyi olur." diyorum.

Kalkıp odadan çıkıyor.

Yerimden sıçrayıp girişe gidiyorum. Kapıya yaklaşıyorum. Yukarı çıkan asansörden gürültüler geliyor. Bir asansörün bu kadar çok ses çıkarması inanılmaz bir şey: Halatların ve dengeleyici yükün duvardan farklı şiddette duyulan sürtünmesi, yayların ve mekanizmaların daha az işitilen işleyişi, metallerin gıcırtıları, hışırtıları ve şakırtıları. Sesler sanırım alt katta kesiliyor. Çok yavaş nefes alarak dinliyorum, kapanan kapının sesini duyuyorum.

Odaya dönüyorum. Malaidina çarşafın altına girmiş, burnuna kadar çekmiş, bana bakıyor. Kapıyı kapıyorum. Sadece

bir şey söylemek için, "Işık zayıf olduğu için üzgünüm." diyorum.

"Çok zayıf değil." diyor ağzının üzerindeki çarşaf yüzünden az duyulan bir sesle. Yastığın üstünde karışık, nemli saçlarıyla inanılmaz görünüyor.

"Değil mi?" diyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına koyuyorum. Pencereye gidip panjuru çekiyorum. Yatağa oturuyorum. Giyinik halde çarşafın altına giriyorum. Bu halim bana bir an çok gülünç geliyor. Sıcak basıyor, gömlek ve çoraplar sıkıntı veriyor. Malaidina'yı görebilmek için yan dönüyorum. Hâlâ çarşafın arkasından bakıyor. Gülüyor, bu sesli, parlayan bir gülüş. Ağzını görmesem de, canlı ve neşeli gözlerini görüyorum. "Bacaklarım kaşınıyor." diyor. Yine gülüyor etrafa kristal notalar yayarak. Çarşafın altında debeleniyor, yatağı bozuyor.

Ona, "Yatağı bozuyorsun!" diyorum. Ben de onun sesine karışan bir sesle gülüyorum. Doğrulup gömleğimin düğmelerini çözüyorum, yere fırlatıyorum.

Malaidina, "Giyinik uyumak daha iyi olur demedin mi?" diyor.

"Evet ama bu şekilde de boğulacağım." diyorum. Garip hareketlerle çoraplarımı çıkarıyorum, gömleğin yakınına atmaya çalışıyorum ama yatağın ayağının yanına düşüyor.

Malaidina çarşaftan sıyrılıyor. Siyah pantolonunun düğmelerini çözüyor, ilkinde geriye doğru bükülerek çıkarmayı başaramayınca, bu sefer yine debelenerek ayak bileklerini pantolondan kurtarıyor. Gülüyor. Yatağın kenarına oturuyor, gri çoraplarını çıkarıp onları bir top haline getirerek rastgele odanın bir yerine atıyor. Lila rengi tişörtünü çıkarıp gömleğimin üzerine fırlatıyor. Kendini tekrar yatağa atıp dolaşmış çarşafın bir ucunu çekiyor.

Ona doğru yuvarlanıp bir elimi göğsüne, öteki elimi nemli ensesine koyuyorum. Sağa sola yuvarlanıyoruz, konuştuğumuzdan ya da düşündüğümüzden ışık yılları kadar daha uzaklara yuvarlanıyoruz.

Ne garip ki, ben bu anı en küçük ayrıntısına kadar hayallerle yaşamışım ve artık gerçekten içindeyim, her şey oldukça

karışık. Hissettiklerimle hareketlerim arasındaki ilişkiyi tam anlayamıyorum, hislerimin başında mı, sonunda mı, yoksa yanında mıyım bilmiyorum. Malaidina'nın hareketleri nasıl benim düşüncelerimin önünde ya da arkasında anlayamıyorum. Malaidina'nın parmak uçları hayallerimin üzerinde nasıl geziniyor ve onları birbirinin üzerinde aksi yönde, isteklerimin kaynağına kadar kaydırabiliyor? Yarıya kadar suda kalıp sonra dibe iniyorum. Kendimi, sınırları silip bir hareketi diğerine karıştıran bu durum içinde dalgalanmaya bırakıyorum.

Tekrar öne eğiliyorum, dudaklarımız birbirine değiyor, gözlerimiz o kadar yakın ve dalgın ki, neredeyse birbirimizi tanıyamayacağız. Birbirimizi bırakmamak için ellerimiz ötekinin belinde, yana devriliyoruz. Sırt üstü devriliyorum, o benim üzerimde arkaya doğru bükülüyor. Gözleri yarı kapalı, birleşme noktamıza bakmak için eğilince karışmış saçları omzuna, alnına dökülüyor.

Yatağın enine, boyuna çapraz yuvarlanıyoruz. Çarşafın kumaşı, yatağın dayanıklılığı ve hava sıcaklığı alev alıp uzaklaşıyorlar. Yatağın ortasındayım, ellerim Malaidina'nın süt gibi kalçalarının hatlarında, bakışlarım ve belirsiz dikkatim onlara eşlik ediyor. Hislerim birkaç santimetrekare kadar yoğunlaşıyor, sonra sonsuza kadar genişliyorlar, daralıyorlar, daralıyorlar sonra birdenbire bir araya gelinceye kadar genişliyorlar.

Bacaklarımız, kollarımız kenetlenmiş hareketsiz uzanıyoruz, terlemiş bir halde, nefes nefese kalıyor ve şaşırıyoruz. Gülüyorum, sesim tavandan yansıyıp bana dönüyor.

İnanılmaz ölçüde mutluyum, zevk veren onlarca sahne aklıma geliyor: Karışık bir kuş kafesini toplamak, bir şey boyamak ya da hafif, narin bir müzik aletini yapmak veya çalmak gibi. Ne garip ki, tüm bu hayaller o şeyi yapmak, onunla sevişmekle ilgili. Bu düşünce beni coşkuyla, kalkıp aynı anda on farklı yerde Malaidina'yla birlikte olma isteğiyle doldurup duruyor.

Ona doğru dönüp, "Seninle birlikte olmayı isteyeceğim en az on farklı durum var." diyorum. Bu aklımdaki şey, özelliği olmayan basit bir şey.

"Gerçekten mi?" diyor zayıf bir sesle ve gri, ışık saçan gözleriyle.

"Evet" diyorum. Söyleyecek başka şeyler düşünüyorum ama o an kelimeler ışığa karşı yakından bakmadığın sürece içinde ne olduğunu bilmenin zor olduğu, yamulmuş parmaklıklarla dolu küçük kafesler gibi bükülmez ve sınırlı geliyor. Aslında her his, istek ve düşünce, içinde bulunana göre değişik şekle ve ölçüye sahip olan bir çeşit kafesin içinde kapalı. Doğrusal arzular için uzun ve dar kafesler, iyi tanımlanmış hayaller için kübik kafesler, eyleme geçirme biçimleri için konik kafesler, varoluş biçimleri için silindir kafesler ve izlenim tüyleri için küçük kafesler var. Uzun ve çoğunlukla gereksiz kovalamacalarda zaman tasarrufu yapmaya hazır olmayan herkese, onları vazgeçilmez kılmak için, içeriği uçucu ve kullanması zor olan daha küçük kafesleri uygun buluyorum.

Biri bir kafese ya da kuyumcu terazisinin küçük ağırlıkları gibi ölçülü kafeslerden oluşan tam bir seriye sahip olduğunda her şeyi sonuca bağlayacağından emin olabilir. Biri kafeslerini bir kitapta okuyabilir, televizyonda görebilir, başkalarınınkini onlar konuşurken, hareket halindeyken ya da dururken izleyebilir. İşte böyle biri "saçlarına dokunacağım" derse birbiri ardına, hiçbir zorluk olmadan kafesleri dizebilir. Tabii ki saçların şekli hakkında bilgi vermek, ışığı yansıtmak ya da parmakların dokunuşuyla bozmak, dokunanın hareketini boyamak, saçlara dokunmadaki gerekçeler ve özellikle ondan önce gelen ya da onu izleyecek benzer hareketlerden ayrı olan, saça dokunmanın arkasında var olan şey hakkında fikir vermek kafeslerin doğasında bulunmaz.

Her şekilde Malaidina'nın saçlarına dokunuyorum. Elimle onları karıştırıyorum. O, yastığın üzerinde başını çevirip yorgun ve yavaş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Birazdan beraber çekip gideceğiz." diyorum.

"Öyle mi?" diyor. Gözleri yarı kapalı yana dönüyor, çarşafı sadece nefes almak için küçük bir aralık bırakarak başına çekiyor.

19

Kalkıp giyiniyorum. Malaidina yatağın bir köşesinde cenin pozisyonunda, elleri yastığın altında hâlâ uyuyor. Kapıyı açtığımda uyanıyor ve bana şaşkın gözlerle bakıyor. Ben de onun kadar şaşkınım. Aslında onun burada olması gerçek gibi gelmiyor bana. "Uyumaya devam et." diyorum. O da öteki tarafına dönüp yeniden kıvrılıyor.

Tıraş olup odaya döndüğümde Malaidina pantolonunu ve tişörtünü çoktan giymiş, pencere kenarında ayakta duruyor. Üç beş adım yaklaşıyorum, onu gri çoraplarını giyerken izliyorum. Ona bakarken o da bana bakıyor. Gözleri yine korku dolu.

Ona, "Kahvaltı için birkaç şey almaya gidiyorum, hemen dönerim." diyorum.

"Tamam." diyor ellerinin arasındaki gri çorapla. Saçına bir öpücük konduruyorum, iki öpücük. Çıkıyorum.

Dışarısı kadife ceketim için sıcak, oldukça şaşırıyorum. Dağdayken mevsim dönümünü kaçırmış olmalıyım, bunun ancak farkına varıyorum. Çok düşünmüyorum. Sadece etrafıma bakınıyorum. Omzumun üstünden arkaya bakıyorum. Fazla sıcak olmayan havadan dolayı yavaşlamış adımlarla ofislerine giden kadın ve erkek memur grupları var. Bir dükkâna girip süt, bisküvi, kahve, peynir, yoğurt, kraker ve bulabildiğim her şeyi alıyorum. Köşeye gidip bir gazete alıyorum. Parchi'yi izlediğim zamanlardaki gibi Parchi tekniğiyle bir

çift kavşaktan karşıya geçiyorum. Üç dört kez arka arkaya yön değiştiriyorum. Eve dönüyorum. Alışveriş paketleri, girmemi engelleyince büyük giriş kapısından yan dönerek geçiyorum. Kapıcının camını tıklatıyorum, cama yaklaştığında ona, "Eğer biri beni ararsa yokum." diyorum. Torbalara bakıp, "İyi." diyor.

Asansöre binip gazeteyi açıyorum: İlk sayfanın en altında Parchi'nin televizyonda gösterdikleri fotoğrafı var. Hızlıca satırları okuyup devamını görmek için sayfaları çeviriyorum, Malaidina'nın ismi yok.

Eve giriyorum, kapıyı sıkıca kapatıyorum, Malaidina elinde su bardağıyla koridora çıkıyor,. "Yiyecek bir şeyler aldım." diyorum. Naylon torbaları gösteriyorum. Mutfağa gidiyoruz, tezgâhın üstüne torbaları koyuyorum. Ceketimin cebinde kıvrılmış gazeteye bakıyor. "Seninle ilgili bir şey yok." diyorum. Gazeteyi uzatıyorum, sinirli ellerle alıp tezgâhın üzerine seriyor, daha yakından bakmak için eğiliyor. Şöyle bir göz atıp birinci sayfaya dönüyor. Başparmağını kemiriyor.

Ona, "Bak gördün mü senden bahsetmemişler." diyorum. Süt kartonunun bir kulakçığını kesiyorum.

O hâlâ ilk sayfayı incelerken her satırı yavaşça takip ediyor. Bana bakıp, "Bu hiçbir şey ifade etmez ki, herhalde biri ni arasalar ismini gazeteye basmazlar." diyor. Parchi'nin ölümüne üzüldüğü yine çok açık. Her kelimeyi en az dört kere okuyor. "Yazılanlar yalan." diyor.

Paketlerden bisküvi, tereyağı, marmelat ve mısır gevreği çıkarıyorum, gazeteyi kımıldatmadan hepsini sayfaların arkasına koyuveriyorum. Malaidina'ya, "Hadi bir şeyler ye!" diyorum.

O gazeteyi ikiye katlayıp bir rafa koyuyor. Önüne koyduğum fincanı iterek, "Aç değilim." diyor. Tezgâhın üstünde bir sürü yiyecek olduğu halde benimde iştahım yok. Kendime mısır gevreğiyle dolu bir kâse hazırlıyorum, iki kaşık ağzıma atıyorum, kenara itiyorum. Malaidina isteksiz isteksiz bisküvinin bir köşesini ısırıyor. İkimiz de suskun, paketlere,

kavanozlara, çatal bıçak takımına bakıyoruz, dün akşamın korkusu su yüzüne çıkıyor.

Sonunda, "Dinle, sanırım hemen Milano'dan ayrılmalıyız." diyorum.

Bana dönüp, "Nasıl yaparız?" diyor, bu arada sesi titriyor. Tezgâha doğru elimi uzatıyorum, bileğinden kavrıyorum.

"Trene binip Melavio'ya gidelim. Tamir için arabamı orada bırakmıştım. Onu satıp parasını alır ve hemen Floransa'ya gideriz. Melavio hemen sınırda. Yarım saat ya da daha az sürer. Arabanın parası bize üç beş ay yeter ve bu arada nerede, ne yapmak istediğimize karar veririz. Bakalım, tehlike geçince bir şeyler düşünürüz." diyorum. Yeniden hareketleniyorum, artık yerimde oturamıyorum. Ayaklanıp balkonda geziniyorum, Malaidina'ya, "Hemen gidelim." diyorum. Hiçbir şey demeden kalkıp beni takip ediyor.

Elinden tutup çekiştirerek onu odaya götürüyorum. Gömme dolabı açıp valizimi alıyorum. Malaidina, "Her şeyim evde kaldı, çok korkuyordum, yanıma hiçbir şey almadan dışarı fırladım." diyor.

Ona bakıp, "Önemi yok, bana da bir şey gerekmiyor." diyorum.

Valizi bir köşeye atıyorum. Dolaptan pamuklu bir ceket alıyorum, daha kalın olan ceketimden onun ceplerine cüzdan ve kimliklerimi aktarıp giyiyorum. "Dışarısı sıcak artık." diyorum. Öylesine hareketliyim ki, bu gözlem bile telaşlandırıcı görünüyor.

Kapıya doğru ilerliyoruz. "Bekle bir saniye." diyorum. Dolaba dönüp üç beş çekmece açıp içindeki çorapları, kazakları, donları döküyorum. Bir çift güneş gözlüğü çıkarıyorum, Malaidinaya uzatıyorum. Takıp dolabın üstündeki aynaya bakmaya geliyor. Bakıyor, "Böyle daha çok şüphe çekiyorum." diyor. Çıkarıp bana uzatıyor. Dağınık yatağa fırlatıyorum gözlüğü. "Acele edelim!" diyorum. Ceplerimi yoklayıp her şeyi almış mıyım diye kontrol ediyorum. Odadan çıkıp hole ilerliyoruz.

Sürgüyü ve zinciri açıp kilitte anahtarı çeviriyorum. Malaidina bana yaklaşıp, "Fiodor çok korkuyorum. İstasyon kesin kontrol ediliyordur." diyor. Öylesine korkmuş bakışlarla bakıyor, yüzü öyle solgun ve sesi öylesine kırılgan ki, ona güven verecek bir cümle kurmayı başaramıyorum. Kapıyı kapıyorum, hole bakıyoruz. Mutfağa dönüyoruz ama havayı öyle endişe kaplamış ki, hareketlerimizi sınırlıyor. Belki beş dakika boyunca boş boş bakıyoruz.

Sonunda, "Malaidina ben gidiyorum. Gidip döneyim. Arabayı satayım, hemen dönerim. Hem arabanın parasını aldıktan sonra her şey daha kolay olur. Taksiyle, gemiyle ya da herhangi bir şekilde uzaklaşırız buradan." diyorum. Omuzlarından tutup yavaşça sarsıyorum. "Hiç de endişelenme tamam mı? Kapıyı kapa, telefona bakma, bir şeyler ye, bir şey oku, ben bu akşam parayla gelince istediğimiz gibi gideriz." diyorum. "Tamam mı?" diyorum birkaç kez. Omuzlarından tutup silkeleyerek büyük bir endişeyle bakıyorum ona.

"Pekala." diyor. İşte apartmanın holüne çıktım bile, kapıyı açtım, asansörü çağırdım, indim, koşuyorum yolun bir tarafından diğerine, kavşaklardan çaprazlamasına geçiyorum.

Melavio'da trenden iniyorum, hava ve gök dünkü gibi. Sıcaklık aynı, tam soğuğun gölgesiyle güneşin kör edici ışığının arasında, bildiğimiz herhangi bir mevsimden uzak. Koşarak istasyon meydanına geliyorum, düşüncesizce budanmış çınarların bulunduğu kaldırım boyunca koşuyorum. Bir iki kez yolu sormak için duruyorum.

Anayola yakın yapılmış yeni bir evin ilk katındaki tamirhaneye giriyorum. Land Rover'in altına uzanmış bir tamirci var. İçeri girdiğimi duyar duymaz, kenara kayıp dirseğini dayayarak hafifçe kalkıyor. Bir köşede benim mavi Fiat'ım var. Son kez yolun kenarında gördüğüm gibi içine çökmüş kaputuyla. Tamirciye, "Bu mavi Fiat'a hâlâ bakılmadı mı?" diyorum. Öyle nefes almadan konuşuyorum ki, kelimelerim oldukça boğuk ve karışık. Tamirci bana bir saniye bakıp yeniden Land Rover'ın altına kayıyor. "Hayır." diyor. Bir İngiliz

anahtarıyla uğraşıyor, kafasını çıkarıp gözbebeklerini küçültüp uzaklaştıran kalın mercekli gözlüğünün arkasından bana bakıyor. "Sizin mi?" diye soruyor. Kafasını geri çekiyor.

"Tabii ki benim!" diyorum. Yaklaşıyorum sesimi iyice duyurmak için eğiliyorum.

O ise zorlukla birkaç cıvatayı gevşetiyor sanırım, üfleyip püfleyerek, "Aman Allahım!" diyor. Sonra, "Ben iriyarı ve toplu biriyle konuşmuştum." diye ekliyor. Kolu dışarıda, iriyarı olduğunu göstermek için de eliyle koluyla işaret ediyor.

"Bir arkadaşım." diyorum ben. "Ama araba benim." Ceketimin ceplerinde aranıyorum, ruhsatı çıkarıyorum, makine yağına bulanmış yere düşürüyorum kâğıtları. Yerden alıyorum, Land Rover'ın altındaki tamirciye göstermek için çömeliyorum.

Kafasını bir saniyeliğine dışarı çıkarıp, "İyi, iyi ama yine de hazır değil." diyor.

"Görüyorum zaten." diyorum. Arabaya kadar gidip çökmüş kaputa dokunuyorum. Şimdi onu satma ve Milano'ya parayla dönme fikri uzak görünüyor, ufak zorlukların oluşturduğu bir düğüm içerisinde kaybolmuş. "E, ne yapacağız o zaman?" diyorum.

Tamirci ingilizanahtarıyla biraz uğraştıktan sonra, "En aşağı yirmi gün gerek. Hâlâ Torino'dan parça bekliyorum." diyor.

Arkadan öne göz gezdiriyorum, enkaza dönmüş o parlak ve zengin görünüme. Bu haliyle bu araba Malaidina ve bana nasıl yardımcı olabilir pek belli değil. Tamirciye, "Bunu bu şekilde almak ister misiniz?" diye soruyorum. Sesim çok umutsuz çıkıyor olmalı.

Land Rover'ın altından, "Hayır, ben araba satın almam." diyor. Şekilsiz ve zayıf bir çoban köpeği, bacaklarımı koklamaya geliyor.

"Düşük fiyata da satarım." diyorum. Yağ, benzin kokusu ve içinde bulunduğum durum artık bıktırıyor. Buradan dışarıda olmak istiyorum, istasyonun meydanında, Milano treninde.

Tamirci Land Rover'ın altından çıkıp ayağa kalkıyor, ellerini bir beze siliyor. Cıvatanın birini tulumunun koluna silip yakından inceliyor. "Ben araba satın almam." diyor yeniden. Öyle mesafeli konuşuyor ki, onu daha çok iletişim kurmaya zorlamak için arkadan itesim geliyor.

"Size dört milyona satarım. Üç ay önce bunun için yedi milyon ödemiştim." diyorum. Aklımdan uçak, tren, otobüs biletlerinin, otel ve kiralık ev fiyatlarıyla geriye kalan şeylerin muhtemel fiyatını hesaplamaya çalışıyorum. Aceleyle aşağı yukarı bir toplam bulmak için rakamları yuvarlıyorum.

Tamirci, Fiat'a doğru iki üç adım atıyor. Bir ayağıyla kaputu gösteriyor, "Yapılacak işe baksana!" diyor.

"Üç milyona!" diyorum. Belirsiz bir hesabı tutturmaya çalışıyorum, "Üçten aşağı olmaz!" diyorum.

Bana bakıyor. İlgisi gözlük camlarının arkasından ağzının kenarlarına kadar yansıyor. Belki iki milyona düşünebilirim." diyor. Land Rover'a doğru yürüyor.

"Tamam, tamam." diyorum ben. Elimde ruhsatla neredeyse peşinden koşuyorum.

Onu elimden alıyor. Lambanın altında inceliyor. Sonunda, "Pekala." diyor.

"Ama paraya şimdi ihtiyacım var, çünkü hemen dönmem lazım." diyorum. Kollarımdan ve bacaklarımdan endişe iğneleri akıp geçiyor. İçeride hareketsiz durmayı başaramıyorum.

Tamirci, kâğıtları tezgâhın üzerine koyuyor, edevat çantasından bir ingilizanahtarı seçiyor. "Hemen olmaz, noter onayları ve imzalar için Sorlego'ya gitmek lazım, sonra da bankaya." diyor. Peşinden ayrılmayan köpeği hafif bir tekmeyle uzaklaştırıyor. "Bu saatte her yer kapalı. Yarın sabah." diyor.

"Ama yarına kadar burada kalamam, kesinlikle şimdi Milano'ya dönmeliyim." diyorum ona. Kafam öyle endişe dolu ki, görüşüm, kelimelerim, hareketlerim karışıyor.

Tamirci, "Eh" diyor. Yeniden Land Rover'ın altına giriyor.

Üç beş dakika bir şey söylesin diye bekliyorum. Ellerinde motor yağı tutan çıplak kızların fotoğraflarıyla dolu bir duvar takvimine bakıyorum.

Buzlu cam kapıyı açıp yola çıkıyorum.

Garajdan birkaç adım uzaklıktaki solgun yeşil renkli bardan Milano'ya telefon ediyorum. Telesekreterde kendi sesimi duyuyorum, tahmin ettiğim gibi aptal ve güvensiz. Altı kez peş peşe çaldırıyorum, bütün dikkatim hattın öteki ucundaki sese yönelik. Malaidina'nın sesi tanıyıp, telefona yaklaşıp ahizeyi kaldırmasını bekliyorum. Çarpan kalbimle ve kesik nefesimle yapışıyorum, mesaj bırakmamı söyleyen sesimi dinliyorum.

Sabahın yedi buçuğunda tamirhanenin önünde duruyorum, evlerin duvarlarını titreten römorklu kamyonların bulunduğu kaldırımda. Birkaç metre ileri geri yürüyorum. Dilim kahveden yanmış ve kalçam da istasyon bankında oturmaktan uyuşmuş durumda. Alp dağlarının eteklerine inşa edilmiş apartman kıvrımlarını seçmeye çalışıyorum.

Tamirci sekize doğru metalik bir Alfetta, açık güderi ceketi, tıraş losyonu kokusu, rayban gözlükleri, boynunda fularıyla geliyor. Beni arabasına alıyor, şehre doğru sürmeye başlıyor. "E, nasılsın?" diye soruyor birkaç kez. Mırıldanıyor, hızını arttırıyor ve yan tarafına bakınıyor, radyodaki sızlayan şarkının ritmiyle parmaklarını direksiyonun üzerinde oynatıyor.

Sorlego'da caınlı ve sigara dumanı dolu ufak bir ofise giriyoruz, en az yarım saat noterin gelmesini, tamirciyi selamlamasını, ailesiyle ilgili lüzumsuz bir sürü soru sormasını bekliyoruz. Sonunda bir sekreter belgeleri, kâğıtları, yeşil kartları imzalayacağımız bankoya çağırıyor. Noter numaraları, isimleri ve tarihleri formdan forma ve bir damgalı kâğıttan diğer bir damgalı kağıda aktarıyor. İki dakikada bir, saate bakıyorum: Torino treninin saati yaklaşıyor, yaklaşıyor ve geçiyor, arabaya binerken ve Melavio'ya doğru giderken uzaklaşıyor.

Tamirci para çekmeye bankaya giriyor, arabaya dönünce de paraları üç kez sayıyor, banknot üstüne banknot. "Sayın." diyor. "Koşmam gerek, yoksa öteki treni de kaçıracağım." diyorum. Elini omzuma koyup, "Önce sayın." diyor. Dört kez beni saymaya zorluyor. Beraber bir kahve içmemiz gerektiğini söylüyor, ama ben kapıyı açıp iniyorum. Onunla vedalaşmadan istasyona doğru koşunca sanırım üzülüyor.

Eve kadar taksi ile geliyorum, parayı ödüyorum, iniyorum, ayağım takılıyor, girişe koşuyorum. Kapıcı bana işaret etse de anlayamıyorum, çünkü girişin öteki ucundayım, kapısı açılan asansörün önünde, çıkan asansörün içinde. Nefes almadan çıkıyorum, sanki merdivenlerden koşarak çıkmışım, sonra inmişim, sonra yine çıkmışım gibi. Kapıya, parlak pirinçten yapılmış kapı koluna bakıyorum. Paspasa bakıyorum, üzerine ince ve güzel yazıyla "*Fiodor'a*" yazılı bir zarf var. Aniden bütün durum öyle öngörülebilir oluyor ki, içinde olmaktansa belirli bir mesafeden tahmin etmeyi yeğlerim. Zarfı belirli bir mesafeden görmek, belirli bir mesafeden açmak, içindeki kağıdı belirli bir mesafeden okumak istiyorum.

İnce, güzel yazı diyor ki, "Çok korkuyorum, dahası senin hayatını altüst etmeye hakkım yok." Aslında eşdeğerde on ya da on beş cümle söyleyebilirdi, çok tiz ve uzak bir ıslık da aynı akustik izlenimi bırakabilirdi.

Paspasın üzerinde üç beş dakika kalakalıyorum, dokunmaya cesaretim edemediğim kapı koluna bakarak. Sonra öyle bir çılgınlık geliyor ki, beni yola inmeye itiyor, kendimi trafiğin keşmekeşi içinde kaldırımlar boyunca koşarken buluyorum.

Şehir merkezindeki sokaklarda şuursuzca koşuyorum, soluğu kesilmiş, nevrotik ve terk edilmiş bir çoban köpeği gibi. Kafamı sağa sola çeviriyorum, dükkânların önündeki insanlara, kavşaklardan geçenlere, tramvaydan inenlere, araba camlarının ardındakilere bakıyorum.

Akşam geç vakit eve dönüyorum, ayaklarım ve başım ağrıyor, gidecek başka bir yer de yok. Ses ve televizyonun mavi ışığına boğulmuş odadan çıkan kapıcının zilini çalıyorum.

Dairemin boş olmasının farkına vardığını hiç belli etmeden beni selamlıyor.

"Birisi mesaj bıraktı mı ya da bir şey söyledi mi?" diye soruyorum.

"Hayır." diyor. Merdivenlerden çıkıp kapıyı açıyorum, hırsız gibi eve sızıyorum. Koridorun ortasında yürümeye, havayı koklamamaya, etrafa bakmamaya, Malaidina'nın hiçbir hareketini yapmamaya çalışıyorum.

Dolaptan iki çarşaf alıp telefonun bulunduğu odaya, yerde yatmaya gidiyorum, bu kadar uykum olmasını hiç istemiyorum.

20

Pencereden süzülen sabah güneşiyle uyanıyorum. Yaklaşık yarım saat ya da bir saat odanın ortasında öylece oturuyorum. Ne kahvaltı yapmaya, ne tıraş olmaya, ne de üstümü değiştirmeye niyetim var. Odanın boşluğu o kadar yoğun ki, yanlış bir gezegenin atmosferi gibi göğsümü sıkıştırıyor.

Gitarın bulunduğu odaya gidiyorum, aleti açıyorum, kapıyorum. Açıyorum, kapıyorum. Telefon çalıyor. Cevaplamak için deli gibi koşuyorum. New York'tan Leo. Sertçe kapıyorum, fişi çekiyorum.

Çıkıyorum. Dün gece yürüdüğüm yerlerde hızlı bir tur atıyorum. Etrafa aynı şekilde göz gezdiriyorum. Eve dönüyorum. Telefonun bulunduğu odaya gidip tekrar oturuyorum.

Koridora gidiyorum, yatak odasının kapısını açıyorum, kapıyorum. Tekrar açıyorum. Bir hışımla giriyorum, duvara yakın yürüyorum, nefes almamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tatlı ve ince bir parfüm kokusu ayaklarımı yerden kesiyor. Döşemeye dikkatle bakıyorum, dağınık yatağın kıvrımlarına, dalgalanmalarına bakıyorum. Gömme dolabı açıyorum, rafları açıyorum, hepsini çekip çıkarıyorum. Ceketleri ve pantolonları silkeliyorum. Ceplerini ters çeviriyorum, mendilleri düzeltiyorum. İçlerinde herhangi gizli bir mesaj ya

da kâğıt yok. Hiçbir şey. Kadife ceketimin cebinde Elvio'nun kartviziti var sadece. Çarşafı ve yatak örtüsünü altüst ediyorum, şiltenin dört bir köşesine bakıyorum. Tavana da bakıyorum ama lambanın ışığı gözümü öylesine kamaştırıyor ki, vazgeçiyorum. Koridora çıkıp kapıyı kapıyorum. Sırtımı duvara yaslayarak derin bir nefes alıyorum.

21

Telefonun olduğu odaya gidiyorum, Elvio'nun numarasını çeviriyorum. On, hatta yirmi saniye bekliyorum. Çok yaşlı ve belli belirsiz bir kadın sesi cevap veriyor. Gözümün önüne Elvio'nun yaşlı annesinin muhtemel görüntüsü geliyor: Kambur, yüzü kırışık, siyah elbiseli, başında da siyah bir örtü.

Ona soruyorum: "Elvio orada mı acaba?"

Cevap veriyor: "Ne diyorsunuz? Kiminle konuşuyorum?"

"Bir arkadaşıyım." diyorum yavaş ve net olarak. "Ben Elvio'nun arkadaşıyım. Elvio'yu arıyorum." Şimdi de bunaklığından anlamayacak diye korkuyorum.

"Elvio aşağıda, spor salonunda." diyor kulağa çok uzaktan gelen bir sesle.

"Hangi salon?" diye bağırarak soruyorum ben de.

"Ne?" diye soruyor.

"Hangi salon? Nerede?" diye bağırıyorum tekrar.

"Aşağıda, Cebato Sokağı'nda." Sanki sesi kıvrılıyor.

Yüksek sesle, "Cebato Sokağı mı? Kaç numarada?" diyorum.

"Kimle konuşuyorum?" diyor. Telefonu kapatıyor.

Tekrar arıyorum ama telefon meşgul. Mutfağa koşuyorum, kırmızı bir kalemle sol avucuma Cebato Sokağı yazıyorum. Odaya dönüp, bir defa daha arıyorum: Hâlâ meşgul. Rehberin sayfasını çevirip, Cebato Sokağı'nın olduğu küçük haritayı yırtıp alıyorum. Kapıyı bile kilitlemeden evden dışarı koşuyorum.

Kaldırım boyunca koşuyorum, köşeyi dönüyorum, dört bina geçiyorum. Bir bara giriyorum, altıya katlanmış haritayı cebimden çıkarıp tam açmadan barmene gösteriyorum ve buradan Cebato Sokağı'na nasıl gidebileceğimi bilip bilmediğini soruyorum. Bana tarif etmeye başlıyor fakat anlattıklarına dikkatimi veremiyorum. Dikkatim kelimelerini kavrayamıyor, hareketlerinin üstünden ve önlüğünün beyaz yüzeyinden kayıp gidiyor. Yarım dakika sonra, "Affedersiniz ama sizi anlayamıyorum." diyorum. Şaşkın gözlerle önce bana, sonra parmaklarımın arasındaki katlanmış sarı sayfaya bakıyor. Dışarıya, yolun sonuna kadar koşuyorum. Bir trafik lambasının önünde durup trafik polisine soruyorum.

Belki yirmi dakika sonra Cebato Sokağı'ndayım. Kirli havadan boğazım, ciğerlerim yanıyor. Yol ve yolun iki yanındaki evler, güvercinler gibi gri renkte: Balık pulu gibi üst üste benzer tonlarda ve aynı renk yelpazesindeler. Her giriş kapısına spor salonunu gösteren herhangi bir tabela var mı diye bakarak kaldırım boyunca ne yavaş ne hızlı ilerliyorum. Sonra sokağın adı değişinceye kadar koşar adım yürümeye başlıyorum, diğer tarafa geçip hızla geriye doğru sokağın sonuna kadar hızla yürüyorum. Hiçbir spor salonunun tabelası yok.

İlk kapıdan girip merdivenin yanında koyu renkli tahtadan, bir tür büyük kutunun penceresine vuruyorum. Koşmaktan kalbim hızla çarpıyor, nefes almaya çalışıyorum. Kapıcı sesimin geçmesine yetecek kadar camı açarak şüpheyle bana bakıyor. Soluk soluğa, "Spor salonu nerede biliyor musun?" diye soruyorum.

"Burada spor salonu yok." diyor. Bir eliyle camı kapamak için kaydırarak bir porsuk gibi inine çekiliyor.

"Bu iğrenç sokakta iğrenç bir spor salonu yok mu yani?" diye bağırıyorum cama doğru eğilerek.

"Yirmi beş numarada." diyor adam sesini bile yükseltmeden.

Dışarı koşuyorum, sola dönüyorum, beş ya da altı numara atlayıp yirmi beş numaraya varıyorum. Taş döşeli avluya açılan koyu renkli bina girişinden geçiyorum.

Bir duvarda sarı renkte "Electa Spor Salonu" yazısı ve aşağıyı işaret eden bir ok var. Hemen ileride de bir kapı görüyorum. Dik bir merdivenden iniyorum.

Aşağıda karate giysili dört tipin ağır bir tempoyla karate hareketleri gösteren daha iri bir adamı dikkatle izlediği, yeşil muşamba kaplı büyük bir salon var. Orada onları izliyorum, iriyarı olan, başını çevirinceye kadar nefes alıyorum. "Elvio Speziani burada mı?" diye soruyorum ona. Sesim duvarlar arasında basık ve grileşmiş tavanda yankılanıyor. Adam sağımdaki bir kapıyı gösteriyor.

Kapıyı açıyorum, birkaç metrelik koridorda ilerliyorum. Boyuna tahta bir bank, enine de bir dizi metal dolabın bulunduğu bir soyunma odasına giriyorum. Bankın öbür ucunda Elvio oturmuş ayakkabısını giyiyor. Onu görür görmez içimi bir rahatlık kaplıyor.

Kafasını kaldırıp şaşkın bir yüzle bana bakıyor. Yavaşça doğrulup ayağa kalkıyor. "Vaay!" diyor. Elini sıkmak için yaklaşıyorum. Elimi kuvvetle sıkıp sallıyor. "Ne haber, nasılsın?" diye soruyor.

"İyi. Teşekkür ederim." diyorum, ama bunu demiş olmam bana oldukça gülünç geliyor.

Belirsiz bir hareketle salonu göstererek, "Arada bir buraya gelmem iyi oluyor." diyor. Uzun tahta bankın etrafında, bir saniye bakışıyoruz.

Ona, "Oldukça kötü durumdayım." diyorum. Umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum, fakat bana öyle geliyor ki, bunu pek başaramıyorum. "Hatta durumun korkunç olduğunu da söyleyebiliriz." diyorum sonra.

Ensesini kaşıyor, boynunu yana eğip bana bakıyor. "Ne anlamda?" diyor. Önce bir ayağını, sonra öbürünü banka koyuyor, hızlı hareketlerle ayakkabısının bağcıklarını bağlıyor.

"Umarım canını çok sıkmıyorumdur, ama kiminle konuşacağımı pek bilmiyordum." diyorum.

Ellerini cebine sokuyor, omzunu dolaba yaslıyor. "Hayır, canımı filan sıkmıyorsun, anlat bakalım neler oluyor?"

Ona Melavio'dan hareket ettiğimiz zaman olanları ve Melavio'ya gitmeden önceki olayları anlatıyorum. Olayı bütün açıklığıyla sıralamaya çalışıyorum, fakat aklıma sürekli olarak beni başka düşüncelerin küçük girdaplarına sürükleyen ayrıntılar geliyor. Dahası istediğim gibi denetleyemediğim sesim kararsız ve endişeli bir hal alıyor.

Sonunda Elvio kulağını şöyle bir çekip, "Gel, en iyisi dışarı çıkalım." diyor. Mavi bir eşofmanı katlayıp bir bez çantanın içine koyuyor, çantayı yerleştirdiği dolabı kilitliyor. Bankın üzerinden atlayıp soyunma odasından çıkıyor. Salonu geçiyoruz, karate hareketlerini izleyen tipler bizim geçtiğimizin farkına bile varmıyorlar. Elvio alçak sesle, "Aptal bunlar!" diyor. Merdivenlerden çıkıp avluya geliyoruz. Elvio bir oluk borusuna zincirlenmiş eski bir kırmızı Guzzi motosikleti işaret ediyor, "Oradaki." diyor.

Aceleyle trafiğin arasından gidiyoruz. Elvio arabalar arasındaki boşlukları, koridor ve köşelerin daralıp genişlemesini hesaplıyor. Bir güzergâh belirleyip hızla ilerliyor. Her kavşakta en az yirmi otomobilden oluşan bir konvoyu arkada bırakıyoruz. Hızla durup, yeşil yanar yanmaz hızla hareket ediyoruz. Ani dönemeçlerde dengemi korumak için sağa, sola yatıyorum. Bir ışığa gelince Elvio, "İstersen benim evde bir şeyler yiyebiliriz?" diyor. Ben de, "Tamam." diyorum.

Suyu boşalmış, çamurlu tabanına sarı ve beyaz plastik torbalar, kavanozlar, bez parçaları, araba lastikleri, tahta parçaları, kırık koltukların yayıldığı bir kanalın yanından dar bir yolda ilerliyoruz. Sarı-kızıl renge boyanmış bir evin avlusuna giriyoruz, motordan iniyoruz. Elvio motoru yerine bırakıyor, parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Geldik." diyor.

Beş kat çıkan balkonlu taş merdiveni gösteriyor. Basamakları aceleyle ikişer ikişer tırmanarak dört kat çıkıyoruz.

Elvio parlak kırmızıya boyanmış kapıyı açıyor, beni basık tavanlı, küçük bir oturma odasına sokuyor. Bir yerden bir kadın sesi, "Sen misin?" diyor. Elvio, "Tabii ki benim." diye

cevap veriyor. Beni öne, otuz sekiz kırk yaşlarında gösteren bir kadının tavuk tütsülemekle uğraştığı mutfağa itiyor.

Kadın, kafasını kaldırıp bana bakıyor, "Günaydın." diyor. Çok iyi giyimli, üstünde kurşun renginde ham ipekten bir tayyör var. Elvio, "Bu Fiodor." diyor.

Kadın, "Aa, Fiodor..." diye cevap veriyor. Ben de, "İyi günler." diyorum. Tavuğu çeviriyor, farklı açılardan ateşe tutuyor, tüylerin uzunluğuna göre yaklaştırıp uzaklaştırıyor. Yeniden çabucak bana bakıyor.

"Fiodor'u yemeğe davet ettim." diyor Elvio. Bir tabak sebze arasından bir havuç aşırıp şapır şupur yiyor. Kadın, "Hırsız!" diyor. Elvio masayı hazırlayacağını söylüyor. Birkaç çekmeceyi açıyor.

Birinin bir motosikleti çalıştırmaya çabaladığı avluya bakan pencerenin aydınlattığı mutfakta ayakta kalıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sarışın kadın, "Otursanıza. Bir sandalye alın." diyor. Masanın altından bir sandalye çekip oturuyorum, ayaklarımı uzatıyorum. Elvio masayı hazırlıyor. Kadın bir paket spagettiyi içinde su kaynayan bir tencereye atıyor.

Üç büyük tabak domatesli spagetti yiyoruz, bu sırada neredeyse hiç konuşmuyoruz. Kadın fırından biberiyeli uskumru sahanını çıkarıp masaya getiriyor. "Umarım tazedir, ben hiç anlamıyorum." diyor. Uskumru ve salata yiyoruz.

Masaya meyve geldiği sırada Elvio'ya soruyorum: "Annen yok mu?"

"Annem Treviso yakınında yaşıyor. Niye sordun?" Elma soyuyor bir yandan.

"Yok, bu sabah telefona cevap veren bayanı demek istiyorum." diyorum belli belirsiz bir hareketle kapıyı göstererek.

Sarışın kadın öne eğilip eliyle ağzını kapatarak gülüyor. "Bendim." diyor.

"Ama çok yaşlı ve titrek bir sesti." diyorum.

Kadın gülüyor, Elvio da gülüyor parmakları arasında bir elma dilimini tutarak.

"Ne dediğimi anlamayacağından korkmuştum." diyorum.

"Bazen Elvio'yu biri aradığında, özellikle ajanstan, bu bunamış yaşlı anne taklidini yapmak hoşuma gidiyor. Düşünmeden yapıyorum, kendiliğinden." Dirseklerini sandalyenin arkasına koymuş gülüyor.

"Gerçekten o kadar iyi mi yapıyor?" diye soruyor Elvio. Büyük bir ilgiyle kadına bakıyor. Elmayı ona uzatıyor, kadın başını iki yana sallayarak reddediyor.

"Çok iyi taklit ediyor." diyorum. Ben de yaşlı kadın sesiyle telefonlara cevap verdiği bu eve nasıl gelmiş olduğunu anlamadan onu süzüyorum.

Mutfaktan daha az aydınlık olan küçük oturma odasına gidiyoruz. Elvio, "Burada göz gözü görmüyor." diyor. Camı açıyor, avlunun gürültülerinin daha çok geliyor. Yeşil kumaşla kaplı eski bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne atıyor.

Ben de koltuk ve masayla birlikte odanın hemen hemen tamamını kaplayan divana oturuyorum. Düzensiz kırmızı taşlarla döşenmiş zemine bakıyorum.

Kadın kapıya yaslanmış, gözlerinde meraklı bir ışıkla bana bakıyor. Bir süre sonra, "Sadece aklınızdan neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum. Mutfağa girdiğinizde öyle solgun ve endişeliydiniz ki, sizden korktum, şimdi de tam tersine sanki hiçbir kaygınız yokmuş gibi oturuyorsunuz." diyor.

"Ama bu doğru değil." diyorum düşünmeden. "Niye böyle söylüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Çünkü beni meraklandırıyorsunuz." diye cevap veriyor kadın.

"Belki birbirimize sen diye hitap etmeliyiz. Ne zaman biri bana siz dese o kişi sanki başkasıyla konuşuyormuş gibi geliyor, arkama dönüp o kişiyi arıyorum."

Kadın gülüyor. "Haklısınız aslında." Mutfağa gidiyor, kapının arkasından, "Kahve yapıyorum." diyor.

Elvio hayran gözlerle kapıya doğru bakıyor. Kısık sesle, "Paola inanılmaz bir insandır." diyor.

Paola odaya dönüyor, Elvio koltuktaki yerini ona veriyor, yere oturuyor. Beş dakika boyunca hiç konuşmuyoruz. Dışarıdan, avluda oynayan ya da kavga eden çocukların sesi duyuluyor. Elvio mutfağa gidiyor, sonra elinde cilalı bir tepside kahve ve fincanlarla geri dönüyor.

Kahveleri içiyoruz. Elvio, Paola'ya, "Fiodor'un oldukça büyük bir sorunu var." diyor. Durumu biraz basit, fakat benim anlattığımdan daha anlaşılır biçimde ona açıklıyor.

Sonunda Paola, "Oh Tanrım. Üzüldüm." diyor. Gerçekten de üzülmüşe benziyor.

"İşte..." diyorum. Artık hiç de kaygısız görünmüyorum, sıkıntım o kadar görünür şekilde artıyor ki, beni kalkıp odada bir iki adım atmaya zorluyor.

Paola, Elvio'ya, "Ne yapılabilir bu durumda?" diye soruyor.

Elvio, "Pek bilemiyorum." diye cevap veriyor, yere bakıyor. "Belki şimdi yapılabilecek şey Sergio'dan, Malaidina hakkında ellerinde tam olarak ne olduğunu öğrenmesini istemektir. En azından bunu öğrenebiliriz."

Bana bakarak, "Emniyet Müdürlüğü'nde çalışan bir kuzenim var, aslında salağın tekidir ama ara sıra işimize yarar." diyor. Motor ceketini alıp giyiyor. Paola'nın saçlarına öpücük konduruyor, bana da görüşürüz gibilerden bir işaret yapıyor, evden çıkıyor.

Paola'ya tabakları yıkamaya yardım edebileceğimi söylüyorum, "Hayatta olmaz!" diyor. Yeniden divana oturuyorum, elimi dizimde gezdiriyorum. "Elvio'nun zamanını aldığım için üzgünüm." diyorum.

"Rahat ol, istemese yapmazdı. Elvio'nun nasıl biri olduğunu herhalde anlayamadın sen. Eğer birinden hoşlanmazsa onun bir kelimesini bile dinlemez." diyerek gülüyor Paola. "Başlarda senin tahammül edilmez olduğunu düşünüyordu. Gerçekten." diyor. Tekrar gülüp bir eliyle saçlarını arkaya doğru tarıyor. "Senin izlenmesi gereken her zamanki aptallardan biri olduğunu düşünüyordu. Ama dağdan döndüğünüzde öyle olmadığını, kendisine cana yakın geldiğini söyledi. O öyle herkesten hoşlanmaz, özellikle işi dolayısıyla tanı-

dığı insanlardan." diyor. Başı yana eğik, kim bilir belki aklından Elvio'nun görüntüsü geçiyor.

Ayakkabılarımın burnuna bakıyorum, sonra arkama, küçük raftaki kitaplara dönüyorum. Bir coğrafya atlası, karate kitabı, jiu-jitsu kitabı, kuşçulukla ilgili bir kılavuz, Avustralya'yla ilgili resimli, kalın bir cilt ve İtalya'nın ağaçlarını anlatan bir kitap var.

Paola, "Gülme lütfen!" diyor.

"Hiç de gülmüyorum!" deyip raftan İtalya'nın ağaçlarıyla ilgili olan kitabı çıkartıyorum, kabına bakıyorum.

"Elvio'nun entelektüel olmaması umurumda bile değil. Önemli kitaplar okumuyor, ortaokulu bile bitirmedi, bir cümlenin ortasında başka insanlardan alıntı yapıvermiyor, fakat hiç de aptal değil, bir şeylerden konuşmak yerine onları gerçekleştiriyor, bu da benim çok hoşuma gidiyor." diyor Paola canlı gözlerle bakarak.

Sondan başa doğru kitabın sayfalarını çeviriyorum, iki üç resme bakıyorum.

Paola, "Bizim gibi iki kişinin beraber olması sana garip geliyor mu?" diye soruyor.

"Hayır." diyorum

"Yalancı!" diyor.

"Hayır, değil. Ama biraz merak ediyorum tabii." diye cevap veriyorum.

"Benim için gayet basit." diyor. "Elvio, kocama korumalık yapıyordu ve on gün sonra beraber çekip gittik." diye devam ediyor. Gülüyor, eliyle karşılıklı ani ilgilerini anlatmak isteyen bir hareket yaparak.

"Ne güzel!" diyorum.

"Evet. Fakat kocam sinirden öyle deliye döndü ki, Elvio'yu ajanstan attırdı. Galiba işverenlerin karılarıyla ilişki kurmayı yasaklayan bir kural var. Böylece Elvio başka bir ajans bulmak zorunda kaldı ama bu seferki diğerinden de kötü. Ona verdikleri tek iyi iş seninle olan." diyor. Alçak masanın üzerindeki kutudan bir sigara almak için uzanıyor. Yakıp derin bir nefes çekiyor.

Paola'ya soruyorum, "Kocan nasıl biriydi?"

Dumanı üfleyip gülümsüyor. "Onu görmeliydin. Denize giden ama suya ayaklarını sokmayan, yüzenlerle uzaktan alay eden biri." diyor. Kolunu uzatıp külleri mavi seramikten bir tabağa silkeliyor. "Çok garip, çünkü şimdi bana sevimsiz bile gelmiyor. Yani sevimsiz geliyor ama fazla değil. Onunla yaşarken dünyanın en iğrenç insanı gibi geliyordu, sonra Elvio'ya geldiğimde aslında kocamın nasıl biri olduğunun beni hiç ilgilendirmediğini anladım. Her zaman böyle olur, birinin olduğundan farklı görünmesini isteyerek ona kötü niyetle baktığında, isteğinin gerçekleşmediği her sefer daha bir öfke duyarsın bakarsın. Evlilik hayatımdan ve kendisini sevmememden kocamı sorumlu tuttum, sonra birdenbire duruma dışarıdan baktım ve bana oldukça gülünç geldi. İlk başta onu bırakıp geldiğimde kafam oldukça karışıktı, çünkü hiç kimseyi hiçbir şeyden dolayı suçlayamıyordum." diyor. Gülüp, bana bakıyor.

Kalkıyorum, pencereye doğru gidip avluya bakan balkonu inceliyorum. "Burası kötü değil." diyorum.

"Korkunç!" diyor o. "Ama zaten iki hafta içinde gidiyoruz, o yüzden beni hiç ilgilendirmiyor. Biraz kocamın hikâyesi gibi."

Paola'ya, "Nasıl? Gidiyor musunuz?" diye soruyorum. Şimdi bir aptal gibi burada kalıp, gidenleri izlemeyi hiç istemiyorum.

"Elvio'nun artık bu işi yapmaya hevesi yok, ikimiz de Milano'da yaşamaktan bıktık. Burası şehirden çok bir hapishane." diyor.

"Ama iyi insanlar da yaşıyor." diyorum.

"E, herhalde her hapishanede olduğu gibi." diye cevap veriyor.

Camdan sarkıp aşağıya bakıyorum. Paola'ya, "Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyorum. Aslında bu avlu oldukça ıssız.

"Avustralya'ya." diyor Paola. Kitap rafını işaret ediyor. "Nasıl bir yer olduğu hakkında fikrim yok." diyor. Sigarayı

mavi tabağa bastırıp söndürüyor. "İkimizin oraya gidecek, bir ev ve yetiştiricilik için bir parça toprak kiralamaya yetecek kadar parası var." diyor.

"Ne yetiştiriciliği?" diye soruyorum. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Elvio'nun sana söylediğini zannediyordum. Üç aydan beri devamlı bunu konuşuyor. Projemiz, bütün dünyadaki kuş satıcılarına göndermek için Cocorita yetiştirmek. Elvio kârlı olabileceğini söylüyor, çünkü Cocorita'ya her zaman talep var. Avustralya kökenli oldukları için orada yetiştirmek daha kolay." diyor.

Paola'ya, "Kuşlarla ne ilginiz var? Böyle bir şey aklınıza nereden geldi?" diye soruyorum.

"Şey?" diyor. "Aslında buradan gitmek istiyorduk ama nereye, ne yapmaya gideceğimizi bilmiyorduk, Elvio'nun aklına bu Avustralya fikri geldi. Bilmiyorum ışığın ve boş alanın çok olduğu bir yer gibi görünüyor." Ağaçlarla ilgili kitabı eline alıp sayfaları çeviriyor. "Tek istediğim, işin fiyaskoyla sonuçlanmaması, çünkü Cocoritalar hakkında pek bir şey bilmiyoruz. En fazla küçükken bir kanaryam olmuştu, herhalde Elvio'nun kanaryası da olmamıştır." diyor.

Bir elimi cebime sokuyorum, ensemi kaşıyorum. "Ben kuşlarla oldukça ilgiliyim. İyi bildiğim tek şey kuşlardır aslında." diyorum.

Paola dirseği üzerinde eğilip meraklı gözlerle bana bakıyor, "Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. İyi olur sanırım. Ama Cocoritalar ilginç değil. Demek istediğim yetiştirmesi ve satması kolay ama pek yeterli olmaz. Dahası satıldıktan sonra birinin evinde küçücük bir kafese hapsediliyorlar, güzel bir fikir değil. Hemen hemen tavuk yetiştirmek gibi." diyorum. Küçük adımlar atarak yere bakıyorum. "Ben olsam Avustralya'da ender bulunan tropikal kuşları yetiştirirdim. Bilmiyorum, Linden Colibrileri, Chimbarazoslar, Tanisetteralar. Düşünmek yeter. Sonra onları hayvanat bahçelerine ve ciddi koleksiyonculara satar, en azından büyük kümeslerde yaşayacaklarından emin

olurdum." diye devam ediyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, ona doğru dönüyorum.

Sabit gözlerle bana bakıyor, "Bu tropikal kuşları yetiştirmek zor mu?" diyor.

"Yani?" diyorum. "Tabii ki Cocorita yetiştirmekten daha zor ama daha güzel."

Ağaçlarla ilgili kitabı masanın üstüne koyuyor. "Cocoritalar konusunda çok ısrarlı değiliz. Kuşlar hakkında bir şey bilmediğimiz için, bize sadece daha kolay gelmişti." Başka bir sigara yakıp, "Avustralya'ya gider gitmez sigarayı bırakacağım." diyor. Bana bakıyor. "Neden sen de bizimle gelmiyorsun?" diye soruyor.

Hiçbir şey söylemeden bir dakika kadar bakışıyoruz. Bir kaşım havaya kalkıyor.

"Ne güzel olur. Eğer bize tropikal kuşlar hakkında bildiklerini öğretirsen, senin dediğin gibi bir yer kurmayı deneyebiliriz. Bana da böylesi daha iyi olur gibi geliyor gerçekten. Eminim Elvio da benim gibi düşünecektir." diyor. Bir nefes çekip dumanı üflüyor. "Cidden. Niye gelmiyorsun?" diyor.

"Gelemem." diyorum. Sıcak basıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

"Niye gelemezsin?" diye soruyor.

"Çünkü Malaidina'yı bulacağım" diyorum. Galiba sesim gülünç bir şekilde gergin çıkıyor.

Elvio eve dönüyor, ceketini çıkarıyor, öksürüyor. "Bu pislik şehirde ne hava var böyle!" diyor. Öksürüyor, bir eliyle göğsüne vuruyor. "Fiodor, Malaidina'yla ilgili bir sorun yok. Çok ısrar ettim, Sergio da on defa kontrol etti, herkese sordu ama hiç kimse onun peşinde değil." diyor.

Mutfağa gidiyor, elinde bir bardak suyla geri dönüyor, üç dikişte suyu bitiriyor.

"Herhalde bu Parchi çok dikkatliydi, bilmiyorum." diyor.

Pencereden divana doğru yürüyorum, sonra divandan pencereye doğru.

Paola gözleriyle beni takip ediyor. "Fiodor onu aramıyorlarsa, fazla endişelenecek bir şey yok." diyor. Elvio'yu izliyor.

"Endişelenecek bir şey var aslında." diyorum. "Çünkü o bunu bilmiyor ve şimdi kim bilir nerede saklanıyor?"

Üçümüz de bir kulağımız bahçedeki gürültülerde, suskun duruyoruz. Bakışlarımızı birbiriyle karşılaşmayan doğrultularda gezdiriyoruz.

Sonunda Elvio'ya, "Bu Avustralya'da kuş yetiştiriciliği işi gerçekten kulağa ilginç geliyor." diyorum.

22

Sabahın dokuzunda Elvio ve Paola'ya uğruyorum. Onlarla bir kahve içiyorum, sonra onların bir odadan ötekine gidiş gelişlerini, haritaları yere serip Qantas ve Avustralya Konsolosluğu'nun broşürlerindeki yerlerin kroki ve fotoğraflarını bulmaya çalışmalarını izlemeye koyuluyorum. Beklentileri yüzeyin altında hızla akıyor, hareketlerde, bakışlarda ve her bir kelimede durmadan beliriyor, yürüyüşlerini ve oturuşlarını etkiliyor. Dünyaya aldırmayan tuhaf bir ilişkileri olduğunu düşünüyorum, sürekli bunu kanıtlamaya çalışmıyorlar. Küçük dairenin bir yerinden diğerine, zihinsel imgeler tarafından itilip çekilerek yürüyorlar.

Bütün gün bu havada oturup duruyorum, benim de içine düşeceğimi anladığımda çıkıp gidiyorum.

Leo bana telefon ediyor, sesin ona ait olduğunu anlar anlamaz telefonu kapıyorum.

Elvio ve Paola'ya dönüyorum, on dakika sonra kendimi onlarla Avustralya'da hangi kuş cinslerinin yetiştirilmesinin daha iyi olacağından, kuş cinslerinin nerede, nasıl, kim için yetiştirileceklerinden ve bunun gibi şeylerden bahsederken buluyorum. Konuşuyoruz da konuşuyoruz, basit fikirleri ihtiyatlı tavırların altında büyütüyoruz, daha karmaşık fikirlere boş veriyoruz ve sonra onları yeniden inceliyoruz.

Ellerimiz durmuyor, kalkıp oturuyoruz, yerimizi, tavrımızı ve sesimizin tonunu değiştiriyoruz. Kelimelerimiz karşılaşıp çarpışıyor, sonra üst üste biniyor, başlangıçtaki fikirlerimizi açıklığa kavuşturacaklarına yeni düşüncelerin uyanmasına neden oluyor. Tuhaf aslında, çünkü sohbetimiz öyle doğal ve akıcı ki, sanki ikisini de eskiden beri tanıyormuşum gibi geliyor bana, konuştukça bir o kadar da onları daha önce hiç tanımamış, onlarla karşılaşmamış olduğumdan emin oluyorum.

Oturma odasında gecenin ikisine kadar kalıp avluya bakan balkona açılan pencere ve kapılarla, Avustralya yapımı görkemli bir kafesin detaylarını, onu gölgeleyen ağaçlara varıncaya kadar belirliyoruz.

Elvio ve Paola'ya her gün gidiyorum. Yoldan pasta türü bir şeyler alıyorum ve kahvaltıyı onlarla beraber mutfakta yapıyorum. Saatlerimizi evde hesap yaparak, görüşlerimizi tartışarak geçiriyoruz ya da kütüphanelere gidiyoruz, ciltlerin sayfalarını karıştırıyor, spiral ciltli Çin usulü defterlere yeni detayları not ediyoruz, yarım kalmış detayları tamamlıyoruz.

Malaidina'nın önce ya da sonra beni arayıp aramayacağını, benimle Avustralya'ya gelip gelmeyeceğini ya da bu atmosferin anbean gerilmiş selofan bir yaprak gibi parçalanıp parçalanmayacağını bir türlü kestiremiyorum. Çok da fazla kafamı yormamaya çalışıyorum. Her sabah posta kutumu, her gece de telesekreterimi kontrol ediyorum, ama Leo'nun hemen onu aramamı söyleyen sesli mesajları dışında boşluktan başka bir şey yok.

Hava çok ısınıyor, nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğunlaşıyor. Ağır aksak hareket ediyoruz, soda ve limonata içiyor, birkaç dakikada bir alnımızı kurulayıp duruyoruz. Şehirde bir gölün dibindeymişçesine, bir gözümüz vitrinlerde, bir gözümüz ise şehir surları boyunca inen insanlarda, yürüyoruz, sıcaktan ekşimiş litrelerce gaz yutuyoruz. Elvio motosikletini bir komşusuna satıyor.

Projelerine ayrıntılar katmaya devam ediyorum, ayrıntıları değiştirmeye ve yerlerine yenilerini koymaya. Zihinsel imgelerine karışmaya devam ediyorum, bu arada uçaklarının hareketine altı gün kalıyor.

Elvio bedava bir dergiye evindeki her şeyi düşük fiyata satacağı ilanını veriyor. Yirmi otuz kişi dergi basılır basılmaz telefon açıyor, görmeye gelip, bir odadan ötekine dolanarak buzdolabını, mutfaktaki sandalyeleri, ayakkabıları, ceketleri incelemeye koyuluyorlar. Elvio önce birkaç dakikalığına pazarlığa girişiyor, sonra bunalıp her şeyi aslında istediği fiyatın yarısına satıyor. Hatta hediye bile ediyor, oradan buradan bir sürü eşya bulup çıkartıp birilerinin eline zorla tutuşturduğu oluyor, "Pek yakında Avustralya'ya gidiyoruz." diyor. Alıcılar ona şaşkın gözlerle bakakalıyorlar. Bazıları gittikten sonra Paola onların hareketlerini taklit ediyor.

Doğruca evime koşuyorum, bir taksiye koyup elektrogitar, amfi, pikap ve plaklarla dönüyorum. Elvio onları yukarı çıkarmama yardım ediyor, hepsini bir saat içinde satıyor. Paola'nın gri bir kürk mantosunu satın alan yaşlıca bir tipe de Rickie Lee Jones'un iki albümünü hediye ediyor. Dolapları, yemek takımını, divanı, portmantoyu ve yatağı satıyor. Oturma odasının döşemesi tabak, tencere ve giysilerle kaplanıyor, bunlar da satılınca ya da hediye edilince döşemenin üstü de boşalıyor. Sonunda boş dairede yerde oturuyoruz, Paola kazandığımız paraları sayıyor.

Elvio anahtarları ev sahibine teslim ediyor, benim evime gidiyoruz.

Artık hava daha sıcak oluyor. Kaynayan evin içinde dönüp duruyorum, Paola ve Elvio'ya mavi enseli kuş-farelerden, yeşil jamakarlardan, kızıl göğüslü kuşlardan her seferinde daha fazla heyecanla bahsediyorum.

Sabahın dördüne kadar eski gitar odamda, yerde elimde bir bardak tamarindus, kafamda pek çok belirsiz düşünceyle uyanık oturuyorum.

23

Sabah saat dokuza doğru tıraş olurken telefon çalıyor. Paola bakacağını söylüyor. "Eğer Leo ise ben yokum!" diye sesleniyorum. Yine de kalbim çarpıyor, çünkü belki de Leo değildir. Paola telefonu açmaya gidiyor, hemen gelip banyonun kapısını çalıyor, "Fiodor, genç bir kız seni arıyor." diyor.

Tıraş bıçağını düşürüyorum, sabunlu yüzle dışarı koşuyorum, aceleyle telefona gidiyorum. Ahizeyi kulağıma yaklaştırıyorum, "Alo? Alo?" diyorum ama karşıdan cevap veren ses kesinlikle Malaidina değil. Kaygı, hayal kırıklığına dönüşüyor, hayal kırıklığı kanımda dolaşıyor. Ses, "Sen misin Fiodor?" diyor.

"Evet." diyorum, artık oldukça sinirlenmiş durumdayım, "Peki sen kimsin?"

"Seninle konuşmam gerekiyor ama yüz yüze görüşsek daha iyi olur." diyor. Şüpheli ses tonu, kalbimi yeniden hızlandırıyor.

"Benimle başkası adına mı konuşman gerekiyor?" diye soruyorum.

"Kusura bakma daha fazla konuşamayacağım, çıkmam gerek." diyor. "İstersen bu akşam saat yedide parkta, göletin güneydoğu kıyısında buluşalım." Kapatıyor.

Mutfağa gidiyorum, Paola kahve fincanına bir damla krema koyuyor. "Malaidina değildi. Benimle konuşması gerektiğini söyleyen bir tipti, hemen kapattı." diyorum.

Bana bakıyor, "Eh belki bu da bir şeydir." diyor. Bunu hiç söylememesini tercih ederdim diye düşünüyorum.

Saat altıda parka varıyorum, yapışkan sıcaktan kurtulmaya çalışan insanlarla ve trafiğe boğulmuş yolların sarımsı havasıyla birlikte. Çakıllı cadde boyunca yürüyorum, her üç dakikada bir saatime bakıyorum. Gölgelik köşelerde birbirine sarılmış genç çiftler, belinden bağlı tasmayla bebeklerini yürüten anneler, köpeklerini birbirleriyle karşılaştıran çelimsiz tipler, avuçlarında buğday taneleriyle güvercinleri çekmeye çalışan ihtiyarlar var. Caddenin havası tozlu, yürüyenlere, kenarda sıralanmış banklara, banklara oturmuş bıkkın genç annelere ve çevrelerinde eşelenen çocuklara doğru yayılıyor.

Gölete yaklaşıyorum. Bir süre kıyıyı takip ediyorum. Durup bir grup yaban ördeği, evcil ördek ve onların melezlerini izliyorum. Marul yaprağı ve ıslak ekmek parçaları yiyorlar kıyıda. Kütüklerden yapılmış küçük bir çitin üzerine oturarak belki yirmi dakika onları seyrediyorum. Nemli gölgeden yararlanarak kolumu sokmaya gelen bir sürü de sivrisinek var.

Gölün çevresinde hızlı adımlarla bir tur atıyorum. Aksi yönde ikinci bir tur atıyorum. Üçüncü turuma başlarken, güneydoğu kıyısının hangisi olduğu konusunda en ufak bir fikrim olmadığı aklıma geliyor. Hiç durmadan kafasını sallayan yeşil üniformalı bir trafik polisine yönü soruyorum. Çocuklu bir kadına da soruyorum. Kafasını çeviriyor. Güneşin nerde olduğunu görmek için yukarı bakıyorum. Fakat ışık sanki ağaçların tepesindeki bir tür opal ekrandan geliyor. Yönü tahmin etmek için fazla dağınık. Saate bakıyorum: Yediye beş var.

Tekrar göletin çevresinde hızlı adımlarla yürümeye koyuluyorum, varlığımı belli etmek için. Suyun yakınında bir genç kız gördüğüm zaman daha yavaş yürüyorum. Onun görüş alanında beni bir tarife göre tanımasına yetecek kadar uzun bir süre duraklamaya çalışıyorum.

Bir Welsh Terrier'in tasmasını tutan ufak tefek bir tipin önünden geçiyorum. Bana farklı bir gözle bakıyormuş gibi

geliyor. Görünüşüyle telefondaki sesi karşılaştırmaya çalışıyorum ama bu gayet yararsız. Yaklaşıyorum, "Affedersin sen misin?" diyorum.

"Ben ne miyim?" diyor. Kulaklarının ucuna kadar kızarıyor, bakışını gölete çeviriyor, köpeği yanına çekiyor.

Birkaç adım geriliyorum. "Çok affedersin." diyorum. Hızla uzaklaşıyorum. Esmer, açık renk gömlekli bir kızın bir el hareketiyle duruyorum. Bana doğru geliyor, "Sen Fiodor'sun, değil mi?" diyor. "Evet." diyorum, onu izlememi işaret ediyor.

Oturup yaban ördeklerini izlediğim yere kadar onu takip ediyorum. Suyun kenarında duruyor, bana kaçamak bir bakış atıyor. Bayağı mahcup görünüyor. Belki bir dakika kadar sonra bana, "Malaidina bunu sana vermemi söyledi." diyor. Açık renkli deri bir çantayı açıyor, içinden kehribar rengi bir zarf çıkarıp uzatıyor.

Elinden çekip alıyorum, açıyorum, zarfın içindeki kağıdı çıkarıyorum. Bakıyorum, inanılmayacak kadar küçük ve çok az sözcük yazılmış gibi geliyor. Yazıyı gözlerime yaklaştırıyorum. "Fiodor, sadece senden özür dilemek istedim, ama yine de seni tanıdığıma çok memnunum. Hoşça kal, M." diyor.

Birkaç dakika parmaklarımın arasında kehribar renkli kâğıtla kalakalıyorum, ayakta, koca bir kestane ağacının altında. Bu ince harflerle yazılmış kelimelerin ne anlama geldiğini anladığımı sanmıyorum. Gömleğim de sırtıma yapışmış vaziyette.

"Bu da ne demek?" diye soruyorum kıza. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Bana ne demek istediğini açıkla."

Birkaç adım geri çekiliyor, sesimden, gözlerimden ve ona doğru eğilmemden korkmuş olacak. "Nerden bileyim!" diyor.

"Ama hiçbir şey bilmiyor olamazsın!" diyorum neredeyse bağırarak. "Olup biten hakkında en ufak bir fikrin olmadan buraya gelmiş olamazsın." Yaklaşmaya çalışıyorum ama o aramızdaki iki adımlık mesafeyi koruyor. En azından bakışını yakalamaya çalışıyorum.

"Bak?" diyor, "Malaidina benden sadece sana selam söylememi ve bu kağıdı vermemi istedi." Sakin görünmeye çalışıyor ama o da oldukça huzursuz, hâlâ gözlerime bakmıyor. Birkaç metre uzaktan bir çimenlikte iki emekli bizi inceliyor. "Üzgünüm ama böyle." diyor.

"Evet ama bana bu kağıdı getirip de ne demek istediğini açıklamazlık yapamazsın." diyorum ona. Bir kolunu yakalamayı başarıyorum, sıkıca kavrıyorum. "Ne demek beni tanımaktan çok memnun? Ne bu, bir elveda mı, öyle bir şey mi? Yani Malaidina bir daha hiç görüşmeyelim diyor, ben bu iğrenç parkta beni izleyen bu salakların ortasında onun mektubunu okumak durumunda kalıyorum ve sen bana hiçbir şey açıklamak istemiyorsun, öyle mi?" Kolunu sıkıyorum, gözlerinin içine bakmaya çalışıyorum ama başını yana çeviriyor. "Ha?" diyorum iki üç kere, giderek bozulan sesimle.

"Bırak beni!" diyor, ayaklarının ucuna basarak kendini geri çekiyor. Daha da sıkıyorum, o da böğrüme dirsek atıyor, kurtulmaya çalışıyor.

Emeklilerin, çocuk bakıcılarının ve çocukların gözü önünde kucaklaşmış gibiyiz, birden kendimi bir çıkmazda gibi hissediyorum. Kızı bırakıyorum.

İki üç adım geri gidiyor. Sıktığım kolunu ovuyor. "Deli misin sen?" diyor. Tuhaf bir saç şekli var, yandan örülmüş, gözleri yuvarlak, gri kalemle azıcık boyanmış. Kolunu ihtiyatla oynatıyor, kırık ya da çatlak olduğunu keşfetmekten korkar gibi.

Şimdi de çekip gitmesinden korkuyorum. "Lütfen sakin ol." diyorum.

"Asıl sen sakin ol!" diyor ani bir hamleyle. Öfkeli, ama gitmek üzereymiş gibi gelmiyor bana. Koluna bakıyor, etrafına bakıyor. "Allah kahretsin!" diyor.

Opal rengindeki yapış yapış gecede birbirimizin etrafında dönüyoruz, yan yan birbirimize bakıyoruz.

"Dinle, affedersin. Bu hikâye yüzünden bayağı endişeliyim." diyorum ona.

"Görüyorum!" diyor. Çimenlik boyunca yavaş adımlarla yürüyor, yaşlı çiftlerin gezdiği çakıllı yolun kenarından ilerliyor. Çok az arayla onu izliyorum, bir an önce yatıştıracak cümleler düşünüyorum.

Tek kelime etmeden hayvanat bahçesinin duvarına kadar yürüyoruz. Uzaktan fok bağırışları duyuluyor. Kıza, "Dinle, bekle bir dakika!" diyorum. Yeniden koluna dokunmaya çalışıyorum ama bu sefer yana doğru sıçrayarak çekilmeyi başarıyor. "Azıcık buraya oturalım." diyorum. Ayağının dibinde minik bir *schnauzer* duran yaşlı bir tipin oturduğu bankı işaret ediyorum. Beni hiç de ciddiye almamış gibi yapıyor, sonra gidip oturuyor. Yaşlı tip yer açmak için kenara çekiliyor, kız da ben oturur oturmaz mesafeyi korumak için yana kayıyor. Oflayarak önüne bakıyor.

"Böyle sır bekçisi rolünü oynaman gereksiz, çünkü Malaidina hiç de tehlikede değil." diyorum.

"Nasıl tehlikede değil?" diyor bana bir an bakarak.

"Evet." diyorum. "Bir arkadaşım Emniyet Müdürlüğü'nden kontrol etti. Onun hakkında kesinlikle hiçbir şey yok. On defa kontrol etti."

Yerinden kalkıyor, ben de kalkıyorum. Yaşlı tip tekrar bankın ortasına yerleşiyor, minik *schnauzer* havlıyor. Egzotik ördeklerin olduğu çite doğru yavaş adımlarla gidiyoruz. Caddenin çakıllarını tekmeliyoruz. Kız, "Peki, emin misin?" diyor.

"Tabii ki eminim." diyorum. "Emin olmasaydım bunu sana söylemeye kalkışmazdım." Ona mümkün olduğu kadar yakından bakıyorum. "Gerçekten. Yemin ederim." diyorum ona.

Kız dudaklarını ısırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bir elini tele dayayıp samandan barınakların altında, su kanalının kıyısında ve toprak düzlükte toplaşan Çin ördeklerine, başka bir sürü egzotik kuşa bakıyor. Ben de bu saatte tüyleri tozla kaplanan ve hareketleri ağırlaşan ördekleri izliyorum. Kıza, "Dinle, eğer bana Malaidina'nın nerde olduğunu söylemek istemiyorsan ne halt edersen et!" diyorum.

Şaşkın gözlerle bana dönüyor. Dikkatim dudaklarında yoğunlaşıyor, dudaklarını aralıyor. "Ama burada değil. Korinthos'ta." diyor.

Ona önce bir yandan, sonra diğer yandan bakıyorum. Neredeyse nefes almadan etrafında dönüyorum. "Nasıl Korinthos'ta? Nerede?" diye soruyorum.

"Kuzenimin evinde." diyor. Saç örgüsünü çekiştiriyor, bakışlarını bir an için ördeklere çeviriyor. "Bana geldi, nereye gideceğini bilemediğini söyledi, ben de Korinthos'taki kuzenime sorayım dedim. Su mühendisi olan biriyle evli, dört senedir orada yaşıyor." diyor kız.

"Peki adres?" diyorum. Şimdi Korinthos'a koşmak isteyen bacaklarım, onları durdurduğum için acıyorlar. "Adresi ne?" diye soruyorum.

Bana tereddütlü bir edayla biraz daha bakıyor, çantayı açıp bir ajanda çıkartıyor.

Onun karşısındayım, Malaidina'nın gönderdiği kâğıt parçasının arka tarafına adresi yazıyorum, bahçenin demir kapısına giden yolun ortasındayım, eve giden yolun ortasındayım, asansörde daireme giden yolun ortasındayım.

Hemen hemen soluksuz içeri girip Paola ve Elvio'nun seslerini duyduğum yere koşuyorum. Eski yatak odamda şiltenin üzerinde ellerinde resimli bir kitapçıkla oturuyorlar. Girdiğimi görür görmez bana dönüyorlar.

"Malaidina'nın adresini buldum!" diyorum. Odanın öteki tarafına yürüyorum, cebimden kağıdı çıkarıp her ikisine de gösteriyorum. "Korinthos'taymış!".

Kağıda bakıyorlar, bana bakıyorlar. Paola, "Peki ne yapmayı düşünüyorsun?" diyor. Memnun olmaktan çok endişelenmiş gibi görünüyor. Ellerini dizlerine koymuş olan Elvio da endişeli görünüyor.

"Hemen oraya gidiyorum." diyorum. "Bulduğum ilk uçakla gidiyorum." Şimdi böyle ağır çekimde tepki vermelerine, bu uzayıp giden ifadeyle bana bakmalarına katlanacak durumda değilim. Odada birkaç kere köşeden köşeye yürü-

yorum. "Hemen havayollarını arayacağım." diyorum. Düşüncelerim bir yaydan fırlamışçasına, öyle hızlı dönüp duruyor ki, ahizeyi kaldırıp numarayı çevirmek gibi dengeli bir hareket düşünemiyorum.

"Ama ilk önce onu arasan daha iyi olmaz mı?" diyor Paola. Fakat bu sorunun altında inceden inceye şüphe katmanları var, acaba Malaidina gerçekten Korinthos'ta mı, adres doğru mu, telefona cevap verir mi, sesimi duyduğuna memnun olur mu, benimle bir yerde buluşmayı ister mi, planlarımı gülünç bulur mu, benimle birlikte gelir mi?

"Hiç de daha iyi olmaz!" diyorum bağırırcasına. "Daha iyi olmaz, çünkü uluslararası hatlar berbat, sesler o kadar süzülerek ve incelerek gelir ki, seninle konuşanın ne düşündüğünü anlaman mümkün olmaz, söylediklerinin yarısı hattaki yankılar ve titreşimler içinde kaybolur, her seferinde insanı bunalıma sokan lanet olası yanlış izlenimlerle dolarsın." Bir ileri bir geri yürüyorum, elimi kolumu sallıyorum.

Paola, "Lütfen böyle heyecanlanma, sakin ol." diyor.

"Heyecanlandığım falan yok." diyorum. "Hemen Yunanistan'a gidiyorum o kadar." Telefon rehberini alıp çileden çıkmış parmaklarımla sayfaları karıştırıyorum. Havaalanının numarasını çeviriyorum: Meşgul. Tekrar deniyorum: Yine meşgul. "Allah kahretsin!" diyorum, telefona sert bir yumruk atıyorum. Terlemişim, artık nasıl hareket edeceğimi bilmiyorum.

Elvio, "Dur ben arayayım" diyor. Ahizeyi elimden alıyor, rehberden numaraya bakıyor, yavaşça çeviriyor. "Alo?" diyor. "Atina'ya ilk uçuşun ne zaman olduğunu öğrenebilir miyim? Evet." Bekliyor, dönüp bana bakıyor. "Dokuz sıfır beş mi?" diyor. "Bu akşam başka yok mu?"

Yüzünün birkaç santim ötesinde elimi kolumu savuruyorum. "Peki şimdi? Sor hemen şimdi var mı?" diyorum.

"Teşekkürler." deyip kapatıyor. "Hay Allahım, sakin ol bir dakika. O uçakta yer olup olmadığını bile bilmiyorlar. Yarın sabah gelip bakın, belki yer açılır dediler."

"Peki ya yer yoksa?" diyorum. "Ya bir kişilik bile yer yoksa?"

"Bakacağız." diyor. "Yeter ki, kes artık şunu."

"Eh, evet?" diyorum. Nefes alıyorum, boynumu kaşıyorum.

Paola ayağa kalkıyor. "Bir şeyler yemeğe çıkalım bari." diyor.

"Aç değilim." diyorum.

"Olsun, yine de gidelim." deyip koluma giriyor.

24

Saat altı buçukta kalkıp giyiniyorum. Vakit kaybetmemek için tıraş olmuyorum. Mutfağa gidiyorum, Paola orada, kahveyi makineden alıyor. Bir sandalye çekip tezgâhın önüne oturuyorum. O, fokurdayan kahveyi önüme koyup dolaptan iki fincan alıyor. "Pek dinlenmemişsin." diyor.

"Sen de." diyorum. Gülüyoruz.

"Telaşını bana bulaştırdın çünkü." diyor. "Uyumadan önce Korinthos'ta Malaidina ile randevunu düşünüyordum, sonra bu yüzden bir kabus gördüm, içinde polis ve Avustralya da vardı, Sydney havaalanında polis Elvio'yu yakalamak istiyormuş veya bunun gibi bir şey." Saçlarını arkaya sallıyor. Fincana kahve koyuyor, bal kavanozunu almak için dönüyor.

"Hay Allah. Suç bende, özür dilerim." diyorum. Sade kahveden bir yudum içiyorum.

"Suçlu değilsin." diyor. Kavanozdan küçük bir kaşık bal alıyor. Diyor ki, "*Yarın* gideceğimizin farkına varmamıştım sadece. Düne kadar çok uzak bir fikir gibi görünüyordu, şimdi tam içindeyiz. Anneciğim! Sen güleceksin belki, fakat beni çok etkiliyor bu. Hayatımda ilk defa bir yere böyle gidiyorum, köprülerimi yakarak, şu da gerçek ki, çok köprüm yok artık."

"Göreceksin, her şey yolunda gidecek. Eminim." diyorum. Aslında ben de her şeyin bu kadar dengesiz ve biz gider gitmez geri dönüşü olmayan bir şekilde değişmeye hazır ol-

duğunu görüp korkuyorum. Kahveyi bitiriyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Paola bana bakıyor. "Fiodor, eğer Malaidina'yı bulamasan da Avustralya'da bize yetişeceğine söz ver bana."

"Bulmamam imkânsız ama." diyorum. Kalbim dün akşamki gibi çarpmaya başlıyor.

"Evet, ama böyle olacağını farz edelim." diyor.

"İmkansızsa farz etmek faydasız." diyorum.

"Aman Allahım!" diyor.

Ona, "Malaidina'yı bulup ikinize Avustralya'da yetişeceğimize söz veriyorum." diyorum. Bu kahveyi içmeseydim daha iyi olurdu herhalde, midemi bulandırıyor.

Elvio giriyor, uzanıyor, ağzı açık esniyor. "Hay Allah, amma da erken kalkıyorsunuz yahu." diyor. Lavabonun yanından bir fincan alıp tezgâhın önüne oturuyor. Üçümüz bir an birbirimize bakıyoruz.

"Gitmem lazım." diyorum. Saate bakıyorum, kalkıyorum. Midem bulanıyor, gözlerim ağrıyor.

Elvio, "Ayakkabımı giyip seninle geleyim." diyor.

"Hayır, hayır, sağ ol. Yalnız giderim." diyorum. Israr ediyor, "Gerçekten. Yalnız gitsem daha az sinirlenirim." diyorum. Kapıya doğru gidiyorum, bir an biraz eşya almam gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Hayır. Paola'ya dönüyorum, onu kucaklıyorum. Bana sıkıca sarılıyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum, bir saniye içinde gözyaşlarım akıyor, ondan ayrılıp onun da gözlerinin yaşlarla dolmuş olduğunu, tam yüzüme bakmadığını görüyorum.

Mutfaktan dışarıya koşuyorum. Elvio girişe, kapının dışına kadar beni takip ediyor. Asansörü çağırıyorum, ışığı yanan düğmeye bakıyorum. Dönüyorum, gözyaşlarım yüzünden ona pek bakmadan elimi uzatıyorum. O güçlüce sıkıyor, kolumu kavrıyor, omzuma hafifçe vuruyor. "Fiodor, bak seni uyarıyorum. Bu tropik kuşlar meselesinde artık sana güvendiğimizi unutma." diyor.

Zemin kata çabucak inen kapalı ve boğucu asansördeyim.

25

Havaalanından çıkıyorum, yolcuların eteklerini şişiren, pantolonlarını dalgalandıran aydınlık ve sıcak hava yüzüme vuruyor. Sırt çantalı, valizli turistler ve pencereden dışarı bakmak için kalkıp oturan, sağa sola eğilen Atinalılar arasında sıkışarak, şehir merkezine giden bir otobüse biniyorum.

Vahşi bir trafiğin aktığı büyük bir meydana iniyorum, insan ırmaklarının aktığı kaldırım boyunca yürüyorum. Bir gazete bayiine nerede telefon kulübesi bulabileceğimi soruyorum, koluyla elli adım ötedeki gri bir binayı gösteriyor.

Ofis duman dolu ve gürültülü. Kalabalık, bankların üstünde, duvarların kenarlarında, büyük, koyu renk, tahta bankonun ardındaki birkaç görevlinin kendilerini kabinlere yönlendirmesini bekliyor. Ödemeli telefon görüşmelerini yapmak için çağrılmak üzere ayakta ya da rahat pozisyonlarda oturarak bekleyen Amerikalı gençler, kısa pantolonlarının ortaya çıkardığı beyaz, yumuşak bacaklı, not defterlerindeki küçük hesaplar ve para bozdurma işleriyle meşgul Alman çiftler, iki günlük sakallı, ellerinde sigara, kesik kesik konuşan, el kol hareketleri yapan, birbirlerine çılgın bakışlar atan Yunanlılar var.

Bir bilet alıyorum, şişman bir görevli sıramın geldiğini işaret edene kadar belki on dakika bekliyorum, parmağıyla kabin numaramı gösteriyor. Kabine gidiyorum, kapıyı kapatı-

yorum, iki üç kere çarpıyorum, çünkü lastiği şişmiş ya da ayrılmış, iyi kapanmıyor. Üstünde Malaidina'nın adresi, öteki yüzünde mesajı yazılı kağıdı cebimden çıkarıyorum.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sayıları düzgün okuyamıyorum, emin olmak için çok yakından bakmam gerekiyor.

Kodu çeviriyorum, yayın hareketi ile geri giden diske parmağımla eşlik ediyorum. Numarayı çeviriyorum. Bir rakamla ötekinin arasında beklemeye çalışıyorum. Her rakamdan sonra disk durmadan önceki tık sesine dikkatimi veriyorum. Bekliyorum. Hat serbest ama ses çok uzak gibi geliyor. Ahizeyi çarparak telefonu kapatıyorum. Sonra numarayı yeniden bu sefer daha dikkatli bir şekilde çeviriyorum. Diski çok nazik bir mekanizmaymış gibi döndürüyorum. Şimdi ses biraz daha net, ama çok değil. Kalbim çok kötü çarpıyor ve bu vuruşların zaten ince olan sese bir şekilde karışıp bozmasından, daha da anlaşılmaz hale getirmesinden korkuyorum.

Bir ses, "Alo?" diyor Yunanca.

"Alo?" diyorum ben İngilizce.

"Alo?" diyor ses İtalyanca.

"Alo? Malaidina orada mı?" diyorum. Şimdi birden hattın kesilmesini tercih ederdim. Bu ahizeye bu kadar bağımlı olmak, telin öbür ucundaki sese böylesine dikkat kesilmek istemiyorum.

Ses, "Kimsiniz?" diyor.

"Malaidina'nın bir arkadaşıyım." diye bağırıyorum ben. Bağlantı kötü. Her sözcüğümün son hecesi bana yankı olarak geri dönüyor. Bu yankı parçacıkları dikkatimi dağıtıyor, ne söylediğimi neredeyse hiç düşünmüyorum.

"Malaidina yok." diyor ses. "Bu sabah yola çıktı."

Şimdi gerçekten kanım donuyor: Buz kesiyorum, sanırım dolaşımım duruyor ya da en azından gereğinden çok yavaş. Ahizeyi kulağımda tutuyorum ve aklıma söyleyecek bir söz gelmiyor.

"Alo?" diyor ses.

"Nasıl, bu sabah yola mı çıktı?" diye bağırıyorum. Ahize-yi tutup, giden Malaidina'nın en azından bir görüntüsü çık-sın diye sarsmak istiyorum, gitmesin diye.

"Atina'ya gitti." diyor ses.

"Nasıl?" diyorum ben

"Alo?" diyor ses.

Bağırıyorum: "Emin misiniz? Atina'ya gittiğinden emin misiniz?"

Ses, "Evet. Bu sabah Atina'ya doğru yola çıktı." diyor.

"Peki nasıl gelecekti?" diye bağırıyorum ben. "Hangi tren-le ya da gemiyle gelecekti?" Şimdi öyle şiddetli bağırıyorum ki, kabinin dışındakiler irileşmiş gözlerle bana bakıyorlar.

"Otobüsle." diyor ses, "Ama hangisiyle bilmiyorum."

"Nasıl, hangisiyle bilmiyor musunuz?" diye bağırıyorum ben.

"Hangi otobüs bilmiyorum. Hangisine bindi bilmiyo-rum." Sanıyorum adam sinir olmaya başladı ama bu umu-rumda da değil. Buzun üstündeki aç bir fok gibi sözcüklerin üstünde kayıyorum: İleri atılmaya çalışıyorum.

Bağırıyorum: "Peki saat kaçta, onu da bilmiyor musu-nuz?"

"Hayır, size bilmediğimi söyledim." Şimdi gerçekten çok kızgın. "Hoşça kalın." diyor.

"Bekleyin." diye bağırıyorum ben. Ama çoktan bağlantı kesilmiş.

Numarayı tekrar çeviriyorum, ama hat yok. Kapıyı açıyo-rum, masanın ardındaki görevliye işaretler yapmaya çalışıyo-rum, ama o bir grup insandan oluşan duvarın ardına saklan-mış. Kabinin önünde bekleyenler bana kötü kötü bakıyorlar, söyleniyorlar, bileklerini kaldırıyorlar, saatlerinin üstünde parmaklarını tıklatıyorlar. Birkaç saniye elim kapıya dayalı duruyorum, kapıyı çarpıyorum, insan dolu salonun içinden geçip gidiyorum.

Sokağa çıkıyorum, kalabalık kaldırım boyunca koşuyo-rum, gazete tezgâhlarına, meyve tezgâhlarına, kafelerin as-falta yayılmış masalarına çarpmamak için ani yön değişik-

likleri yapıyorum. Bir panik dalgasının itiş gücüyle sıcakta koşuyorum.

Bir turizm acentesinin önünde duruyorum, içeri giriyorum, ardında bir kızın oturduğu masaya yaklaşıyorum. Ellerimi masaya dayıyorum, kıza doğru eğiliyorum. "Lütfen bugün Korinthos'tan gelen otobüslerin saatlerini verir misiniz?"

Kız yavaş gözlerle bana bir an bakıyor. "Korinthos'tan mı?" diyor.

"Evet, Korinthos'tan." diyorum ben. Kollarım omuzlarımdan masasına dokunan parmaklarımın ucuna kadar titriyor.

Kız bir yana eğiliyor, doğal olmayan, yavaş çekimde bir hareketle arkaya doğru uzanıyor. Tekerlekli bir sehpayı kendine çekiyor, bir çekmeceyi açıyor, tembel ellerle, yumuşak parmaklarla, pembe boyalı tırnaklarla kitapları, broşürleri eşeliyor. Bir reklam broşürü çıkarıyor, masaya koyuyor. Mavi bir tükenmez kalemin kapağını açıyor, bir elini alnına götürüyor, birden dörde, dörtten ikiye parlak sayfaları çeviriyor. İnce harflerle paralel dizilmiş sayıları inceliyor, mavi bir daire çiziyor. Seçiminden pek de emin olmayan bir havası var.

Soruyorum: "Bunlar mı? Saatler bunlar mı?" Hâlâ kalemiyle satırlar arasında duraksamakta olan eline uzanıyorum.

Kız başını bile kaldırmıyor, broşürü bana uzatıyor.

Soruyorum: "Peki, yalnızca bir olasılık mı var? Başka yok mu? Emin misiniz?"

"Evet, beyefendi." diyor. Sıkkın bir tavırla bana bakıyor. "Tabii ki." diyor.

Elimde broşürle dışarı koşuyorum, kalabalığın arasında ilerliyorum. Hızla yan yan ilerliyorum, önümdekileri geçiyorum, duvarın dibinden, kaldırımın kenarından koşuyorum. Bir köşeyi dönüyorum, ailesiyle beraber durup vitrine bakan şişman bir Almana çarpışıyorum: Dirseğim hızla böğrüne çarpıyor. Kendi etrafında yarım dönüş yapıyor, ağzından çıkan belirsiz bir bağırtı kaldırımdaki insanların seslerine, araba, otobüs ve kamyon gürültülerine karışıyor.

Omzuma yumruk ya da tokat atmaya çalışıyor ama gelen geçen insanlar bizi çok çabuk uzaklaştırıyor, kolunu boşa sallıyor. Başımı yana çevirmiş ileri koşuyorum, aptal aptal bana bakmakta olan adama bakıyorum, sonra kalabalık arayı dolduruyor.

Bir otobüse biniyorum, önümdekileri iterek arka kapıya doğru ilerleyene kadar iki durak geçiyoruz. İniyorum, kırmızı ışıklı kavşaktan koşarak geçiyorum, her taraftan bana korna çalan arabaların arasından sıyrılıyorum. Koşarak yokuşlu kaldırımı çıkıyorum, bir otelin kapıcısına Korinthos'tan gelen otobüslerin durağını sormak için duruyorum. Gösterdiği yolu izliyorum, koşarak Suriye Büyükelçiliği'nin önünden geçiyorum. Birisinin iki koruması mavi bir Cadillac'ın iki yanında bekliyor. Koşmayı kesiyorum, yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyorum, ağırlaşmış ayaklarım ve ağrıyan dalağımla.

Kapıcının gösterdiği yere geliyorum, yoğun bir trafiğin aktığı bir bulvar bu. Bulvarın ötesinde park var. Açıklığın ortasında kırmızı çizgili, metalik bir otobüs duruyor. Kapıları açık, insanlar hâlâ iniyor. Kuzeyli üç çocuk çok derin olduğunu sandığım bagajdan turuncu sırt çantalarını çıkarmaya çalışıyor. Koyu gözlüklü bir kadın çevresine bakınıyor, yere basmadan önce durumu kontrol etmek için merdivende yavaşlıyor. Aileler aynı solgun ve sıkıntılı yüzlerle çantalarını, valizlerini acenteye doğru sürüklemekle uğraşıyorlar.

Ben de acenteye giriyorum, çevreme bakıyorum ama Malaidina yok. Durup teker teker bütün yüzlere bakıyorum ama yok. Terli insanların oluşturduğu kuyruğa dalıyorum, masanın arkasındaki tipe, "Bu otobüsün yolcularının listesini verebilir misiniz?" diye bağırıyorum.

"Yolcuların hepsi burada." diyor. Başını kaldırmıyor, herhalde kuyruğun ortasından girip kafalarının üstünden bağırdığım için düşmanca söylenmekte olanların kızgınlığını arttırmamak için.

Açıklığa çıkıyorum, otobüse yaklaşıyorum, merdivenden çıkıyorum. Kimse kalmamış, yapay deriden çantasına birtakım kâğıtlar sokan şoför dışında. Soruyorum: "Korinthos'tan gelen başka otobüs yok mu?"

Çantayı kapatıyor, aynalı gözlüğünün ardından bana bakıyor. "Başkaları da var tabii ki. Beş altı şirket daha var." diyor. Çok kötü İngilizce konuşuyor, belki de "beş, altı" demesinin sebebi aklına başka sayı gelmemesi.

"Peki diğerlerinin durağı nerede? Nereye gidiyorlar?" diye soruyorum, sanıyorum sesim oldukça umutsuz.

Paneldeki bir gözden bir kalem buluyor, broşürü elimden alıyor, çeviriyor, tanıdığı diğer iki şirketin terminalini göstermek için kaba bir eskiz çiziyor. Yolların adını büyük harfle yazıyor ama yazısı o kadar eğik ki, anlamak için ona sormak zorunda kalıyorum. İki otobüsten önce gelecek olanı gösteriyor. "Beşte ya da altıda." diyor. Tam emin olmadığını belli etmek için bir hareket yapıyor. Çantasını alıyor, inmemi bekliyor, kendisi de iniyor, acenteye giriyor.

Bulvara dönüyorum, karşıya geçiyorum, birinci kapıya kadar parkın çevresinden dolaşıyorum. Parka giriyorum, çimlerin kenarından yürüyorum, ellerim cebimde, dalgın bakışlarla belki yarım saat daireler çiziyorum. Küçük bir tepeciğin üstünde bir kafenin masasına oturuyorum, bekliyorum ama çevrede hiç garson yok. Dört masa ilerideki Fransız aileye bakıyorum: Anne baba bitkin ve sıcaklamış, çocuklar hâlâ soru ve gözlemleriyle anne babalarının canını sıkacak kadar enerji yüklü.

Garson geliyor, ama artık orada oturmayı hiç istemiyorum. "İstemez." diyorum, kalkıyorum, küçük tepecikten iniyorum, parktan çıkıyorum. Hafif eğimli sokak boyu yürüyorum, yine trafiğin gürültüsünün içinde. Ayaklarım ve gözlerim ağrıyor, sakalım uzamış. Değişik şeyler satan bir dükkânda duruyorum, plastik saplı bir tıraş bıçağı alıyorum, cebime koyuyorum, ne zaman kullanacağımı hiç bilmiyorum. Şimdi oldukça yavaş yürüyorum.

Müzenin sokağına, binanın önüne varıyorum. Açıklıkta park etmiş beni ilgilendirmeyen otobüsler, girişte merdivenlere oturmuş, sütunlara dayanmış grup grup gençler var. Türk kahvesi, limonata, reçineli Yunan şarabı ve bira içilen çardaklı bir kafeyi geçiyorum. Birkaç bitişik yapının yanından

yürüyorum. Şoförün, broşürün arkasına çizdiği yola, sağa dönüyorum. Diğerine benzeyen bir acente var. Acentenin büyük camları ve duvarları mavi ya da koyu turuncu fon üstünde adalar, küçük beyaz kiliseler, beyaz tapınaklar bulunan fotoğraflarla kaplı. İçeri giriyorum, üniformalı bir kıza Korinthos'tan gelen otobüsün ne zaman burada olacağını soruyorum, "İki saat içinde." diyor. Masadaki kitapçıklara bir göz atıyorum, duvarlardaki afişlere bakıyorum, daire çizerek birkaç adım atıyorum. Kızdan Korinthos'tan gelen yolcuların listesini istiyorum, liste yok diyor.

Çıkıyorum, kapının önünde birkaç dakika hareketsiz duruyorum, kolum saate bakmak için havada. Müzeye doğru dönüyorum. Açıklığı geçiyorum, beni ilgilendirmeyen iki otobüs manevra yapıyor, merdivenleri çıkıyorum. Kıçı geniş pantolonlu Amerikalı kızlar var, merdivenlere yığılmışlar, dizleri açıkta, ayağı fazla ısıtan jogging ayakkabıları ya da şehrin tozundan korumayan sandaletler giymişler. Durup köşeli ve havaya kalkık burunlarına, geniş açılı çenelerine, kurbağa gözlerine bakıyorum.

Müzeye giriyorum, bilet alıyorum, mermer zemin üstünde ayaklarını sürüyen grupların peşinden gidiyorum. Birkaç salonu dolaşıyorum, camların içinde ve ayaklıkların üstünde ne olduğuna bakmıyorum bile. Yavaş hareket eden, köşelerde nefes alan, sık gruplar oluşturan, dağılan ve daha taze hava akımları boyunca kayıp giden insanların görünümüne bakıyorum. Bir salonda otuz yaşlarında bir İtalyan çift var: Adam elinde turistik bir rehber tutuyor, inişli çıkışlı sesiyle sergilenen eşyalarla ilgili açıklamaları okuyor, gözleri sayfadan cama, camdan sayfaya çevriliyor. Her iki cümlede duruyor, kıza uzanıyor, elmacık kemiğine aptal bir öpücük konduruyor, bir adım geri çekilip bakıyor, gülümsemelerini kuru sünger gibi emiyor. Birkaç dakika onları izliyorum, sonra buradan hemen çıkma isteği duyuyorum.

Müzenin içinde koşuyorum, bakışlarım zeminde, ziyaretçilerin ayaklarında, nefes alamadan arka arkaya odaları geçiyorum. Sütun dizisinin altında gün ışığına çıkıyorum,

yere bakıyorum ve pek hoş bir yerde olduğumu ya da kafamda çok olumlu düşünceler geçtiğini sanmıyorum. Şehrin grimsi beyazlığından, ziyaretçilerin el yüz hareketlerinden, sokaktan açıklığa yayılan trafiğin gürültüsünden gözlerim kamaşıyor sanıyorum. Bir basamağın kenarında duruyorum.

Merdivenleri iniyorum, gidip çardaklı kafenin bir masasına oturuyorum, başımı kaldırıp öğleden sonra dört buçuk güneşinin ışığını süzen yapraklara bakıyorum. Hiç not etmeden onlarca sipariş alan, üstelik siparişleri unutmadığını belirtmek için bir de el yüz hareketleri yapan garsondan limonata istiyorum. Yan masadaki iki Yunan çocuk, iki Alman kızın dikkatini çekmeye çalışıyor: Devamlı kafalarını sallayıp ifadelerini değiştiriyorlar, durmadan aynı iki üç sözcüğü söylüyorlar. Kızlar dinliyor ve birbirlerine bakıyorlar, gözlerini kısıyorlar, yana dönüyorlar. Arada bir saçlarını geri atıyorlar, hızlı, sinirli gülüşlerle titriyorlar, kafalarını eğiyorlar, kısık sesle aralarında konuşuyorlar. İki Yunanlı çok siyah kaşlı, mavi gömlekleri siyah kıllı göğüslerinin üstünde üçüncü düğmeye kadar açık, bakışlarla ve yarım gülücüklerle ne söyleyeceklerini birbirlerine danışıyorlar, jestlerden, gülüşlerden ve masalarının yakınlığından amaçları için yararlanmaya çalışıyorlar. Zorlanmalarının bir nedeni de sözcükleri söylemekte çektikleri güçlük ve jestlerinin göründüğünden daha fazla enerji gerektirmesi. Sadece bu şekilde, uzun süre oturmak da onları yormuş olmalı: Bu kadar uzun süre aynı şeye bu kadar dikkatini yoğunlaştırmak.

Garson, bana limonata ve bir bardak buz gibi su getiriyor. Limonataya ağzına kadar su ekliyorum, uzun bir yudumla yarısını içiyorum. Suyun ikinci yarısını limonataya döküyorum, öncekinden daha soluk bir tonda birbirlerine karışıyorlar. Bardağın tümünü içiyorum. Dipte kalan buz parçacıklarını çiğniyorum, ayaklarımı masanın altına uzatıyorum, başımı geriye atıyorum, ellerimi ensemin arkasında kenetliyorum.

Garson yakından geçerken hemen ikinci limonatayı söylüyorum. Biraz ileride oturan otuzlu yaşlarda bir kadın ben sipariş verirken gözlerini dikmiş bana bakıyor. O da sipariş veriyor, güneş gözlüğünü çıkarıyor, masaya koyuyor, tembel bir el hareketiyle bir dergi açıyor, kapağına göz atıyor. İtalyan'a benzer bir kıyafeti var, gözleri de öyle.

İkinci limonatayı içiyorum, çardağın yapraklarına bakıyorum, güneş denize doğru yaklaştıkça yeşili koyulaşıyor. Limonatanın tadı önceki gibi değil, ama bu normal. Arada bir otuzlu yaşlardaki tipe bakıyorum, o da saniyenin onda biri kadar bana bakıyor.

Garsona bir Türk kahvesi söylüyorum. Omzunda fotoğraf makinesi asılı kır saçlı biri, otuzlu yaşlardaki kadının masasına geliyor ve bir şeyler söylüyor, kocası gibi görünüyor. Kadın, güneş gözlüğünü takıyor, dergiyi kıvırıyor, çantasını alıyor, kalkıyor, garsona işaret ediyor. Kocası hesabı ödüyor, gidiyorlar.

Özel bir istek duymamakla beraber Türk kahvesini içiyorum. Otuz saniyelik aralarla saate bakıyorum, zaman kavramını kaybetmekten korkuyorum çünkü. Hesabı ödüyorum, kalkıp gidiyorum.

Acentenin önüne varıyorum, otobüsü sormak için içeri giriyorum. Üniformalı görevli, "Şimdi geliyor." diyor. Dışarı çıkıyorum. Kısa boylu ve yaşlı bir adam şimdiye kadar otobüse yer ayırmaya yaramış olan beyaz-kırmızı çizgili iki yol işaretini kenara çekiyor. Yeterince açık olsa da jestlerle soruyorum: "Burada mı duruyor? Burada mı?"

"Evet, evet." diyor, fazla dikkatini dağıtmadan.

On beş dakika sonra sokağın ucunda otobüs görünüyor. Yanımdaki kısa boylu tip daha iyi görebilmek için parmak uçlarında yükseliyor, varışla ilgili bir şeyler söylüyor: Haber vermek için acenteye koşuyor, otobüs onun ayırdığı yere girerken koşarak dışarı dönüyor.

Park eden otobüsün önündeyim, basınçlı hava ve duman çıkaran, park etmiş otobüsün. Sıkıntıdan ve yorgunluktan görüşüm oldukça bulanık. Kalbim oldukça hızlı çarpıyor.

Otobüsün kapıları açılıyor, birden bütün yolcular kaldırıma yayılmış bile. Teker teker kapıda belirdiklerini, dikkatle merdivenleri inip yere basar basmaz çevrelerine bakındıklarını görmüyorum. Aksine herkes bir anda dışarıda, jestlerle, kollarını uzatarak, gövdelerini eğerek ve yana doğru adımlarla kaldırımı dolduruyorlar. Birkaç dakika kalıp onlara bakıyorum. Malaidina'nın orada olmadığı fazlasıyla açık, herhangi bir şekilde beni ilgilendiren kimsenin olmadığı, burada beklemek için hiçbir sebebim olmadığı, zihnimde onların görüntülerine yer vermek ve sıkıntı yaratmak için bir nedenim olmadığı fazlasıyla açık.

Yine de acenteye giriyorum, masaya yapışmış, otel odalarını kapmak için yarışan, çağrılarla, isteklerle ve panik göstermeleriyle görevliye saldıranlara bakıyorum. Birer ikişer dışarı çıkıp taksilere, otobüslere doluşup akşamın içinde kaybolana kadar herhalde yarım saat kadar onları izliyorum.

Dirseğini dayamış, bir eli saçlarının arasında son kağıdı doldurmaya çalışan üniformalı görevliye yaklaşıyorum. Kafasını kaldırsın, yorgun ve kızgın gözlerle bana baksın diye bekliyorum. "Otobüsle Korinthos'tan gelecek birini bekliyorum." diyorum.

Kız bana bakıyor. "Şimdi gelmediyse bundan sonra gelmez." diyor hızlıca. Yeniden gözlerini doldurduğu kağıda iniyor.

"Gelmeyeceğini siz nerden biliyorsunuz ki? Nerden biliyorsunuz?" Masanın üstünden kıza doğru eğilerek konuşuyorum. "Belki sizin dandik otobüsünüzle değil ama gelecek." diyorum.

Kız kafasını bile kaldırmıyor, öyle ki, hiçbir şey dememişim ya da sesimi hepten kaybetmişim hissine kapılıyorum. Elimle broşür yığınına vuruyorum, sağa sola kayıp masadan düşüyorlar, yere dağılıyorlar. Kız herhangi bir tepki vermiyor, beni görüş alanının dışında tutuyor..

Sokağa çıkıyorum, hava ılık bir akşam havası. Geldiğim yoldan dönüyorum, çardaklı kafenin, açıklıkta, uzakta kalmış olan müzenin önünden geçiyorum. Açım, ama hiç işta-

hım yok, aç olduğumu düşünmeye bile istekli değilim. Ayaklarımı yerden fazla kaldırmadan yürüyorum, gözlerimle kaldırımın kenarını takip ediyorum. Otomatik bir şekilde ilerliyorum, düşüncelerim istesem de rahatça hareket etmemi engelleyen yoğun bir sıkıntı kafesine kapalı. Belki birkaç saat boyunca yürüyorum ve sanırım her an daha da amaçsızlaşıyorum.

Bir ara yolda dar ve tozlu, üstünde yeşil harflerle "Seyahat" yazan bir vitrinin önünden geçiyorum. Şimdi bu yazı bile beni üzmeye yetiyor, ileri gidiyorum, hüznü daha iyi tatmak için geri dönüyorum. On dakika durup yazıya bakıyorum, gözlerim vitrine odaklanmış.

İçeri girip etrafa bakınıyorum. Burası diğer iki acenteye göre çok döküntü, görevlilerin üniforması yok, masaların arkasında kafaları karışık bir halde dönüp duruyorlar. Sakallı bir tip var, Kiklades adalarını gösteren duvarda asılı büyük bir haritanın üstüne bir bant yapıştırmaya çalışıyor. Haritaya aşağıdan bakıyor, uygun yer hangisi karar veremiyor, gözlerini sağdan sola kaydırıyor, kafasını sallıyor. "Avustralya'ya bilet satıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Ne?" diyor. Parmaklarının ucunda yükseliyor, kolunu ileri uzatıyor, bantın üstüne bastırmaya kalkışmıyor. Üç adım geri gidiyor, kirpiklerinin arasından haritayı inceliyor. Herhangi bir yana dönmeden ve hiçbir yeri göstermeden, "Oraya bir sorun." diyor. Duvara bir sandalye yanaştırıyor, üstüne çıkıyor, yapıştırabileceği yerleri denemek için elindeki bantı haritanın üzerinde oynatıyor ama kararsızlığı daha da artmış gibi görünüyor.

"Korinthos'tan gelen otobüsünüz yok mu sizin?" diye soruyorum. Bu Korinthos hikâyesinden artık bahsetmemeyi tercih ederdim, bir daha ortaya çıkarmamayı.

Kolunu çeviriyor, batıdan kuzeye, kuzeyden doğuya, perspektifini birazcık olsun genişletebilmek için kafasını geriye çekmeye çalışıyor.

"Bir saat önce gelmesi lazımdı ama henüz yok." diyor.

"Korinthos'tan gelen çok mu araç var?" diye soruyorum.

"A, evet. Çok fazla." diyor. Elini kağıdın üstünde yirmi değişik yönde durmadan oynatıyor şimdi. Duruyor, çok hızlı bir hareketle bantı yapıştırıyor, Milos Adası'nın altından başparmağıyla banta bastırıyor. Hemen pişman oluyor, çıkarmaya çalışıyor ama olmuyor. Bundan biraz beni de sorumlu tutmuş olmalı ki, dönüp tepeden, öfkeli gözlerle bana bakıyor.

"Bak orada çok iyi durdu." diyorum.

"Hayır olmadı." diyor. Sandalyeden iniyor, yanıma geliyor, kollarını çaprazlıyor, haritaya bakıyor. "Başka bir yere yapıştırmak istiyordum." diyor.

"Eğer başka bir yere yapıştırmak isteseydin yapıştırırdın." diyorum. Niye öyle diyorum bilmiyorum, bir fikrim yok. Bu sahneyi daha önce bir yerde görmüşüm gibi geliyor, adamın yüzü, bana bakışı, çaprazlanmış kolları dahil.

"Öyle mi?" diyor.

"Evet." diyorum.

Görüntünün bütününü görebilmek için karşı duvara yaslanıyor. "Tuvalet nerde?" diye soruyorum. Gösteriyor.

Tuvalete gidiyorum, klozeti, lavabosu ve lavabonun üstünde oval bir aynası olan çok küçük bir oda. Sabunlukta yeşil bir sabun parçacığı var, sabunu ıslatıyorum, ellerimin arasında köpürtüyorum. Köpüğü yüzüme sürüyorum, cebimden plastik saplı tıraş bıçağını çıkarıyorum, yanağıma yaklaştırıyorum, sakalımın aksi yönünde sürüyorum.

Yorgun, karışık ve bunalımlı bir halde, şu an olduğum gibi, seyahat acentesinin bu küçük tuvaletinde tıraş oluyorum ve birden sanki hareketlerim hiçbir çaba gerektirmiyormuş gibi geliyor. Aynanın karşısında durmuş, hiçbir dirençle karşılaşmadan yüzümde kayıp, şeklini değiştirmekte olan tıraş bıçağını *seyrediyorum*. Kolumu oynatıyorum, başımı geriye doğru eğiyorum, her bir hareketim o kadar akıcı, dengeli ve emin bir şekilde gerçekleşiyor ki, iç sıkıntım yavaş yavaş gevşiyor ve eriyor. Aynı şekilde düşüncelerim art arda serbest kalıyor, her biri sınırlandığı yerden dışarıya doğru birçok yöne dağılıyor, birkaç dakika sonra şu an burada olmak da sanki

bana hiçbir çabaya mal olmuyor, ne beni endişelendiriyor ne de sinirlendiriyor. Derin nefes alıyorum, içimden gülmek geliyor, gülüyorum, öksürüyorum.

Musluktan ince ince akan soğuk suyu yüzüme çarpıyorum, köpük kalıntılarını yıkıyorum. Gömleğimin koluyla yüzümü kuruluyorum, yanaklarıma hafifçe birkaç tokat atıyorum. Sokaktan bir korna sesi geliyor.

Artık akşamın indiği sokağa çıkıyorum. Korinthos'tan gelen otobüs yanaşmış ve kapılarını açmış bile. Oldukça yavaş yaklaşıyorum, pencerelerin arkasında akıp giden, merdivende görünen, birer birer aydınlığa çıkan, yüzlerindeki yorgunluğu hafifleten iyimser bir hava içinde aşağı inen insanlara bakıyorum.

Kapının karşısındayım, Malaidina kapıya çıkıyor, aşağı, bana doğru bakıyor ve gözlerimiz o kadar çabuk buluşuyor ki, geriye düşmemek için bacaklarımın üstünde dengemi bulmam gerekiyor.

Yolcu kalabalığının ortasında kucaklaşıyoruz, parmaklarımın arasındaki saçları, dudaklarıma değen dudakları beni şaşırtıyor. Ve şimdi bu sahneyi daha önce görmüş olduğumdan eminim, sadece bunu değil, bütün öncekileri de gördüm ben, her ne kadar her şey olup bittikten sonra bunu söylemenin gülünç olduğunu bilsem de.

Hava ılık, Malaidina'nın saçları yumuşak ve güzel kokulu. Kaldırım boyunca kol kola yürümenin, her on adımda durup birbirimizin gözlerine bakmanın, arkaya bakmanın ve yukarı bakmanın bu kadar kolay olması beni güldürüyor.

Kaçış: Hayatı bir kafeste yaşar gibi sürdüren insanların, giderek anlamsızlaşan dünyaya gösterdikleri tepkilerden biri...

Andrea De Carlo'nun "*Esir Kuşlar*"ı gündelik hayatlarından, yaşadıkları çevreden, hatta kendilerinden kaçıyorlar.

Göç yolunda Malaidina, Elvio ve Paola ile karşılaşan Fiodor'a göre sadece insanlar değil, duygular, istekler ve düşünceler de farklı boyutlarda ve değişik biçimlerdeki kafeslerin içinde yer almaktadır artık.

Hayatın ve kaçışın fotoğraf kareleri Çağdaş İtalyan Edebiyatı'nın tanınmış romancılarından Andrea De Carlo'nun kalemiyle *Esir Kuşlar*'da birbirine bağlanıyor.

9 789944 881913